BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN



Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 106 ► 15 Ekim / Cotmeh 1996 ► 50.000 TL.

Faşist devlet, Kuzey Kürdistan'da savaşı sertleştiriyor!
Faşist devlet, zindanlarda katliamlar yapıyor!

FAŞİST DEVLET, DEVRİMLE YIKILACAK ER GEÇ!

içindekiler







Ö Z Ü R

Dergimizin ön kapağında, başlığımızın hemen altında yer alan ve her sayımızda değiştirmeksizin yayınladığımız sloganın Kürtçesi, baskı aşamasında meydana gelen teknik bir hata nedeniyle 105. sayımızda yer almamıştır. Bilgimiz ve irademiz dışında ortaya çıkan bu hatadan dolayı okurlarımızdan özür dileriz.

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN



Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Faşist devlet Kuzey Kürdistan'da savaşı sertleştiriyor... Faşist zindanlarda katliamlar yapıyor...

Halk düşmanı faşist devlet, devrimle yıkılacak er geç!

Bu devlet baskıcıdır, katliamcıdır, işkencecidir! Bu devlet cürüm örgütüdür! Bu devlet kaçakçıdır, uyuşturucu ticareti yapar, kadın satar! Bu devlet rüşvetçidir, fidyecidir! Bu devlet açık terörcüdür! Tek kelimeyle, bu devlet faşisttir! Bu devletin yıkılması gerekir. Bu faşist devleti yıkacak biricik güç, örgütlü işçi sınıfı ve emekçi yığınlardır...

FAŞİST devletin "cezaevi" adı verilen zindanlarında, *"yeniden düzenleme"* operasyonları sürüyor! Bu operasyonlarla, devrimci tutsakların can bedeli mücadeleyle kazandığı bir dizi hak geri alınmak, devrimci tutsaklar yıldırılmak, kolektif yaşamdan uzaklaştırılıp, yalnızlaştırılmak, sonunda teslim alınmak isteniyor.

Devrimci tutsakların zindanları sınıf mücadelesinin alanları olarak kullanması, zindanlarda kolektif devrimci faaliyeti sürdürmesi, hakim sınıfların gözünde dayanılamaz bir durum. Onun için onlar, devrimci tutsaklara hunharca saldırıyor. Saldırılarla aynı zamanda bütün halka gözdağı verilmek isteniyor.

Bu saldırılara karşı devrimci tutuklular da onurlu ve kararlı bir direniş sergiliyorlar. Böylece, zindanlar bağlamında yürüyen mücadele, bütün ülkede hakim sınıflarla, ezilenler, sömürülenler arasındaki mücadelenin andaki odak noktalarından biri haline geliyor.

Bilindiği gibi, hakim sınıfların saldırılarına karşı 20 Mayıs'ta devrimci örgütler tarafından süresiz bir açlık grevi başlatılmış, bu eylem daha sonra ölüm orucuna dönüştürülmüştü. Devrimci tutukluların bu eylemi, 12 devrimcinin ölümünden sonra, hakim sınıfların kağıt üzerinde devrimci tutukluların kimi taleplerini kabul ettiğini açıklamasıyla son bulmuştu.

Hakim sınıfların kabul eder göründüğü talepler, hapishanelerdeki somut durumla ilgili kimi taleplerdi. Pratikte, hakim sınıfların verdiği sözlerin, bu sözlerin üzerine yazıldığı kağıt kadar değeri olmadığı bir kez daha çıktı ortaya.

Ölüm orucunun en önemli taleplerinden biri, devrimci tutukluların birbirinden ayrılıp, tek kişilik hücrelerde tecrit edilmesine yönelik girişimlerin durdurulmasına yönelikti. Ölüm orucu bittikten sonra, bu bağlamda özde değişen bir şey olmadı. Özellikle Kuzey Kürdistan'daki, PKK'lı savaş tutsaklarına yönelik baskılar daha da arttı.

Son olarak Diyarbakır Cezaevi'nde bu baskılar katliam seviyesine ulaştı. 10 savaş tutsağı kafalarına demir çubuklarla, coplarla vurulmak suretiyle hunharca katledildi. Hakim sınıfların medyası, bu planlı ve hunher cinayetlerin üzerini örtmek için, Diyarbakır zindanında bir isyan olduğu ve bu is-

yanın bastırıldığı yalanını yaydılar. Tutuklu avukatlarının bu katliamdan sağ kurtulan tutuklulardan aldıkları bilgiye göre, sözkonusu olan isyan vb. değil. Diyarbakır zindanında teslim olmayan tutukluları cezalandırmak için girişilmiş bilinçli, planlı bir katliam.

Bu katliam, Demirel'in Diyarbakır'ı ziyaret ettiği gün, gardiyan-özel timasker ve itirafçılar işbirliğiyle gerçekleştiriliyor. Açık görüşten geri dönen tutsaklar, önce diğer tutsaklardan ayrılıp, sonra tek tek sıra dayağından geçiriliyor. Dokuzu bu dayak sırasında, biri Diyarbakır'dan Gaziantep Cezaevine nakil sırasında öldürülüyor. Onlarca da yaralı var!

İşte devlet, böyle bir devlet...

Devletin elindeki tutsaklara reva gördüğü, işkence ve katliam. *"Asmayacak da besleyecek miyiz?"* diyen Evren zihniyeti, bugün de Diyarbakır zindanında görüldüğü gibi işbaşında! Katliamcı devlet, yalnızca zindanlarda yapmıyor katliamı! Her direniş, devlete zarar veren her mücadele şiddetle bastırılmaya çalışılıyor...

Bu devlet, Kuzey Kürdistan'da savaşı giderek daha da sertleştiriyor. Şimdi bu savaşta, günlük ortalama ölü sayısı 30-40'lara vardı. Türkiye'nin geri kalan alanlarında da devletin biraz daha "demokrasi", "özgürlük" vb. diyenlere cevabı cop oluyor, sopa oluyor, kurşun oluyor, tehdit oluyor, işkence oluyor, tutuklama oluyor, "kaybetme" oluyor vb.

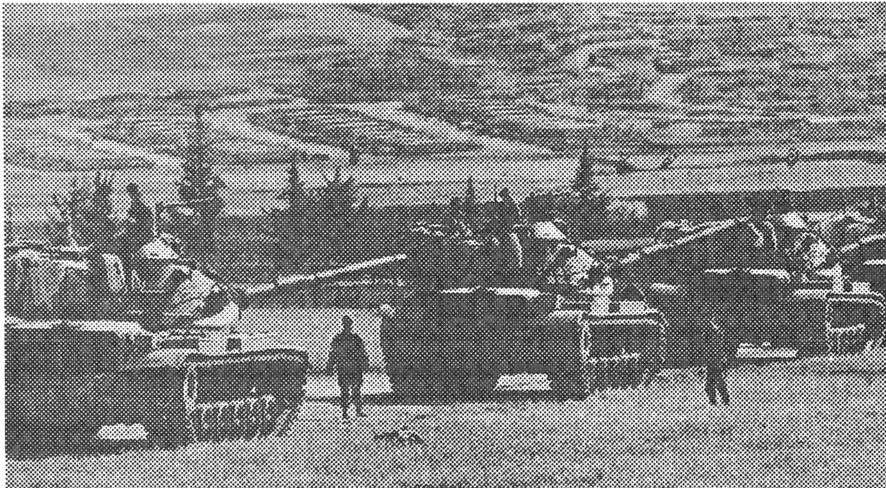
Bu devletin katliamcı, işkenceci yüzü o kadar açık ki, artık **Amnesty International** gibi kuruluşlar Türkiye'deki "insan hakkı ihlallerini" teşhir için sürekli kampanya açmak ihtiyacı duyuyorlar. 1 Ekim'den itibaren Türkiye, Amnesty International'in sürekli kampanya gündemine alındı.

Kuşkusuz, Amnesty International gibi reformist, sistem içi örgütler. Bu gibi kampanyaları işçi sınıfı ve emekçi halktan yana oldukları için vb. düzenlemiyorlar. Onların kampanyası gerçekte bir şeyi, TC hakim sınıflarının emperyalist patronlarının bile, bugünkü açıklıktaki bir faşist terörden rahatsız olduklarını, TC hakim sınıflarından bu konuda kendilerine biraz çeki düzen vermelerini beklediklerini ifade ediyor.

Onlar minarenin kılıfa uydurulmasını, hukuk kılıfına uydurulmamış cinayetlerin son bulmasını, "kaybetme" yönteminin bu kadar açık ve sık kullanılmamasını vb. istiyorlar. Bu kampanya, Türkiye'deki faşist devletin nasıl katliamcı olduğunun emperyalist Batı tarafından da tasdiki anlamına geliyor.

İlginç olan, tam da bu kampanyanın başladığı gün, Diyarbakır'dan dört öğretmenin öldürülmesiyle ilgili bir haberin gelmesi! Burjuva medya, çarşaf çarşaf PKK tarafından yapıldığını iddia ettiği bu eylemi teşhir ediyor. Esas insan hakkı ihlallerinin PKK tarafından yapıldığını, TC devletinin bu "teröristlere" karşı mücadelesinin haklı olduğunu anlatıyor. Amnesty kampanyasının etkisi böylece boşa çıkartılmaya çalışılıyor. Gündem saptırılıyor...

Burjuvazi gündem saptırmakta mahir. Diyarbakır zindanında yaptığı katliamın üzerini de, Zeki Müren üzerine dökülen gözyaşlarıyla örttü. Türkiye üç gün üç gece Zeki Müren konuşturuldu. Mirasını **"Mehmetçik Vakfı"**na bağışlayacak kadar *"Paşa"* olan bu *"devlet sanatçısı"*nın ölümü, hakim sınıf politikacıları ve burjuva medya tarafından tepe tepe kullanıldı.



Şimdi sırada *"öğretmen katliamı"* var. Yarın bir başka sansasyonel haber bulunur. Bulunur ki işçiler, köylüler, emekçiler gerçekleri görmesinler! Örneğin bu devletin kendisinin bir cürüm örgütü olduğunu görmesinler!

Diyarbakır zindanındaki katliamı unutsunlar! Kuzey Kürdistan'da Kürt halkına karşı yürütülen savaşın, *"silahsız ve korumasız ve doğuya ışık götürmeye çalışan(!!!) öğretmenleri katleden" (Sabah), "Talibandan beter" (Hürriyet)* "terörist"lere karşı haklı bir savaş olduğunu sansınlar! Nemaları, ücret artışı taleplerini, iş-ekmek taleplerini vb.'ni unutsunlar! Ve her şeyden önce de, hakim sınıfların devletinin kendi devletleri olduğunu, onun devlet baba olduğunu sansınlar! Ona güvensinler!

O devlet ki, kendisinin bir cürüm örgütü olduğu, her gün yeniden belgelenmektedir:

–Son dönemde, önce bir **"Söylemez" çetesi** ortaya çıkarıldı. Söylemez çetesi ordu, polis, Özel Harekat Timi elemanlarından oluşan, haraç toplayan, insan kaçıran, cinayet işleyen bir çete! İstanbul'un polis şeflerinin en yüksek dereceli olanlarından dördü hakkında bu çeteyle ilişkileri dolayısıyla tutuklama kararı çıkarıldı.

–Ardından Çakıcı-Ağansoy çatışmasında Çiller'in koruma polislerinden biri öldü, bir diğeri yaralandı.

–Ardından devletle içiçe girmiş mafya çetelerinin birbirleriyle hakimiyet dalaşının göstergesi olan bir MİT raporu çıktı piyasaya. Karşı devrimci Aydınlıkçılara sızdırılan bu raporla, MİT dışında ikinci bir gizli polis örgütlenmesi olduğu ve bunun MİT'e rakip olarak cinayetler işlediği, haraç aldığı, uyuşturucu ticareti yaptığı vb. vb. anlatılıyor. Bu işin içinde olan siyasetçi ve emniyet mensuplarının adı sayılıyor.

–Ardından, son olarak da Hakkari'nin Yüksekova İlçesinde Özel Harekat Timi mensupları, itirafçı ve koruculardan oluşan bir çete daha çıkarılıyor ortaya. Sözkonusu çete, kendilerine PKK'lı süsü verip köylere baskın düzenleme, insan kaçırıp fidye isteme, "faili meçhul" denen cinayetler işleme gibi eylemler içinde!

Bu konuda 27 Eylül 1996 tarihli Hürriyet'in haberi aynen şöyle:

Özel tim-korucu çetesi

Bir üniformalı çete de Hakkari'de ortaya çıkarıldı. Kendilerine PKK'lı süsü vererek, adam kaçırıp, fidye isteyen ve köylere baskın düzenleyen Hakkari Özel Harekat Şube Müdürlüğü Tim Amiri Selim Serdar ile 3 polis, 6 köy korucusu ve eski bir itirafçı yakalandı. Çetenin faili meçhul cinayetler işlediği de bildirildi.

ADANA ve Kocaeli'nde bir süre önce çökertilen üniformalı çetenin benzeri, Hakkâri'nin Yüksekova İlçesi'nde ortaya çıkarıldı. Kendilerine PKK'lı süsü verip köylere baskın düzenleyen ve adam kaçırıp fidye isteyen Hakkâri Özel Harekat Şube Müdürlüğü'nde görevli 4 polis ile 6 köy korucusu yakalandı. Üniformalı çete mensubu olduğu belirlenen eski itirafçı **Kahraman Bilgiç** de gözaltına alındı. **Bilgiç'in**, 8 ay önce Yüksekova'da CHP eski Milletvekili **Esat Canan'ın** yeğeni **Abdullah Canan'ın** öldürülmesinde tetiği çeken kişi olduğu belirlendi. Ayrıca Yüksekova'dan yaz döneminde başka yerlere tayin olan güvenlik mensupları arasında da çeteyle bağlantısı olan kişilerin bulunabileceği, soruşturmanın bu yönde de sürdürüldüğü belirtildi. Soruşturma sırasında gözaltına alınan 6 korucudan 5'inin adları şöyle: **Mehmet Emin Ergen, Necmettin Huzur, Osman Ergün, Abdülkerim Özcük, Osman Özpınar.**

Yüksekova'nın Vezirli Köyü'nde 1 hafta önce **Faris Baskın** adlı çiftçinin evini basıp, kendilerini PKK'lı olarak tanıtan 10 kişi, ev sahibinin 22 yaşındaki oğlu **Necip'i** kaçırdılar. Bu kişiler daha sonra **Faris Baskın'ı** telefonla arayarak, 200 bin mark verirse oğlunu serbest bırakacaklarını, aksi halde öldüreceklerini söylediler. **Baskın**, bunun üzerine olayı Kaymakam **Aydın Tetikoğlu'na** ve güvenlik güçlerine bildirdi. Harekete geçen Sınır Jandarma Tabur Komutanlığı ekipleri, **Baskın'ın** telefonunu dinlemeye aldı. **Baskın'ın** evine Yüksekova Emniyet Müdürlüğü'nden telefon açıldığını belirleyen Jandarma, Vezirli Köyü'nde önlem aldı. **Baskın'dan** fidye olarak istenen 200 bin markı almaya gelen 2 köy korucusu suçüstü yakalandı. Korucuların itirafları üzerine, çetenin diğer elemanları oldukları saptanan ve Hakkâri Özel Harekat Şube Müdürlüğü'nde görevli Tim Amiri **Selim Serdar** ve 3 polis memuru ile Yazılı Kampı'nda görevli 4 korucu daha yakalandı. Sorguları gizlilik içinde sürdürülen çete mensuplarının Yüksekova'da çeşitli tarihlerde meydana gelen gasp, faili meçhul cinayet ve köy baskını olaylarını gerçekleştirdiklerini itiraf ettikleri belirtildi. Boyutunun daha da büyüyeceği sanılan olay üzerine, İçişleri Bakanlığı'ndan 2 müfettiş ilçeye gelerek inceleme ve soruşturmaya başladı.

HAKKARİ, hho

Görüldüğü gibi, hakim sınıflar yer yer PKK adını kullanarak da eylem yapıyorlar. Kendileri yaptıkları kimi eylemleri PKK'ya malediyorlar. Bu yüzden, hakim sınıfların medyasının PKK'ya malettiği her eylem de, PKK eylemi sanılmamalıdır.

Fakat diğer yanıyla da hem PKK, hem devrimci örgütler eylem çizgilerini gözden geçirmek zorundadırlar. Kuşkusuz hakim sınıfların provokasyonlarını bütünüyle ortadan kaldırmak mümkün değildir. Ve fakat doğru bir eylem çizgisiyle, bu provokasyonların minimuma indirilmesi mümkündür. Örneğin, bütün devrimci örgütler, devrimciler arası şiddeti ilke olarak reddedip, buna uygun davransa; devrimci saflarda her şiddet eyleminin yalnızca objektif olarak karşı devrime hizmet ettiği değil, aynı zamanda bizzat karşı devrimin işi olduğu açıkça ortaya çıkar.

Ya da örneğin, devrimci örgütler ilke olarak işkenceyi reddettiklerini açıklayıp buna uygun davransalar, sorgulama adına işkence yapanların polis oldukları çıkar ortaya!

Ya da örneğin, bütün devrimci örgütler, halk yığınlarının toplu olarak bulundukları yerlere bomba koymayı vb. ilke olarak reddettiklerini açıklayıp ona uygun davransalar, hakim sınıfların bu gibi eylemleri devrimcilere mal etmesi imkanı sınırlanır.

Ya da, örneğin PKK, silah elde ulusal kurtuluş savaşına karşı mücadele etmeyen öğretmenlerin hedefi olmadığını açıklayıp buna uygun davransa; ya da PKK, insan kaçırıp karşılığında fidye istemeyi ilke olarak reddettiğini açıklasa vb. bu gibi eylemlerin PKK'ya maledilmesi imkanları olağanüstü sınırlanır. vb.

Özel Harekat Timi denen ve Kürt ulusuna ve devrimci mücadeleye karşı süren savaşta, hakim sınıfların en uçtaki vurucu gücü rolünü üzerlenen timin toplam mevcudu anda 6000 kişi. Şimdiye dek haklarında kovuşturma açılıp, Özel Tim'den uzaklaştırılanların sayısı (ki bunlar, sadece anda hakim olan çete dışında kendi çetelerini kurmaya yeltenenlerdir) 1500!

Öyle bir cinayet şebekesi ki, şimdiye kadar her dört üyesinden biri, resmi olarak işlenen cinayetler dışında, resmi alınan haraçlar dışında, resmi olarak yapılan uyuşturucu ticareti vb. dışında; kendi kurdukları alt çetelerle, kendi hesabına da bu işleri yapmaya kalkmış ve bu resmen tescil edilmiş! Bu kurum, bu devletin güvenlik güçleri içinde özel bir yere sahip, ismi bile ***"özel"*** olan, *"en yetenekli, en eğitimli"* vb. emniyetçilerin alındığı bir kurum!

Bu devletin gerçek niteliğini Özel Harekat Timi denen kurum çok iyi ortaya koymaktadır: Bu devlet baskıcıdır, katliamcıdır, işkencecidir! Bu devlet cürüm örgütüdür! Bu devlet kaçakçıdır, uyuşturucu ticareti yapar, kadın satar! Bu devlet rüşvetçidir, fidyecidir! Bu devlet açık terörcüdür! Tek kelimeyle, bu devlet faşisttir!!!

Bu devletin yıkılması gerekir. Bu faşist devleti yıkacak biricik güç, örgütlü işçi sınıfı ve emekçi yığınlardır...

İşçi sınıfı önderliğinde Sosyalizmin yolunu açacak olan Demokratik Halk Devrimi'dir. Bu faşist devletin gerçek alternatifi, İşçilerin-Köylülerin kendi Devrimci-Demokratik İktidarıdır.

Bunlar, şimdi bir çoğuna "hayalci", olmayacak hedefler gibi görülebilir. Aslında hiç de hayalci hedefler değildir ve gerçekte uğruna mücadeleye değer gerçek hedefler bunlardır.

Bu hedefler hayalci değildir. Çünkü bu düzen eğer sürüyorsa, bu toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçiler, köylüler, emekçiler bu düzeni kabullendikleri, ona karşı mücadele etmedikleri için sürmektedir.

İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, yani toplumun büyük çoğunluğunun "Hayır!" dediği bir düzenin yaşama şansı yoktur!

İşçiler, köylüler, tüm emekçiler kendi güçlerinin farkına varmalı, bu gücü kendi iktidarları için örgütlemelidir...

İnsanca yaşamak isteyen her emekçi, bu hedefleri önüne koymak ve bu hedeflere varmak için mücadele etme yükümlülüğüne sahiptir. Bunu yapmadığı zaman emekçi, sömürülmeyi, ezilmeyi kabul etmiş demektir!

Bu faşist devlete hayır diyelim!

Devrim için, Bolşevik Parti önderliğinde örgütlenelim!

2 Ekim 1996 ▲

İşbirlikçilik ve Güney Kürdistan'da oynanan oyun...

GÜNEY Kürdistan'daki hakimiyet kavgasında, KDP ve YNK arasındaki çatışmalara son vermek için ABD emperyalistleri, 9-11 Ağustos ve 12-15 Eylül 1995 tarihlerinde KDP ve YNK'yı Dublin'de biraraya getirerek anlaşmalarını sağlamaya çalıştı.

Bu toplantılar sonrasında, bu iki örgüt arasındaki sürtüşmeler devam etse de, esas olarak Ağustos 1996'ya kadar önemli bir çatışma olmadı.

Dublin toplantılarında çözülmeye çalışılan sorunlardan biri, sınır ticaretinden, vergilerden elde edilen gelirden esas payı kimin alacağı sorunuydu. Bu sorun, geçen zaman sürecinde çözülmeyen bir sorun olarak kaldı. Buna ek olarak, Birleşmiş Milletler'in ambargoyu sınırlı olarak kaldırmasıyla başlayacak petrol sevkiyatından yine aslan payını kimin alacağı sorunu ortaya çıktı. Diğer bazı sorunlarla birlikte bu iki önemli sorun üst üste binince, Güney Kürdistan'da kimin hakim olacağı sorunu yeni çatışmalara yolaçtı.

17 Ağustos 1996 tarihinde başlayan çatışmalar, giderek sertleşti ve bu çatışmalar sonucunda ortaya çıkan durumda kartlar yeniden karılmaya başladı.

Talabani'nin İran'a dayanması ve İran ordusunun Güney Kürdistan'a girip Barzani taraftarlarının mevzilerine saldırması, çatışmaların gidişatını değiştirmede önemli bir rol oynadı. Çatışmalar, savaşa dönüştü.

Bu çatışmalar sürerken ABD emperyalistleri KDP ve YNK'yı yeniden biraraya getirmeye çalıştı. KDP ve YNK temsilcileri Londra'da ABD'nin İngiltere'deki Büyükelçiliği'nde biraraya gelip, konu üzerine tartışmaya başlarken, Saddam'ın askeri güçleri de Barzani'ye "yardım" etme adına Güney Kürdistan'a girip Erbil'i ele geçirdi. Bu olay sonrasında Londra'da



başlayan görüşmeler sonuçlanmadan bitti, fakat ABD emperyalistleri Barzani ve Talabani'yi yan yana getirme amacından vazgeçmediler.

Son döneme kadar Batı'yla, en başta da ABD emperyalistleriyle ilişkilerini iyi tutmaya çalışan Talabani, ABD'nin KDP ile YNK arasında kesin tercih yapmaması karşısında İran'a yanaştı. İran ordusunun Güney Kürdistan'a girip YNK ile KDP arasındaki savaşa bizzat katılması sonrasında, KDP bir yanda ABD ve Türkiye'nin müdahale etmesini isterken, diğer yandaysa Saddam'la yeni bir işbirliği yapmaya yöneldi.

KDP, ABD ve Türkiye'nin müdahale etmemesini, Saddam'la işbirliği yapmanın gerekçesi olarak göstermeye çalıştı.

Saddam'ın askeri güçleri Barzani'ye "yardım" adına Erbil'e saldırıp, ele geçirdikten sonra; Talabani, müdahaleden üç gün önce, ABD'yi haberdar etmelerine rağmen, ABD tarafından yanlız bırakıldıklarını ve eğer müdahale edilmezse başka güçlerle işbirliği yapacağını açıkladı.

Saddam güçlerinin Güney Kürdistan'a girmesiyle, Clinton yönetimi de bir seçim gösterisi yapma fırsatını elde etti.

Bu fırsat, Irak'ın güneyi uzaktan kumandalı füzelerle dövülerek kullanıldı. Bu saldırı sonrasında, Bağdat'tan yükselen seslerle yeni bir Körfez Savaşı'nın çıkabileceği gündeme geldi. ABD bölgeye askeri yığınak yaptı.

Bölgede yükselen tansiyon, uluslararası alanda diğer emperyalist güçlerin tavırları ve tarafların saldırgan tavırlarını şimdilik değiştirmeleri sonucu inişe geçti.

Erbil'in ele geçirilmesi sonrasında sırasıyla Talabani'nin hakim olduğu diğer il ve ilçeler de ele geçirildi. Süleymaniye'nin de ele geçirilmesiyle Güney Kürdistan'da şimdilik Barzani hakim hale geldi.

Barzani ve daha çok da Saddam güçlerinden kaçan onbinlerce Kürt emekçisi, İran'a sığınmak için yollara düştü. Kürdistanlılar, yine kendi topraklarında sürgünü yaşamak zorunda kaldılar. Yine kendi ülkelerini işgal eden güçlerin "insafı"na sığınmak zorunda kaldılar! Bu sefer, emperyalizmin işbirlikçileri olan Barzani ve Talabani arasındaki hakimiyet savaşının sonucu olan bir göç...

Kürt emekçileri göçü ve sürgünü yaşarken, emperyalistlere uşaklık yapan iki binden fazla Kürt kökenli ABD ajanının kurtarılması için ABD ve CIA harekete geçti. Türkiye üzerinden Pasifik'te Guam Adasına götürülen bu işbirlikçiler, ABD'nin Güney Kürdistan ve Irak'a yönelik politikasının gelecekteki uygulayıcıları olmaya adaydır. Gazete ve ajansların verdiği bilgilere göre, Güney Kürdistan'da dağınık durumda olan bu ajanların toplam sayısı dört bini geçmektedir.

Güney Kürdistan'daki bu gelişmeler, faşist Türk devletini ve hakim sınıfları da rahatsız etti. Kendi inisiyatifleri dışında gelişen bu olaylar, açılması beklenen petrol boru hattının

beklenen zamanda açılmamasına da yol açarak, hakim sınıflara önemli bir kayıp verdi.

KDP ile YNK arasındaki çatışmalar, bir yandan Güney Kürdistan'da "Kürtlerin birbirini yemesi" sonucu bir alanda da olsa bağımsız bir Kürdistan devletinin kurulma imkanlarının ortadan kalkmasından ötürü Türk devletinin işine gelirken; diğer yandan da, bu çatışmaların bölgede PKK'nın güçlenmesine hizmet etmesi ise TC'nin işine gelmiyordu.

TC, Güney Kürdistan'da ne İran'ın güçlenmesini ve belirleyici hale gelmesini, ne de Saddam'ın güçlenmesini istiyor. İstemediği tüm bu şeylerin engellenmesi ise, TC'nin elinde olan bir şey değil.

Tüm bu gelişmeleri engelleyemeyeceklerini bilen hakim sınıflar, bu gelişmelerden en fazla nasıl yararlanabileceklerinin hesabını yapmaya başladılar.

Bu hesapta öne çıkan bazı noktalar şunlardır: Güney Kürdistan'da 10-15 km derinliğinde bir alanı işgal etmek, **"güvenlik şeridi"** oluşturmak için hazırlıklar ve işgalin gerçekleştirilmesi için kampanya başlatıldı. Bu plan, uluslararası düzeyde destek görmeyince, sorun Irak'la görüşmeler temelinde halledilmeye çalışıldı, hâlâ çalışılıyor.

Hakim sınıf temsilcileri, en başta da Dişişleri Bakanı Çiller, kendileri için işgalin sözkonusu olmadığı, Irak'ın toprak bütünlüğünü tanıdıkları teranelerini yineledi ve sorunun Türkiye'ye saldırıların engellenmesi ve PKK'nın bölgedeki varlığına son vermek olduğunu açıkladı. Bu arada soydaşları Türkmenlerin kurtarıcılığı rolüne de soyundu hakim sınıf temsilcileri.

ABD emperyalistleri ve Türk hakim sınıflarının çabaları sonucunda, Barzani, Eylül ayı ortasında Batı ile ilişkilerini yeniden düzenlemek istediklerini açıkladı. Daha sonra Ankara'ya gelip ABD emperyalizmi ve TC hakim sınıf temsilcileriyle görüşmeler yaptı. Verilen haberlere göre, Barzani ABD'ye, bu görüşmelerde Saddam'la uzun vadeli bir işbirliği yapmasının sözkonusu olmadığının garantisini verdi.

Eylül ayının sonuna gelindiğinde YNK'nın KDP'nin güçlerine saldırdığı ve çatışmaların yeniden başladığı haberleri kamuoyuna yansıdı.

Önümüzdeki dönemde de Güney Kürdistan'da çatışmalar şu ya da bu biçimde devam edecektir!

***

Güney Kürdistan'da çatışmaların yoğunlaşması ve savaş haline dönüşmesi sonrasında, Barzani ve Talabani karşılıklı olarak birbirlerini ihanetle ve başka güçlerle işbirliği yapmakla suçladılar.

A. Öcalan, Barzani ve Talabani'ye *"ulusal çıkarlar temelinde demokratik platformlarda"* görüşme çağrısında bulundu ve *"Ortadoğu federasyonu"* görüşünü yineledi. PKK, Talabani'nin safdışı kaldığı durumu Barzani'nin "Ulusal Meclis" çalışmasına katılabilmesi için olumlu bir durum olarak da gösterip savundu.

PKK dışındaki Kuzey Kürdistan'lı örgütlerin çoğu, Barzani ve Talabani'ye *"kardeş kavgasına son verme"* ve *"ulusal temelde bir birlik yapmaları"* çağrısında bulundu.

Bu arada, Kürt sorununun çözümü için İran, Türkiye ve Suriye'ye; Irak, Türkiye ve İran'a çağrıda bulunup, sorunun bölge devletlerinin üçlü zirvesiyle çözülmesini istediler.

TC hükümetinin andaki Başbakanı Erbakan ise, İran'a yaptığı gezi sırasında sorunun çözümü için dörtlü zirve önerisinde bulundu.

Bu öneri, Kürtlerin temsilcilerinin de katılması gerektiği yönlü bazı ek önerilerle, devrim düşmanı "İşçi" Partisi dışında, PKK tarafından da doğru bir öneri olarak sahip çıkılan bir öneri oldu. Yapılan öneriler içinde şimdilik öne çıkan da bu öneridir.

Tüm bu görüşler, Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması için savunulduğu görüntüsüne sahiptir ve aldatıcıdır.

Barzani ve Talabani birbirlerini işbirlikçi olarak suçladıklarında, gerçeğin yarısını dile getirmektedirler. Yani karşı taraf için doğruyu söylemekte, fakat kendi konumlarını gizlemektedirler. Barzani ve Talabani'nin her ikisinin de işbirlikçi oldukları, Körfez Savaşı sonrasındaki tavırlarıyla, gizlenemeyecek ölçüde açığa çıkmıştır.

PKK'nın siyaseti de bir bütün olarak emperyalizme, emperyalist sisteme karşı çıkan, bağımsızlıkçı bir siyaset değildir. PKK'nın KDP ve YNK'nın konumunda olmaması, emperyalistlerin şimdilik PKK'yı muhatap olarak kabul etmemesi sonucudur. Eğer emperyalistler KDP ve YNK gibi PKK'yı da kabul etseler, PKK da bunların konumuna gelmeye adaydır.

PKK dışındaki Kuzey Kürdistan'lı örgütlerin çoğunluğunun Barzani ve Talabani'ye çağrıları, milliyetçi temelde yükselen ve KDP ile YNK'nın işbirlikçi konumunu görmeyen yanlış çağrılardır.

Barzani, Talabani ve bunlarla yan yana gelebilecek PKK ve diğer örgütlerin kendi aralarında varabilecekleri anlaşma ve birlikler temelinde Kürt ulusunun kurtuluşu mümkün değildir. Bu örgütlerin kendi aralarında yapabilecekleri birlikler de burjuva milliyetçi temelde yükselen birlikler olacaktır.

Dörtlü zirve önerisi ise, bu burjuva politikasının bir başka göstergesidir. Bu önerinin en temel sorunu, Kürt ulusu üzerindeki zulmün, baskının esas uygulayıcıları olan Türk, Arap ve Fars (Acem) hakim sınıf ve devletlerinin kendi aralarında ve bunların, Kürtlerin temsilcileriyle anlaşmaktır.

Bu öneri, Kürdistan'lı işçi ve emekçilerin diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birlikte, faşist devlet iktidarlarını yıkma mücadelesinin reddidir. Bu öneri, ulusal baskının başka biçimlerde sürdürülmesinin önerisidir.

Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması, ne emperyalizmin işbirlikçilerinin önderliğinde, ne bu işbirlikçilerin diğer burjuva milliyetçilerle biraraya gelmesiyle ve ne de dörtlü zirveyle mümkündür.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle ortak mücadelesi temelinde; faşist Türk devletinin, dinci faşist İran devletinin, faşist Irak ve Suriye devletlerinin yıkılması temelinde mümkündür.

Kürdistan'lı işçi ve emekçiler!

Emperyalizme ve faşist devletlere karşı mücadele, işbirlikçi, burjuva milliyetçi önderliklere karşı mücadeleyi zorunlu kılar. Kurtuluşunuz için Marksizm-Leninizm bilimine dayanan, bu temelde Sosyalizm için mücadele veren Komünist Partilere ihtiyaç vardır.

Kuzey Kürdistan'lı işçi ve emekçiler!

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşasına omuz verin, Bolşevik Parti'de örgütlenin!

Kürdistan'da emperyalist oyunlara ve işbirlikçilere hayır!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

4 Ekim 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan)

Ne sahte laik faşist düzen, ne şeriat düzeni!

Kurtuluş, Sosyalizm'de Komünizm'de!!!

AFGANİSTAN'DA, Rus sosyal emperyalizminin ülkeden kovuluşundan sonra da savaş durmadı. Geçmişte, Rus sosyal-emperyalizminin işgaline karşı direnişte aynı cephede yer alan değişik şeriatçı örgütler, bu kez ülkede tek başlarına iktidarı ele geçirebilmek için silahları birbirlerine çevirdiler. Her biri islam adına konuşan ve şeriat düzeni yanlısı olduğunu söyleyen çeşitli gruplar arasında kanlı savaşlar oldu.

Bugünlerde, ülkemizde de Başbakan Hoca'nın çok lafını ettiği *"din kardeşliği"*, *"müslüman birliği"* vb.'nin boş laf olduğunu en açık gösteren örneklerden biri; Afganistan'da, bu *"müslüman kardeşlerin"* 6 yıldır birbirlerine ettiğidir. 6 yılda, bu savaşta ölenlerin sayısı, Rusya işgali dönemindeki savaşta ölenlerin sayısını birkaç kez katlamış durumdadır. Bu savaşta barbarlığın haddi, sınırı yoktur!

Şimdi bu savaşta, belli bir dönüm noktasına varılmış gibi görünüyor. Eylül sonu/Ekim başında, esas olarak Paştun etnik grubuna dayanan **Taliban** denen örgüt milisleri, kabil'e de girerek ülkenin neredeyse beşte dördünü askeri olarak ele geçirmiş oldular. Özellikle, 1994'ten bu yana savaşta ağırlığını hissettiren bu grubun, öncelikle Pakistan'daki kamplardan, Pakistan Gizli Servisi tarafından devşirilen din öğrencileri (Onun için, *"öğrenciler"* anlamına gelen *"Taliban"* ismini taşıyor grup) arasında kurulduğu, ABD'nin dolaylı yollardan bu gruba destek bile verdiği biliniyor.

Bu grup, her biri şeriatçı olan gruplar içinde en şeriatçı olmasıyla övünüyor! Pratikleri de buna uygun: Allah adına yapmadıkları rezillik yok! Allahsız ilan edilen herhangi birinin anında öldürülüp, linç edilmesi veya asılması için herhangi bir yargılamaya vb. gerek yok! Kadınlar için tesettürsüz ve yalnız sokağa çıkmak yasak! Kadınlara ev dışında çalışma yasak! Erkekler ise sakal bırakmak zorunda! 1,5 ay sonra sokakta sakalsız görülenlere falaka var! Bu suçu birkaç kez yinelerseniz idam da edilebilirsiniz! Köselerin ise takma sakal takmaları gerekiyor!

Ülkemizde din düzenini savunanların, emekçilere vaat ettiği cennetin ne olduğunu görmek için, kafamızı birazcık İran üzerinden Afganistan'a uzatmak yeter! **Şeriat**, gerçekte *"hakça bir düzen"* değil, allah adına, din adına uygulanan en koyu **faşizmdir!**

Ülkemizde, Afganistan'daki şeriat düzeninin rezillikleri, şimdi burjuva medyanın "laik" geçinen kesiminde de teşhir edilip bizdeki düzenin savunuculuğu yapılıyor...

Demireller, Çillerler, Karadayılar vb. vb. halka sesleniyor: *"Laikliğin kıymetini bilin!"*, *"Laik cumhuriyeti savunun!"*...

Onların savunmaya çağırdığı laik cumhuriyettir; bugün, Türkiye'de sömürünün, zulmün, faili meçhul cinayetlerin, soygunların, kaybetmelerin, Kuzey Kürdistan'daki savaşın... temel direği. Afganistan'daki şeriatın gerçek alternatifi, bugünkü faşist düzen değildir. Bunların ikisi de, halk yığınları açısından birbirinden berbat olan alternatiflerdir. Bunlar arasındaki tercih, kırk katır mı, kırk satır mı tercihidir!

İşçilerin, köylülerin uğrunda savaşacakları kendi hedefleri, kendi düzenleri vardır: Sosyalizm-Komünizm!

Görev, bu hedefler için örgütlenmek ve mücadeleye atılmaktır.

5 Ekim 1996 ▲

Köseler takma sakal takacak

Şevki Yılmaz: Ben Hizbullahım

Ya sakal, ya kırbaç

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

REFAHYOL koalisyon hükümetinin işbaşı yapmasından sonra, "her hafta bir müjde" vaat eden Başbakan Erbakan'ın, "müjde"yle anlatmak istediğinin; işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları üzerinde giderek yoğunlaşan sınıfsal baskı olduğu, ekonomik ve sosyal hakların gaspı olduğu, her geçen gün iyice açığa çıkmaktadır.

Hükümetin, devlet çarkının dönmesi için kaynak gereksinimi olduğu ve bunun yükünü de esas olarak işçilere, emekçilere yıktıklarını ve yıkacaklarını görmek için "müneccim" olmaya gerek yoktu!

Yeni hükümetin "kaynak bulmak" adına yaptığı işlerden biri; 8 yıldan beri yürürlükte olan 3417 sayılı ve **"Zorunlu Tasarrufu Teşvik Yasası"** adlı haraç yasası yoluyla işçilerden ve memurlardan kestikleri parayı ne yapacaklarını karar altına almak oldu!

Bu yasa uyarınca, –bazı sayılara göre– 4 milyon 200 bin işçi ve 2 milyon memurun; –bazı sayılara göre de!– 8,5 milyon "çalışan"ın aylıklarından kesilmiş olan 130 trilyon lira anapara ve devletin, bunun 8 yıllık "nema"sı olarak hesapladığı 298 trilyon lirayla birlikte, toplam 428 trilyon liralık bir fon oluşmuştur...

REFAHYOL, işçilerin ücretinden kesilen bu "zorunlu tasarruf"ları iç etmek istemektedir! Ayrıca, burjuva ekonomistleri, 8 yıllık nemanın hesaplamasında devletin sahtekarlık yaptığını açıklamaktadırlar. Şöyle: "Zorunlu tasarruf"un uygulandığı dönemden günümüze değin, doların artış hızı 60 kat, markın artış hızı ise 75 kat olarak gerçekleşmiş ve yine aynı dönemde, örneğin "Cumhuriyet Altını"nın fiyatında 51 katlık bir artış yaşanmıştır. Hükümetin nema olarak hesapladığı miktar ise, bu 8 yıllık süreçte yaklaşık yüzde 16'ya ulaşmaktadır. Demek ki, işçilerin ve memurların aylıklarından zorunlu kesilen haraçlara uygun görülen "nema"nın artış hızı da ancak 2,3 kat olabilmiştir!

Devletin hesabına göre, zorla tasarruf yaptırılmış bir işçi ya da memurun yaklaşık 50 milyon lira alacağı var. Burjuva ekonomistlerinin yaptığı hesaba göre ise, işçi ya da memurun kişi başına yaklaşık en az 150 milyon alacağı olacaktı...

Koalisyon hükümeti, hem bu birikmiş parayı iç etmek istemekte ve hem de bu ilginç(!) yasayı mecliste iptal etmek istemekteydi. Bunu, meclisten geçirdikleri *"Çalışanlardan Yapılmakta Olan Tasarruf Kesintilerine Son Verilmesi Hakkındaki Kanun"* ile çözmek istediler. Fakat bu girişim, *"Türkiye'de demokrasinin teminatı"* (!) olan Cumhurbaşkanı Demirel'in vetosuyla durduruldu...

Demirel, bu yasayı veto ederken üç gerekçe ileri sürmüştür: Birincisi, zorunlu tasarrufta, devlet ve patronların yüzde 3 oranında katkıları hesaplara katılmamıştır! İkincisi, biriken kesintilerin akibetinin ne olacağı açıklanmamıştır! Üçüncüsü, zorunlu tasarrufu düzenleyen kurum iptal edilirken, yasa aynen kalmıştır...

Demirel'in veto gerekçelerinin gerçekten de doğru oldukları görülmektedir. İnsanın REFAHYOL'a ilişkin, bu kadar yiyicilik de az bulunur diyesi geliyor?!

Cumhurbaşkanı Demirel'in *"Türkiye'de demokrasinin teminatı"* (!) olduğu değerlendirmesi tabii ki bize ait değil! Böylesi değerlendirmelerin kime ait olduğunu, Demirel'in yasayı veto etmesinden sonra yapılan bazı açıklamalarda görmek mümkündü!

Türk-İş Başkanı Bayram Meral:

"Sayın Cumhurbaşkanı'nın veto gerekçeleri konuya açıklık getiriyor. Çok yerinde bir kararla veto etmiştir. Kendisine teşekkür ederiz..."

Türk-İş Genel Sekreteri Şemsi Denizer:

"Beklediğimiz karar çıktı. Sayın Cumhurbaşkanı Türkiye'de demokrasinin teminatıdır. Türk-İş olarak yanlışlıklara müsamaha göstermeyiz. Bundan sonrası TBMM'nin işidir. Meclis, yanlışta ısrar etmez."

DİSK Başkanı Rıdvan Budak:

"Cumhurbaşkanımıza üyelerimiz ve tüm çalışanlar adına teşekkür ederiz."



"Sosyal Sigortalar Kurumu" (SSK): Tüm emekçi kesimlerin sağlık ve sosyal sorunlarına cevap vermeyen, faşist devletin ilkelliklerinden biri...

Ve ayrıca:

"Memur konfederasyonları KESK ve Türkiye Kamu Sen de Demirel'in vetosunu olumlu karşıladıklarını bildirdiler." (Alıntılar 12 Eylül 1996 tarihli Hürriyet'ten!)

Tüm sendika ağalarının teşekkürde ve minnettarlıkta sıraya dizildikleri Cumhurbaşkanı Demirel'in attığı adım; esas olarak, hakim sınıfların bugün hükümette olan temsilcilerinin açık rezilliklerini törpüleme, 6 ya da 8 milyon "çalışan"ı devlete küstürmeme işlevine sahiptir. Devletin çıkarları açısından Demirel'in yaptığı doğru ve gereklidir!

Bu gerçeği hasıraltı eden sarı sendika ağaları, kendi sendikal görevlerini de nasıl gördüklerini açığa vurmaktadırlar! "Demokrasinin teminatı" olan Cumhurbaşkanı'nın anayasayla zıtlık oluşturduğu çok açık olan bir adımı veto edişine, sanki sorun işçiler ve emekçiler açısından çözülmüşçesine alkış tutmak!

Zorunlu tasarrufta birikmiş paralara hükümetçe el konması girişimlerine karşı, sadece DİSK, bizzat Başkanı Rıdvan Budak'ın da katıldığı "YAĞMA YOK!" temel şiarıyla bir bildiri eylemi sürdürmektedir. Diğer sendika konfederasyonları ise, Başkanlarının basın açıklamalarıyla yetinmektedirler. Bütün tepki budur! Fakat, Demirel'e alkış tuttuklarını da unutmayalım...

DİSK'in *"Önce alınterimize sonra özgürlüğümüze el koymak istiyorlar YAĞMA YOK!"* başlıklı bildirisi korkunç(!) dramatik başlamaktadır:

"Bu yasa (yani, zorunlu tasarruf yasası! /BN)*; adil değildir, eşitliği zedelemiştir, temel hak ve özgürlükleri kısıtlamıştır. Emekçileri haksızlığa uğratmış, alınterinin çalınmasına yol açmıştır."*

Adı "Devrimci" olan DİSK'in konuya ilişkin bildirisinde; sanki faşist Türk devletinde adil olan bir yasa varmış, ya da kağıt üstünde "adil" görünse de pratiğe geçiriliyormuş gibi, 3417 sayılı bu haraç yasasının "adil" olmadığından dem vurulmaktadır. Sanki bu toplumda eşitlik varmış gibi, eşitliğin zedelendiğinden bahsedilmektedir. Sanki diğer temel hak ve özgürlükler "kısıtlı" (!) değilmiş de, sadece bu yasayla temel hak ve özgürlükler kısıtlanıyormuş gibi şikayetlenilmektedir. Sanki bu yasa olmasa ve bu yasa gereği kesintiler yapılmasa, bu faşist ülkede emekçiler haksızlığa uğratılmazmış, alınterleri çalınmazmış gibi, hain, lanetli bir dil kullanılmaktadır.

Ancak, Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının onca canalıcı önemdeki bir dizi sorununa ilişkin olarak ağızlarını bile açmayan bu işçi sınıfı hainlerinin, son tahlilde –hakim sınıfların hesabına göre!– kişi başına 50 milyon lira için kopardıkları şamata ilk bakışta ilginç gelmektedir. Oysa ilginç bir şey yoktur. Aynen alkışladıkları Cumhurbaşkanları gibi, fonksiyonel görevlerini yerine getirmektedirler. Nasıl mı?

Zorunlu tasarruf bağlamındaki itirazları, "Anayasa'ya aykırı bir yasa" olması noktasındadır. Yani, bu sarı sendikalardan biri olan –ve ama, "devrimci" sıfatlı olanı!– DİSK, hakim sınıfları anayasaya uygun davranmaya, anayasal işler yapmaya çağırmaktadır. Niçin? Devletten kişi başına 50 milyon lira "alacağımız"ı koparmak için! Bu çağrı REFAHYOL hükümetinedir; teşekkürler de Demirel'e!!!

Bunun adı dilenciliktir! DİSK'İN SESİ *(3 Eylül 1996 tarihli Özel Sayı: 83)*, önlü arkalı, yoğun şekilde zorunlu tasarrufa ilişkin dehşetli "çözümlemeler"le dolu! Fakat **örneğin** ülkemiz işçi sınıfının ve geniş emekçi yığınlarının sağlık hizmetleri ve sosyal güvencelerine ilişkin tek laf edilmiyor. "Sosyal Sigortalar Kurumu" denen ne idüğü belirsiz kuruluşun, tüm emekçi kesimlerin sağlık ve sosyal sorunlarına cevap vermeyen, faşist Türk devletinin ilkelliklerinden biri olduğu anlatılmıyor. Bu konuya ilişkin olarak "Anayasa"larında yazılı olanlardan hiç sözedilmiyor! Bu alana ilişkin eşitsizliklerden, adaletsizliklerden, haksızlıklardan, alınteri hırsızlığından söz yok; eylem ise hiç...



DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak ▶

Sorunlara çok "somut"(!) yaklaştıklarından olsa gerek, bu ülkede, işçi sınıfı ve geniş emekçi halk yığınlarının işsizlik gibi bir "canavar"la karşı karşıya yaşadıkları; yığınların anayasal hak (!) olarak da işsizlik sigortasına gereksinimleri olduğu konu bile edilmiyor! Buna ilişkin eşitsizliklerden, adaletsizliklerden, haksızlıklardan, alınteri hırsızlığından söz yok; eylem ise hiç...

DİSK'İN SESİ Özel Sayı'nın konusu bunlar değil denebilir! Fakat DİSK'in "zorunlu tasarruf" ve nemalarına gösterdiği bu çok "duyarlı" tavrı; işçi sınıfının varlıksal konumuna ilişkin sorunlardan olan, örneğin "sosyal sigortalar", "işsizlik sigortası" gibi konularda gösterdiğini gören olmuş mudur acaba?! **Biz devletin el koyduğu zorunlu tasarruf kesintileri ve nemaları için de mücadele edilmesinden yanayız.** Ancak işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının can alıcı önemdeki gerçek sorunlarının önüne, 50 milyon lira için –evet, sadece bunun için!– "mücadele"yi geçiren hareket ve anlayışları, ki bu somutta DİSK böyle yapmaktadır, reddediyoruz...

DİSK, sadece, "nema"lar konusundaki mücadeleyi neredeyse her şey gösteren tavrıyla değil, aynı zamanda bu mücadeleyi, Demirel gibi tescilli bir işçi düşmanını dost gösteren bir çerçevede yürüterek de, mücadeleden ne anladığını kanıtlıyor! Diğerlerinin tavrı da DİSK'inkinden farklı değil!!!

* * *

REFAHYOL hükümetinin devletin çarkı için kaynak bulma konusunda, işçi sınıfı ve emekçi yığınları doğrudan ilgilendiren bir diğer önlemiyse, *"yurdışında çalışan vatandaşlarımızın mevduatının Türkiye'ye çekilmesi için"* **bedelsiz otomobil ithalat**ını serbest bırakma kararıydı!

Buna göre, yurtdışında çalışan "vatandaşlarımız" Ziraat Bankası'na 50 bin mark yatıracaklar ve 1 yıl süreyle el süremeyecekleri bu para karşılığında, aylık yüzde 10 oranında faiz alacaklar. "Vatandaşlarımız" yatırdıkları her 50 bin mark karşılığında, Türkiye'ye gümrük vergisi ödemeksizin kullanılmış bir araba getirmeye de hak kazanacaklar...

İşçinin "zorunlu tasarrufları"nı, üzerinden 8 yıl geçtikten sonra %16 ile faizlendirenler, bedelsiz ithalat için Ziraat'a yatırılacak her 50 bin DM'e **ayda** %10 faiz vermekten de çekinmemektedir. Öyle ya, önemli olan geçici kaynak yaratılmasıdır...



Bursa Mitingi'nin mimarları: Bayram Meral, sarı sendikacı Mustafa Özbek, sarı sendikacı İnan Kıraç, Koç Holding...

Şimdiye dek geçerli olan yasa uyarınca, ithal edilecek arabaların en fazla 3 yaşında olması öngörülürken, bedelsiz oto ithali uygulamasıyla 4 yaşında olan kullanılmış arabaların getirilmesini de izin çıkmış oldu!

Yurtdışında çalışan "vatandaşlarımız" bugün 50 bin DM'i yatırmaları koşuluyla, otolarını isterlerse 5 yıl sonra ithal edebilecekler. En önemlisi, isteyen ve her yurtdışında çalışan "vatandaşımız"ın 5-6 adet 50'şer bin mark ödemesi halinde 5-6 adet kullanılmış araba ithal edebilme hakkı olmasıdır.

Özellikle bu nokta, yurtdışındaki Refahlı dinci faşistlerin odaklandığı "Milli Görüş"ün ve Refah Partisi'nin işine yarayacaktır. Bu yasanın çıkması, esas olarak bu kesimin elinde birikmiş olan kaynağın ve eğer istenirse "kara para" olarak da ifade edebileceğimiz bu kaynağın Refah kanallarına akması için bulunmaz bir fırsat yaratacaktır.

REFAHYOL'un bu kararına otomotiv sektöründe hem patronlardan ve hem de işçilerden tepkiler gelmeye başladı. Otomotiv sanayisi ile ilgili patronların çıkarlarıyla çatıştığı çok açık görülen bu yasa teşebbüsü yüksek dozda eleştirildi. Örneğin Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Rahmi Koç, şunları söyledi:

"Yanlış bir karardır. Hükümet bundan eninde sonunda dönmek mecburiyetindedir. Aldıkları abdest, ürküttükleri kurbağaya değmeyecektir. Onu göreceklerdir." (Hürriyet, 11.9.1996)

Rahmi Koç ve diğer patronların, esasen kendi ceplerini kastedip, 100 binlerce işçinin, bu yasa nedeniyle işsiz kalacağını açıklamasıyla birlikte, sendika ağaları da bu koroya katıldılar. Bunun sonucunda, otomotiv sektöründe çalışan işçilerin, yarınki güne olan kuşkularını ve tepkilerini dile getirmek için dolduklarının hissedildiği anda, sendika ağaları, otomotiv sanayisinin yoğun olduğu alanlardan biri olan Bursa'da eylem yapacakları haberini patlattılar. Yaptıkları açıklamalar göre, **"Yerli Üretime Saygı Mitingi"** adını verdikleri bu eyleme 150 bin kişi katılacaktı!

Katılımın 15-20 bin kişiyle sınırlı kaldığı bu mitingte, Türk-İş Başkanı Bayram Meral ve Türk Metal Genel başkanı Mustafa Özbek faşistinin yanısıra, "TOFAŞ" ve "OYAK Renault" gibi fabrikaların üst yöneticileri de konuşma kürsüsünde yerlerini aldılar. Bunlara Bursa Ticaret Odası Yönetim Kurulu üyelerini ve bazı milletvekillerini de eklemek gerekiyor...

1,5 saat süren mitingte, *"İşçiyiz, haklıyız kazanacağız!"*, *"Bedelsiz ithalat, en büyük kabahat!"*, *"Hükümet şaşırma, sabrımızı taşırma!"*, *"İşçiyiz güçlüyüz!"* gibi somuta ilişkin sloganlar atılırken; ***"Şehitler ölmez, vatan bölünmez!", "Kahrolsun PKK!"*** gibi milliyetçi, faşist sloganların da güçlü bir şekilde atıldıkları görüldü!!!

Boyalı basın bu eylemi değerlendirirken, *"«Yerli Üretime Saygı Mitingi»nde sanayici, sendikacı ve işçi omuz omuza yürüdü."* der ve *"Yerli sanayii çökertecek bedelsiz kararına direneceklerini belirten işçiler"* den bahsederken, maalesef –bir yönüyle!– gerçek durumu dile getirmekteydi...

Eğer *"Türkiye'de demokrasinin teminatı"* olan Cumhurbaşkanı Demirel bu yasayı da veto etmeseydi; 31 Aralık 1996 tarihine dek 10-50 bin adet arabanın ithal edileceği tahmin edilmekteydi. Bu durumda REFAHYOL'a bir yıl için 500 milyonla 2,5 milyar DM gibi bir kaynak yaratılmış olacaktı...

* * *

Gerek "zorunlu tasarruf", gerekse "bedelsiz otomobil ihracatı"na ilişkin gelişmeler, bir gerçeği bir kez daha gösteriyor:

İşçi sınıfının mücadele örgütleri olması gereken sendikalar, bu örgütlerin başını çeken sendika ağalarının marifeti sonucu, işçi sınıfını, hakim sınıfların bir bölümünün peşine takmanın araçları durumundadırlar.

Nemalar sorununa bakın! Bu çok "dehşetengiz" mücadele; **"Yağma Yok!"** gibi gerçekten güzel bir sloganla yürütülen bu mücadele, sonuçta Demirel gibi bir işçi düşmanının çizdiği sınırlar içinde yürüyen bir "mücadele"dir...

Sonuçta, "nema" mücadelesinin –bu haliyle– işçi sınıfının hak mücadelesi ve onun bilinç ve örgütlülüğünü yükseltme aracı olması durumu yok! Bu mücadele de, hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşının yedek lastiği, bugünkü REFAHYOL hükümetini Demirel cephesinden zayıflatmanın yedek lastiği haline getirilen bir mücadele olarak yürüyor.

Ya da "bedelsiz ihracat" sorunundaki "mücadele"ye bakın! İşçilerin iş yerlerini kaybetme yönündeki haklı korkusu; işçilerin, beleşe alışmış Türk otomotiv sanayisi patronlarının çıkarlarının kuyruğuna takılması amacıyla utanmazca kullanılıyor. Sarı sendika ağaları, patronlar ve işçiler elele!!! Sınıf mücadelesi yok! Yaşasın "milli çıkarlar"! bu "milli çıkarlar"ın, pratikte patronların bir bölümünün çıkarları olduğu, unutulup unutturuluyor. İşçi sınıfı, hakim sınıfların iktidar dalaşında bir oyuncak gibi kullanılıyor!

Bu gidişe son vermek için, gerçekten **"Yağma Yok!"** demesi gerekli işçilerin...

Bunun için, devrimci ve komünist işçiler, sendikalar içinde komünist-devrimci fraksiyonlarını oluşturmalı; işçiler, iş yerlerinde tüm işçilerin seçtiği Grev ve Mücadele Komitelerini oluşturmalıdırlar.

Her şeyin başında da, sınıf bilinçli işçiler, bütün çalışmayı kumanda edecek kendi partilerinin, BOLŞEVİK PARTİ'nin saflarında örgütlenmelidirler! "Yağma Yok!" demenin başka yolu yoktur...

5 Ekim 1996 ▲

İlkeli birlik için: Açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele

DÜNYA komünizmi, bugün bütün tarihinin en zayıf, en zor dönemlerinden birini yaşıyor.

Bir yanda, proleter devrimin objektif şartları, dünya çapında da, tek tek ülkelerde de hiçbir dönemde olmadığı kadar olgun. Emperyalizm, sömürü imparatorluğunu dünyanın en ücra köşelerine kadar yaygınlaştırmış durumda.

Bir yanda küçük bir sömürücüler azınlığı, diğer yanda milyonlarca, miyarlarca emekçinin oluşturduğu büyük insanlık karşı karşıya duruyor. Üretici güçler, doğru kullanıldığında açlık, yoksulluk vb.'ni bütün dünyadan silebilecek ölçüde gelişmiş durumda. Sosyalizmin-Komünizm'in maddi temelleri hiçbir dönemde olmadığı kadar yaratılmış durumda.

Fakat **diğer yandan,** devrimin sübjektif şartları açısından durum hiç içaçıcı değil. İdeolojik alanda, karşıdevrim bütün ağırlığıyla egemen durumda. Gerçekte devrimin öznesi olan sınıflar ve katmanlar, –bunların çok küçük bir bölümü dışta tutulursa– genelde devrimi çözüm olarak görme durumunda değil. Emekçi yığınların geneli açısından, Sosyalizm-Komünizm andaki sömürü toplumunun biricik ve gerçek alternatifi olarak görülmüyor.

Bugünkü gericileşmiş ve yer yer faşistleşen burjuva demokrasisine karşı kitlesel muhalefet, hatta bugünkü düzenin daha geri alternatiflerinden, bugünkünden daha aşırı milliyetçi, şoven, ırkçı ve dinsel gerici mihraklardan geliyor. Emekçi yığınların düzene muhalif kesimleri, Sosyalizm'den daha çok bu akımlara yöneliyor.

Bunda kuşkusuz 1956'da revizyonistlerin iktidarı bütünüyle ele geçirmesi ertesinde, süreç içinde iyice yozlaşan, giderek sosyal faşist, sosyal emperyalist bir güce dönüşen Sovyetler Birliği'ndeki ve onun denetiminde olan "Doğu Bloku"ndaki gelişmeler belirleyici rol oynuyor. Gerek emperyalist burjuvazi, gerekse revizyonistler, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nu Sosyalist olarak tanıtma konusunda hemfikirdiler. Emperyalistler bunu, Sosyalizmi kötülemek için yaparken; revizyonistler de, hem kendi ülkelerinde ve hem de uluslararası alanda işçi sınıfı ve emekçileri kandırmak ve böylece iktidarlarını sürdürmek için yapıyorlardı.

Herhalükarda geniş yığınlar açısından ele alındığında, işçiler ve emekçiler açısından, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku adı verilen ülkeler "Sosyalist"ti! Sosyalizm'in geniş emekçi yığınlar açısından, anda alternatif olmaktan çıkma süreci, Sosyalizm adına uygulananın pratikte Batı'dakinden farkının olmadığının açıkça görüldüğü 70'li, 80'li yıllarda yaşandı.

Revizyonizme karşı Sosyalizmi savunma iddiasında olan Çin ve Arnavutluk'un varlığı da, bu genel yönelimi tersine çevirmeye yetmedi. Kaldı ki, bu ülkelerde de revizyonizm süreç içinde hakimiyeti ele geçirdi. 80'li yılların sonunda, Sovyetler Birliği'nde ve onun etrafında kümelenen ülkelerde, revizyonist iktidarların birbiri ardına çökmesi, geniş yığınların bilincine "Sosyalizm'in çökmesi" olarak yansıdı.

Emperyalist burjuvazinin ideolojik bombardımanı altındaki geniş kitleler açısından, Batılı kapitalizmle yarışan "Sosyalist sistem" çökmüştü. Bu çöken sistemin, Batı'da yaşanana göre, işçiler, emekçiler açısından üstün olan, onu çekici kılan bir yanı yoktu. Sistemlerarası yarışta "Sosyalizmin çökmesi"yle "Batılı hür demokratik düzen"in üstünlüğü ispatlanmıştı! vs.

İşte böyle bir kanının egemen olduğu bir ortamda yaşıyoruz bugün.

"Dünya komünizmi en zayıf en zor dönemlerinden birini yaşıyor" derken, dile getirdiğimiz gerçekliğin bir yanı bu... Gerçekliğin bir başka yanında; bugün de bütün olumsuz şartlara rağmen, en azından laf düzeyinde Sosyalizm/Komünizm hedefinden vazgeçmeyen, Sosyalizm/Komünizmi savunma iddiasında olan ve bu iddia temelinde örgütlenen partiler, örgütler var.

Bunlar içinde, gerçekte kitlesel etkisi olanlar, önce Kuzey Kore'de, Çin'de, Küba'da, Vietnam'da olduğu gibi iktidarda olan örgütlerdir. Bunların Sosyalizm adına uyguladıkları siyasetin Sosyalizm'le bağı isminden ibaret.

Bunun dışında revizyonizmin geçmişte iktidarda olduğu ülkelerde hala kitlesel etkisi olan modern revizyonist partiler var. Örneğin Rusya'da, Polonya'da, eski Doğu Almanya'da böyle partiler var. Bunlar gerçekte adı Sosyalist burjuva partileridir. Programları sosyaldemokrattır. Batıdaki kitle etkisi olan eski revizyonist partiler, zaten uzun yıllardır açıkça sosyaldemokrat bir yörüngeye oturmuşlardı. Bunlar "Sosyalizmin çöküşü" dedikleri olgu ertesi, isimlerinden de Sosyalizmi "temizlediler".

Dünya komünizminden sözedildiğinde, o zaman kuşkusuz yukarda saydığımız parti ve gruplar bunun içinde değildir. Çok genel konuşulduğunda, bu açık modern revizyonist karşıdevrimcilerin dışında Sosyalizm adına konuşanlara bakılmalıdır. "Dünya komünizmi", sözkonusu olan bu kesim içindekilerin bir bölümü tarafından temsil edilmektedir. Soruna böyle yaklaşıldığında şunlar tespit edilmelidir:

–Dünya çapında ele alındığında (bir kaç istisna dışta tutulduğunda) Komünizm, Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütler, dünyayı kökten değiştirme iddiasıyla karşılaştırıldığında olağanüstü güçsüz. Bu örgütlerin proleter devrimin öznesi olan işçi sınıfıyla örgütsel bağları da çok zayıf.

–Bu örgütler içinde nispeten biraz güçlü olanların büyük çoğunluğunun çizgisinde milliyetçilik, kendiliğindenciliğe tapma, kişiye tapma, tekke tipi örgütlenme, reformizm, legalizm gibi hastalıklar egemen durumda.

–Bugün gerçek anlamda "Dünya Komünist Hareketi" diyebileceğimiz, ortak bir program temelinde bir birlik oluşturan bir hareket sözkonusu değil.

Geçmişte Dünya Komünist Hareketi, Üçüncü Enternasyonal şahsında ortak bir programa ve ortak bir örgüte sahipti. Her ülkenin komünist partisi, kendisini pratik olarak da Ortak Dünya Partisi'nin bir ülkedeki parçası olarak kavrıyordu.

Komintern 1943'te dağıtıldığında da, onun Proleter Dünya Devrimi programı, bütün ülkelerdeki komünist partilerin ortak programı, programatik temeliydi.

Daha sonra Kominform ile, Dünya Komünist Hareketi'ne yeni bir örgütsel biçim vermeye çalışıldı. Ve fakat bu çabalar, modern revizyonistlerin Sovyetler Birliği'nde iktidarı bütünüyle ele geçirmesiyle söndü. Kominform, modern revizyonistler tarafından dağıtıldı.

Daha sonra Sovyetler Birliği'ndeki modern revizyonistler belli aralıklarla düzenlendikleri "Komünist ve İşçi Partilerinin Uluslararası Konferansları"nda kendi çizgilerini Uluslararası Komünist Hareket'in çizgisi haline getirmeye çalıştılar. Dünya Komünist Hareketi'nin büyük bir bölümü, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin (SBKP) modern revizyonist çizgisine onay verdi. Böylelikle eski, güçlü Dünya Komünist Hareketi, burjuvalaştı, modern revizyonist bir harekete dönüştü.

1960'tan sonra Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partisi (AEP), artık modern revizyonizmin kendini kutlama konferanslarına dönüşen, sözkonusu konferansların dışında kaldı.

ÇKP, 1963 yılında *"Uluslararası Komünist Hareket'in Genel Hattı Hakkında Teklif"* adlı bir belgede kendi çizgisini Dünya Komünist Hareketi'ne sundu. *(Bkz. Polemik, İnter Yayınları, İstanbul 1988, sayfa 7-55)*

Sözkonusu belge, eğer gerçekten de Marksist-Leninistler tarafından yalnızca bir öneri olarak kabul edilip, üzerinde ciddi bir tartışma yürütülseydi, hatalarından arındırılıp, Dünya Komünist Hareketi'nin üzerinde yeniden birleşebileceği programatik bir belgenin yaratılması için bir fırsat olabilirdi. Öyle olmadı!

Modern revizyonist yozlaşmaya karşı mücadelede başı çeken ÇKP ve onunla birlikte hareket eden AEP, Uluslararası Komünist Hareket'in yeniden yaratılması için üzerlerine düşen büyük görevi yerine getirmeyi başaramadılar. Sonunda bu partiler de süreç içinde yozlaştı. Modern revizyonist ihanete karşı güçlü bir Dünya Komünist Hareketi alternatifi oluşturulamadı. Tek tek ülkelerde var olan komünist güçler, kolektif olarak hazırlanmış ortak bir programdan ve bu program temelinde oluşturulması gereken uluslararası bir örgütlenmeden yoksun olarak hareket etmek durumunda ve zorunda kaldılar.

–Gelinen yerde, Dünya Komünist Hareketi'nin yeniden yaratılması görevi, bütün dünyadaki Komünist güçlerin önünde acil bir görev olarak durmaktadır. Hiçbir Komünist, bu görevi "kendi ülkesi devrimi" ertesine erteleyemez, savsaklayamaz. Böyle bir tavır, "kendi ülkesi devrimi"nin Proleter Dünya Devrimi'nin bir **parçası** olduğunu kavramayan milliyetçi bir tavır olur.

Dünya Komünist Hareketi'nin yeniden yaratılması görevi, bugün değişik ülkelerde birbirlerinden bağımsız –ve birçok halde, hatta birbirinden habersiz!– hareket eden gerçek Komünist güçlerin bulunup çıkarılması, bunların hepsinin ortak tartışma ve çalışmasının ürünü olacak olan ortak bir programın yaratılması ve bu ortak program temelinde uluslararası alanda eylem birlikteliğini de sağlayacak ortak bir örgütlenmenin yaratılması anlamına gelir. Hedef, Komintern tipi bir örgütlenmedir.

–Bugün bizim de en azından bir bölümünü potansiyel olarak yaratılması gereken Dünya Komünist Hareketi'nin olası parçaları olarak gördüğümüz kimi parti ve gruplar "Marksist-Leninistlerin Uluslararası Birliği"ni sağlamak amacıyla konferanslar düzenliyor veya düzenlenen konferanslara katılıyorlar. Bunun dışında Marksist-Leninistlerin birliğinin bugün şartları olmadığı gerekçesiyle, şimdilik "Antiemperyalist Birlik" sağlama planları ve bunun için düzenlenen konferanslar da var.

Biz, Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler olarak, bu gibi toplantılara gücümüz oranında katılıp görüşlerimizi aktarmaya, bu toplantılara katılan güçleri daha yakından tanımaya, ideolojik mücadele sürecinde birbirimize yakınlaşma şartlarını yaratmaya çalışıyoruz.

Bu ilişkiler içinde tespit ettiğimiz ve anda Uluslararası Komünist Hareket'in birliği yönünde ilerlemenin en büyük engellerinden biri olarak gördüğümüz **yöntemsel bir hata** var. O da, ideolojik mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiği konusundaki yaklaşımda kendini gösteriyor.

Sözkonusu toplantılara katılan ve Marksist-Leninistlerin (ya da antiemperyalistlerin) birliğini sağlama adına yola çıkan ve kendine Marksist-Leninist diyen grupların çok büyük çoğunluğu, grupların kendi aralarındaki ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları üzerine açıkça, isim vererek ve kamuoyu önünde yürütülecek bir mücadeleyi reddediyor.

Bunun gerekçesi olarak, böyle bir mücadelenin zaten zayıf olan birliği daha da zayıflatacağı ileri sürülüyor. Böylece, Marksizm-Leninizm'in en önemli yöntemsel taleplerinden biri olan ***"açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele"*** ilkesi; yerini "kol kırılır yen içinde" burjuva ilkesine, görüş ayrılıklarının gizlenmesi, kapalı kapılar ardında bırakılması burjuva ilkesine; bir hataya karşı doğrudan açıkça mücadele, yerini burjuva diplomasisine bırakmaktadır...

Açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele, neden Marksizm-Leninizm'in genel ilkesidir? Çünkü ancak bu yolla, devrimin öznesi olan işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, var olan görüş ayrılıkları konusunda en başından itibaren bilgilendirilebilir ve onlar, belgelere dayalı olarak görüş ayrılıkları konusundaki tartışmaya katılabilir. Görüş ayrılıkları üzerinde açık ideolojik mücadeleyle yığınlar eğitilir, doğruyla yanlış arasında bilinçli tercih yapma imkanına kavuşur.

Açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele ilkesi, devrimin öznesinin işçi sınıfı ve emekçi yığınlar olduğu düşüncesinin, onlar bilinçlendirilmeden, Sosyalist bilinç temelinde örgütlendirilmeden devrimin mümkün olmadığı düşüncesinin tabii sonucudur. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları bilinçlendirme diye bir sorunu olanın, görüş ayrılıklarını gizlemesinin, kapalı kapılar ardında "hal" etmesinin mantığı yoktur. Eğer görüş ayrılıkları varsa, eğer çelişmeler varsa –ki var–, bunla-

rın devrimin öznesi olan kitlelerden gizlenmesi doğru değildir. Dışa karşı yapılan "yıkılmaz, çelişmesiz birlik" gösterileri, geçmişte Dünya Komünist Hareketi'ne ağır zarar vermiştir.

Bugün genelde olan nedir? Gerek tek tek grup ve partilerin kendi içinde, gerekse partiler arasındaki görüş ayrılıkları, bunlar ilkesel ve önemli konularda ayrılıklar bile olsa, ayrılığın tarafları birbirlerini düşman ilan edip defterden silmedikçe, dışa aktarılmamakta, ya grup içinde dar bir çevrede, ya da gruplar arasında dar bir çevrede "kapalı kapılar ardında" içerde tutulmaktadır. Görüş ayrılıklarının ne olduğundan "dışardakilerin" haberi, ancak tartışma tarafları birbirinden koptuğunda, birbirini düşman ilan ettiğinde olmaktadır.

Böylece, devrime şu veya bu örgüte sempati duyan insanlar, tartışma sürecini bilip, bizzat yaşamadıklarından "takım tutma"ya zorlanmaktadır. Böylece gereksiz, engellenebilir olan kimi bölünmelerin önüne geçme imkanı ortadan kalkmakta, yığınların ideolojik mücadeleye katılımı ve müdahalesi engellenmektedir.

Açık, kamuoyu önünde ideolojik mücadele, ancak "düşman"lar arasında olabilir anlayışı, sonuçta her açık polemiği "düşmanlık" olarak kavramayı beraberinde getirmekte; tek tek örgütlerin kendilerine yönelen eleştiriden doğru olanı almasını da engelleyici bir rol oynamaktadır. Öyle ya, yapılan zaten düşmanlıktır!

Genelde, görüş ayrılıklarının artık gizlenemez hale geldiği, çelişmelerin iyice sertleştiği zaman, yavaş yavaş belli anlayışlara karşı polemikler açıkta da yapılmaya başlanmakta ve fakat eleştirilen açıkça, adı verilerek eleştirilmemektedir. Ad verme ve açıkça kamuoyu önünde eleştirme işi gerçekten -genelde- eleştirilen grup, kişi vb. düşman ilan edildiğinde yapılmaktadır. Bu kesinlikle yanlış bir tavırdır!

Andaki durumun vehametini göstermek için bir örnek verelim:

"Marksist-Leninistlerin Birliği"ni sağlama iddiasıyla ortaya çıkan gruplaşmalardan biri, ***"Marksist Leninist Parti ve Örgütlerin Enternasyonal Konferansı"*** adını taşıyor. Bu Konferans'ın Nisan 1994'te yapılan dördüncüsünün dışa açılan belgelerinde yayınlanan ve bundan sonra yapılacak konferansa katılım için kabul edilmesi şart koşulan kurallar içinde şu kural da var :

"d. Birliğin adım adım sağlanması; örgütler ve partiler arasında kamuoyu önünde tartışma yok; herhangi bir parti ve örgütün bir başkasına kamuoyu önünde eleştiri getirmesi ve saldırması yok."

Burada, net olarak bu Konferansa katılan örgütlerin birbirine kamuoyu önünde eleştiri getirmesi yasaklanıyor. Kamuoyu önünde yapılması yasaklanan eleştirinin ardına, bir de *"saldırı"* sözcüğü ekleniyor. Kamuoyu önünde eleştirinin bizzat kendisinin, hataları aşmak için bir yardım olarak değil de, bir saldırı olarak kavrandığı ortamda, bu sözcük aslında fazladır. Yasaklanan, çok açık olarak bir kez daha vurgulayalım, genelde kamuoyu önündeki eleştiridir!

Bu kuralın altına imza atan örgütler şunlar :

–Afganistan Marksist-Leninist Örgütü

–Arjantin Devrimci Komünist Partisi

–Bengaldeş İşçi Partisi

–Almanya Marksist-Leninist Partisi

–Lüksemburg Komünist Örgütü

–Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninistler)

–Hollanda Marksist-Leninist Grubu (Rode Morgen)

–Norveç Komünist İşçi Partisi

–Peru Komünist Partisi (Patria Roja)

–Filipinler Komünist Partisi

–İspanya Komünistler Birliği

–Uruguay Devrimci Komünist Partisi Çekirdeği

–Yugoslavya İşçi Partisi

–Zaire Devrimci Örgütü

Konferansın bir dizi diğer belgesi yanında, bu kuralın da altına birlikte imza atan örgütlerin, aralarında bir dizi önemli görüş ayrlığı olduğu olgudur. Bunda gizlenecek, bundan korkulacak bir şey de yoktur. Yapılması gereken, bu görüş ayrılıkları içinden, gerçekten en önemlilerini, hayati olanları bulup çıkarmak, bunlar üzerine kamuoyu önünde açık bir ideolojik mücadeleyi örgütlemektir.

Görüş ayrılıkları üzerine açık ideolojik mücadele, hiçbir şekilde -kimilerinin sandığı gibi- düşmanca saldırı değildir, doğrunun kavgasıdır. Ancak böyle mücadele içinde, doğru kendini kabul ettirebilir, örgütlerin etrafındaki devrimciler kendi görüşlerinin doğruluğu veya yanlışlığını, onun alternatifleriyle ideolojik mücadele içinde sınayabilir, ideolojik mücadele içinde eğitilir ve ancak bu yolla "adım adım birliğe" varılır. Bunun dışındaki her plan, gerçekte olmayan bir birliği varmış gibi göstermeye hizmet eder.

Olgu nedir? Bugün Dünya Komünist Hareketi'nin kendine Komünist diyen örgütler tarafından kolektif bir tartışma ve çaba içinde yaratılmış olan ortak bir platformu yoktur. Bunun olmadığı şartlarda, gerçekte "Marksist-Leninist Parti" tanımlamasını her örgüt kendi kriterlerine göre yapmak durumundadır. Ortak bir "Marksist-Leninist kim?" tanımı, ancak bu konuda açık ve kamuoyu önünde yürütülecek ilkeli bir ideolojik mücadele temelinde, süreç içinde yapılabilir.

O halde, açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele ilkesi, Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin birliğini yeniden sağlama çabasının en başına olmazsa olmaz şart olarak konmak zorundadır.

Birlik adına bu ilkeden uzaklaşılması, gerçekte birliğe vurulan bir darbedir. İdeolojik mücadeleyi kapalı kapılar ardına gizleyen bir birlik, görünüşte ne kadar sağlam görünürse görünsün içi kof, çürük, dağılmaya mahkum bir birliktir. Marksist-Leninistlerin birliği böyle revizyonist bir yöntem temelinde sağlanamaz.

İdeolojik mücadelenin kapalı kapılar ardına gizlenmesine neden revizyonist diyoruz? Revizyonist diyoruz, çünkü açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele gerçekte her dönemde revizyonistlerin korkusu olmuştur.

Birinci Enternasyonal döneminde, Marx ve Engels, Sosyalizm adına konuşan bütün akımları açık ve kamuoyu önünde eleştirmişlerdir. Marksizm, Sosyalizmin diğer akımlarına karşı açık ve kamuoyu önünde mücadeleyle kendini kabul ettirmiştir. Komünizm'in ilk temel programatik belgesi olan ***Komünist Manifesto*** bu tavrın açık örneğidir.

Bu bağlamda, "fakat bizim tartıştığımız Marksizm düşmanı akımlar değil, Marksist-Leninistlerin kendileri" denebilir.

Marksizm, Sosyalist akımlar içinde hakim hale geldikten sonra da, Marx ve Engels bizzat kendi dostları, Markizm'in savunucularının yanlışlarına karşı da, aynı açık ve kamuoyu önünde eleştirici tavırlarını sürdürmüşlerdir. Gotha ve Erfurt Programlarının eleştirileri, bu tavrın parlak bir örneğidir. Gotha Programı eleştirisinin, parti basınında 13 yıl gecikmeyle yayınlan-

ması, Marx ve Engels'e rağmen olmuştur.

Lenin'in gerek İkinci Enternasyonal içindeki, gerekse RSDİP içindeki polemikleri, açık ve kamuoyu önünde yürüyen polemiklerdir. Hangi kitabını alırsanız alın, ister ***Bir Adım İleri İki Adım Geri***, ister ***Ne Yapmalı?***, ister ***Sosyaldemokrasinin Demokratik Devrimde İki Taktiği*** vb. vb. yanlışlara karşı –bu yanlışları yapanların bir bölümüyle Lenin aynı partide birlikte hareket etme durumundadır– kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele yürütmektedir.

Lenin'in gerek Bolşevik Parti'yi, gerekse Üçüncü Enternasyonali kurma mücadelesi, yöntemsel olarak *"açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele"* ilkesine dayanan bir mücadeledir. Örneğin Lenin'in Zimmerwald Konferanslarındaki tavrı: O, Zimmerwald Açıklamasına parti olarak imza atarken, aynı zamanda bu belgenin eksikliklerine yönelen eleştirilerinin de belgeyle birlikte yayınlanması şartını getirmektedir. Lenin'in bu tavrıdır örnek alınması gereken. Lenin'in bu tavrının karşısında Bernstein'ların, Kautsky'lerin "dostlar içindeki görüş ayrılıklarını" gizleme tavrı durmaktadır. Burada karşı karşıya duran, Marksizm Leninizmin tavrıyla, revizyonizmin tavrıdır.

Üçüncü Enternasyonal, görüş ayrılıklarını gizleme değil, görüş ayrılıklarının üzerine açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele ilkesi üzerinde kurulmuş; kurulduğundan dağıtıldığı döneme kadar hep bu ilkeye sadık kalmıştır. Komintern'in yayın organlarında, kamuoyu önünde açıkça yürütülen tartışmalar, bunun örneğidir.

Lenin'in ***"Sol Radikalizm"-Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı*** adlı eseri, baştan sona, Komintern içinde birlikte örgütlenilen "sol"larla polemiktir. Stalin'in Almanya Komünist Partisi, Çekoslovakya Komünist Partisi, Polonya Komünist Partisi'ne yönelik bir dizi açık, kamuoyu önünde eleştirisi vardır. Eleştirilenler "düşman" değil, aynı parti içinde birlikte örgütlenilen komünistlerdir!

Ne yazık ki Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Komintern'in bu ilkesel tavırları, modern revizyonistlerin hakimiyeti ertesinde unutulmuş, unutturulmuş, revizyonist ilişki normları, Marksizm-Leninizm adına Dünya Komünist Hareketi'ne dayatılmıştır.

1957 ve 1960 Ortak Açıklamaları'nda "karşılıklı görüşmeler yoluyla görüşbirliğine varma", "parti liderleri arasında görüşmeler yoluyla görüşbirliğine varma", partilerarası ilişkilerde Marksist-Leninist norm olarak belirlenmiştir.

Burada, Dünya Komünist Hareketi'nin gelişme ilkesi olan "açık ve kamuoyu önünde mücadele"den eser kalmamıştır. Burada *"görüşbirliğine varmak"* norm haline getirilmiştir. Görüşbirliğine varılmayan nokta olursa, en "büyük ağabey"in söyleyeceğinin de geçerli olacağı yine aynı belgede tespit edilen *"Komünist ve İşçi Partileri, SBKP'nin Dünya Komünist Hareketi'nin öncü müfrezesi olduğunu ve hep öyle kalacağını, Uluslararası Komünist Hareket'in en sınanmış en çelikleşmiş bir parçası olduğunu oybirliğiyle belirtirler"* tespitleriyle garanti altına alınmıştır.

Bunun Marksizm-Leninizm'le ilgisi olmadığı, bu normların modern revizyonistler tarafından kendi hakimiyetlerini sağlamak için dayatıldığı ortadadır. Ne yazık ki, ÇKP ve AEP gibi partiler de, bu belgenin altına imza atmışlardır. Her ne kadar daha sonra ÇKP ve AEP, SBKP'ye karşı adını da vererek açık eleştiri yürüttülerse de; bu, ancak SBKP bu partilere açıktan saldırıya geçtikten sonra olmuştur. Ve daha da kötüsü, ideolojik mücadelede inisiyatifi modern revizyonizmin eline bırakan bu tavır, ÇKP tarafından *"SBKP ile aramızdaki çelişmelerin kökeni ve gelişmesi"* başlıklı polemik yazısında doğru bir tavır olarak savunulmaya devam edilmiştir.

Bugün Marksizm-Leninizm adına konuşan ve Mao Zedung Düşüncesi'ni de savunduğunu söyleyen bir dizi partinin, ideolojik mücadele yöntemi konusundaki yanlış tavırlarının, kuşkusuz geçmişte modern revizyonizme karşı mücadelede yapılan yanlışlarla –onların bugünkü şartlarda sürdürülmesi– biçiminde bir bağı vardır. Biz bu hatalardan kökten kopmanın zamanının gelip geçtiğini düşünüyoruz. Görüş ayrılıklarının gizlenmesi, hep revizyonistlere yaramıştır, Marksist-Leninistlere değil!

Bizim bütün Marksist-Leninistlere çağrımız şudur:

–Modern revizyonistlerin Dünya Komünist Hareketi'ne dikte ettiği revizyonist ilişki normlarını, görüş ayrılıklarının üzerinin gizlenmesi teorisi ve pratiğini reddedin!

–Görüş ayrılıkları üzerine açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele, eylem birliğinin, karşılıklı destek ve dayanışmanın önünde engel olmamalıdır.

–Görüş ayrılıkları üzerine açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele, ideolojik ve örgütsel birliğin sağlanabilmesi için tek doğru yöntemdir.

–"Açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele ilkesi"ne karşı getirilen itirazlardan biri de, *"Mücadele eden siyasal bir örgütlenmenin her şeyi açıkça tartışma lüksüne sahip olmadığı, olamayacağı"* itirazıdır. Bu itiraz ancak "tartışma"nın, eylem birliğinin engeli olduğu şartlarda geçerliliği olan bir itirazdır. Gerçekten de, bugünkü şartlarda, tartışma –kitleler ancak düşmanla tartışılır biçiminde eğitildiği için– eylem birliğini zorlaştıran, zayıflatan, bazen imkansız kılan bir rol oynamaktadır.

Bu bağlamda görev, önce bu ortamı pratikte değiştirecek adımları atmak, tartışmanın eylem birliğinin engeli olmadığını pratikte göstermektir. Örneğin, uluslararası alanda, bir dizi konuda birbirlerine açıkça ve kamuoyu önünde eleştiri getiren örgütlerin, bir dizi eylemi birlikte yapması, koordine etmesi vb. bu ortamı değiştirme yönünde etki yapar.

İkinci olarak şu bilinmelidir: Komünist Partileri tartışma kulübü değil, militan mücadele örgütleridir. "Açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele" ilkesi, kuşkusuz her konuda, önemli önemsiz ayrımı yapmadan tartışmaya çağrı değildir. Tartışılıp, ortaklaşa kolektif tartışma sonucu karara bağlanmış çizginin hep yeniden tartışma konusu haline getirilmesine çağrı değildir. Alınmış ve uygulamaya konma durumunda olan eylem kararlarının, eylem sırasında ve içinde eleştirilmesine, böylece eylemin zayıflatılmasına çağrı değildir. Ve hele hele illegal örgütlenmenin kimi somut örgütsel sorunlarının uluorta tartışılmasına çağrı vb. hiç değildir.

Hayır, açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele çağrısı, ortaya çıkarılması için mücadele edilen siyasi çizginin temel sorunlarında, ilkesel sorunlarda ciddi görüş ayrılıklarının üzerinin örtülmemesi, bunlar üzerine yürüyen tartışmanın açık, isim vererek ve kamuoyu önünde de yürütülmesi çağrısıdır.

1 Ekim 1996 ▲

Ajan-provokatörlere

Komintern'in ajan-provokatörlere karşı mücadeleden çıkardığı en önemli derslerden biri, sağlam bir illegal örgütlenme gerekliliğiyle ilgilidir. Komintern haklı olarak, "provokasyona karşı mücadele, her şeyden önce parti içinde gizlilik için mücadele etmektir" diyor. Sağlam bir illegal örgütte bir ajanın verebileceği zarar, onun örgütlü olduğu alanla sınırlı kalır. Komintern, "gevezeliğe karşı savaş", "legalle illegalin bağının doğru kurulması" nı provokasyona karşı savaşımın kuralları olarak getiriyor.

BUNDAN onbuçuk yıl önce, Nisan 1986'da, ***"Bolşevik Partizan Yayınları Çeviri Dizisi: II"*** çıktı. Bu çeviride *"Yayıncının Notu"* şöyledir:

"Değerli okuyucu,

Bu broşürde gizlilik, gizli çalışma, ajan-provokatörlüğe karşı mücadele konularında, Komintern'in çeşitli seksiyonlarının bazı temel yazılarının çevirisini bir araya getirdik.

Türkiye devrimci, Marksist-Leninist hareketinin temel zaaflarından biri olan bu noktalarda, Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimlerinden öğrenebilmek için yaptığımız bu derleme, devrimciler arasında tartışma, kendi pratiğini sınama, gözden geçirmenin bir aracı olarak kavrandığında, amacına ulaşmış olacaktır."

Aradan geçen onbuçuk yıllık sürede, konuya ilişkin olarak devrimci örgütlerin bir bölümünde çıkan çeşitli olaylar gösterdi ki, bu broşür, yalnızca Bolşevik Parti'nin kendi örgütünü eğitmede kullandığı bir araç olması noktasında amacına ulaşmıştır. Ondan öte, devrimci hareketin diğer kesimleri herhalde büyük ajitatif laflar etmekten zaman kalmadığından(!) *"devrimciler arasında tartışma, kendi pratiğini sınama, gözden geçirmenin bir aracı olarak"* görmemiş, kavramamıştır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye Devrimci Hareketi içinde "ajanların" varlığına ve bunların temizlenmesine ilişkin haberlere geçmişten beri çokça rastlıyoruz. Hatta, devrimci örgütlerin içinde ajanların cirit attığı yaygaralarının bilinçli olarak ortaya atılıp, pompalandığı dönemler de oldu...

Bunun başını karşıdevrimci ***Aydınlık*** çekti. Bu tayfa, devrimci örgütler içine kimi ajan-provokatörlerin sızmasını, illegal örgüt ilkesine kara çalmak ve illegal örgütlenmelerin tasfiyesinin bir aracı olarak görüp kullandı. Bunlar, bu amaçla 1989 yılında bir kampanya başlattı.

Aydınlık, o dönemde TKP/ML içinde Engin Kaya, Mustafa Curnaz gibi ajanların çıkması olayını illegal örgütlenmenin varlığına bağlamaya çalıştı. Ve bu durumdan çıkışın ancak legalleşmeyle olacağı propagandasını yaptı. Öyle ya, her şey zaten açık olduğunda, ajana ne ihtiyaç olacaktı?!

Aydınlıkçı karşıdevrimcilerin unuttuğu şey, burjuvazinin iktidarda olduğu yerde, devrim örgütünün illegal temelde olmasının zorunda olduğu gerçeğidir. Bu unutkanlığın nedeni de, ***Aydınlık***'ın devrim diye bir sorununun olmamasıdır.

Bu kampanya sürecinde **Bolşevik Parti** [Bilineceği üzere geçen dönem, 5. Kongre öncesi, Partimizin adı TKP/ML(BOLŞEVİK) idi], Marksist-Leninist temele dayanarak bu karşıdevrimci güruhun karanlık amaçlarını ortaya koydu. İllegal örgütlenmeye karşı takınılan düşmanca tavırların ipliğini pazara çıkardı.

Partimiz bu mücadelede; bir yandan bu karşıdevrimcilerin gerçek yüzünü teşhir ederken, diğer yandan Dünya Komünist Hareketi'nin bu konudaki deneyimlerine dayanarak ajan ve provokatörlere karşı mücadele yürütmenin nasıl olması gerektiğini tartıştı, bu mücadelede temel çıkış noktalarını ortaya koydu. Bu bağlamda Merkez Komitemiz genişçe bir tavır takındı. *(Bak. Bolşevik Partizan sayı 50, Mart 1989, sayfa 2-11)* Burada takınılan tavırların özü bugün de güncelliğini koruyor.

Kötü olan, o günden bugüne devrimci hareketin bu sorunları hâlâ tartışmamış, bunlardan dersler çıkarmamış olmasıdır. Görünen odur ki, ajan ve provokatörlere karşı Dünya Komünist Hareketinin deneyimlerinden çıkarılan dersler ve bu derslerin sonucu olarak ortaya konan ilkesel mücadele metodları, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinin büyük çoğunluğunu ilgilendirmemektedir. O, bu deneyimler yerine kendi metodunu geçirmektedir.

Kendi metodu ise, kendi içinde "ajan" ilan ettiklerini öldürmek, öldürdükten sonra, "Ajandı, temizledik, yaşasın örgütümüz" ajitasyonu yapmaktır.

İlkönce, kuşkulanılan insanlar hakkında ciddi araştırma yapmak, "ajan" damgasının ancak sağlam belge ve bilgiler temelinde basılması, tespit edilen ajanın kitleler içinde teşhir edil-

karşı mücadele...

mesi, kitlelere dayanarak mücadele yürütülmesi bir yana; devrimci kamuoyu, ajan olarak belirlenenlerin "ajan"lığını bu unsurların öldürülmelerinden sonra duyuyor.

"Ajan"ın gerçekten ajan olup olmadığı konusunda da ikna edici bilgiler kamuoyuna yansıtılmamakta, kitlelerin eğitiminde kullanılmamaktadır. Hatta kendi örgüt tabanını bile gelişmeler konusunda aydınlatmak yerine, örgüt direktiflerine uyarak, gelişmelerin olduğu gibi kabullenilmesi dayatılmaktadır. Ajan ve provokatörlere ilişkin devrimci basın, yayın organlarında çıkan haberler, genellikle sonuç bildiren haberleri aşmamaktadır. Kural olan budur!

Uygulamalar göstermiştir ki, ikna edici bilgiler verilmeden yapılan bu türden "temizlemeler", kitlelere güven vermekten uzaktır. "Ajandı" şeklindeki her açıklamanın doğru çıkmadığı da bilinmektedir.

Bu bağlamda geçen dönem, PKK'nın kamuoyuna açtığı bazı açıklamalara tanık olduk. PKK'nın 5. Kongresi öncesinde "ajan" olduğu ilan edilerek cezalandırılan bazı insanların, daha sonra ajan olmadıkları; tersine, ajan olanlar tarafından bunların "ajan" ilan edilerek cezalandırıldıklarını, yine PKK'nın açıklamalarından öğrendik. Ajanlar tarafından "ajan" ilan edilerek öldürülen bu insanların, itibarlarının iade edilmesi ve şehit ilan edilmeleri için PKK'nın 5. Kongresine karar tasarıları sunulmuştur. Neticede, "ajan" ilan edilerek ölümle cezalandırılan bu insanlar aklanmıştır. Bu tek örnek bile, kuşkulara dayalı "ajan" ilan etme ve öldürme eyleminin korkunç sonuçlarını göstermeye yetiyor.

Bir devrimci örgütte bir kişinin ajan olduğunu söyleyebilmek için, kesin olarak sağlam delillere sahip olmak gerekir. Eğer ajan suçlamasını gerçekten delillere dayalı olarak ispatlayacak durumda değilsek, o zaman bir kişiyi ajan ilan etmek kesinlikle yanlıştır. Hele "ajan" ilan edilenin öldürülmesi, bu tespitin sonucu olarak gündeme gelen esas yöntem olduğunda, bu büsbütün kötüdür. Kesin delillere dayanmadan ajan ilanı normal kabul edildiğinde sonuç korkunç olur. Böyle bir durumda, devrimci örgüt içinde hakim olanlar, kendilerine karşı her türlü muhalefeti "ajanlık"la suçlayıp tasfiye edebilirler.

Ajan belirlemesinin kolay yapılabilecek bir şey olmadığı, bu belirlemede kuşkuya yer bırakmayacak berraklığa sahip olunmanın zorunlu olduğu, herkes tarafından açık olmalıdır. Böyle kavranmadığında, bu belirlemenin örgüt içinde ideolojik mücadelenin bastırılması, muhalif seslerin susturulmasında bir silah olarak kullanılıp kullanılmadığından emin olunamaz.

Şimdi iyi çalışan, iyi eğitilmiş bir ajanın, ajanlığının ispatının çok zor olduğu, o yüzden delil, ispat istemenin yanlış olduğu söylenebilir. Bu noktada söyleyeceğimiz şudur:

–Önce, bir komünist örgüt içinde ajanlık yapan bir burjuva, ikili bir hayat yaşama durumundadır ve süreç içinde açık vermesi hemen hemen kaçınılmazdır. Doğru bir denetimle delil, ispat bulunabilir. Bu mümkün değil demek, işin kolayına kaçmaktır.

–İkinci olarak, eğer gerçekten ciddi kuşkular varsa ve fakat ispatlama durumu yoksa, böyle bir halde de sözkonusu kişiyle, ona ajan denmeden de –ona haksızlık etme pahasına– örgütü korumak için örgütsel ilişki kesilebilir.

Bugün öyle bir ortamda yaşıyoruz ki, herhangi bir örgüt, bir kişi hakkında ajandır dediğinde, sözkonusu kişinin ajan olup olmadığı kuşkulu oluyor. Bu muğlaklık ortadan kaldırılmadıkça, kimin kimi temizlediği konusunda kuşkular dolaşacaktır ortada. Böyle durumlarda da doğru tavırlar takınmak zordur. Hiç kimsenin komünist ve devrimci hareketi "acaba"larla başbaşa bırakmaya hakkı yoktur!

Bunları bize yeniden söyleten, TKP(ML) içindeki olaylardır. Bilindiği gibi, TKP(ML) içinde son derece ciddi olaylar yaşanmaktadır. Ve yaşanan bu olaylar, yalnızca onları ilgilendiren olaylar değil, tüm devrimci ve komünist hareketi ilgilendiren olaylardır.

Yapılan açıklamalara göre, 9 Şubat 1996'da başlayan ve 24 Nisan 1996'da sona eren bir Kongre Hazırlık Konferansı yapılıyor. Bu Konferans'ta "Kardelen Harekatı"yla örgüt içinde ajanların varlığı tespit ediliyor. Bunların içinde Partinin en önemli kurumları içinde yer alan, yönetici mevkilerde bulunan insanlar da var. Bunların bir bölümü ölümle cezalandırılıyor, bir bölümü de halen ellerinde.

TKP(ML)'nin bu gelişmelere ilişkin kamuoyuna yaptığı ilk açıklama, 23 Temmuz 1996 tarihini taşımaktadır ve 16-31 Ağustos tarihli Partizan Sesi, sayı 44'te yayınlanmıştır. Aynı konuya ilişkin olarak, bu gazetenin 45. ve 46. sayılarında da açıklamalar yapıldı. Bizim elimizde bulunan belgeler bunlardır. Ama buralarda yapılan açıklamaların hiçbiri, yaratılan sis perdelerini ortadan kaldırabilecek nitelikte değildir.

Bu sayılar üzerinden yapılan açıklamalar, uygulamalarına karşı gelinmemesi ve yapılanların doğruluğunun kabul edilmesi için, örgüt içi ve dışına, sağa sola tehditler savurmakla meşgul olmaktadır.

Devrimci örgütlere burjuvazinin nasıl ajanlar soktuğuna ilişkin ÇKP, SBKP'ye göndermeler yaparak devrimci örgütlere ajanların sokulabildiğinin dersleri verilmeye çalışılıyor. Bunlar doğrudur. Hiç kimse hakim sınıfların devrimci örgütler içine ajanlarını sokmaya çalışmadığını ve sokamayacağını savunmuyor. Bu somutta istenen, kafaları karıştırmayacak netlikte, ciddiyette açıklamalar yapılmasıdır!

SBKP Merkez Komitesi içine bile ajanların sızabilmiş olması, TKP(ML)'nin somutunu açıklamıyor. Tersine, TKP(ML)'nin ajan ve provokatörlere karşı nasıl mücadele yürütülmesi gerektiğine ilişkin dersler çıkarmadığını gösteriyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye Devrimci Hareketi'nin bu bağlamdaki pratiği, kitlelere güven vermekten uzaktır. Eğer, şimdiye kadarki pratikle bu güven sağlanmış olsaydı, örgüt merkezlerinin açıklamalarına kuşkuyla bakılmazdı. Bu durum ajitasyonla, tehditlerle değil, ajanlık suçlamasının da-

yandığı belgelerin, delillerin yayınlanması vb. ile aşılır. TKP(ML)'nin şimdi yapması gereken budur!

Bu bağlamda da şunu söylemek istiyoruz: Bizim açımızdan işkence yöntemiyle yapılan sorgulamalarda, yapılan "itirafların" ispatlı belge değeri yoktur!

Dünya Komünist Hareketi'nin tüm belgeleri, ajan-provokatörlüğe karşı mücadelede ajanı öldürmek vb.'den çok, **örgütün doğru bir şekilde inşası** üzerinde dururlar. Klasikler ve Komünist Partiler, örgütlere ajanların sızmasını bütünüyle engelleme üzerine hesapların yapılmamasını ortaya koymaktadırlar. Onlar, ajanların ortadan kaldırılmasını tartışmak yerine, örgüt yapısının doğru olarak inşasını tartışıyorlar. İlkeyi bunun üzerine oturtuyorlar. Onlar, yanlış bir örgütlenmenin nasıl sonuçlara yolaçtığını tartışıyorlar. Ajan ve provokatörlere karşı mücadeleyi genel devrim mücadelesine bağlı, onun bir parçası olarak ele alıyorlar.

* * *

İşte Dünya Komünist Hareketi'nin çıkardığı kimi dersler:

"Gizli polisin yöntemleri son derece çeşitli, olanakları ise sayısızdır. Ama buna rağmen, provokasyona karşı mücadele üstesinden gelinemez zorluklar göstermez.

Burada salt şu ya da bu ajan-provokatörün ortaya çıkarılmasının sözkonusu olmadığına dikkati çekmek gerekir. Elbetteki bunun büyük bir önemi vardır, ama buna rağmen esas sorun bu değildir. Nasıl ki siyasi polis için önemli olan, yalnızca şu ya da bu devrimciyi tutuklamak değil de, tüm partiyi parçalamak ve eylemini felce uğratmaksa, Komünist Parti için de, **yalnızca tek tek provokatörlerin ortaya çıkarılması, bir sistem olarak provokasyona karşı mücadeleden**, işçi sınıfının devrimci mücadelesini yok etmek için kullanılan bu aracı burjuvazinin elinden almak için mücadeleden **daha önemli değildir.**

Böylece, **provokasyona karşı mücadele yalnızca kapitalizmin devrilmesi için genel devrimci mücadelenin bir parçası olarak** doğru bir şekilde örgütlenebilir. Ve de tersine: İşçi sınıfının parçalanmasının, burjuvazinin egemenliğinin aracı olarak provokasyona karşı uzlaşmaz mücadele onun parçalarından biri değilse, yalnız sözde değil, aynı zamanda eylemde de kapitalizme karşı yürütülen gerçek bir devrimci sınıf mücadelesi sözkonusu olamaz.

Bu ama, provokasyona karşı mücadeleyi bir kereye mahsus olmak üzere sürdürülmesiyle iç rahatlığına ulaşabilecek bir kampanya olarak görmenin temelden yanlış olduğu anlamına gelir. Partilerin önünde duran ama yeterli dikkat göstermedikleri görev, provokasyona karşı kampanya değil, tersine sistemli, çetin, günbegün kitle mücadelesidir.

Her partili yoldaş, her işçi, devrimci ordunun her basit savaşçısı bu görevin muazzam önemi üzerine açıklığa kavuşturulmalıdır. En geniş kitlelerin dikkatini provokasyon sorunlarına çekmek, onların bu alandaki uyanıklıklarını ve dikkatlerini büyük ölçüde yükseltmek, onların tüm devrimci enerjilerini hakim sınıfların provokatif eylemlerinin tüm görünümlerine karşı seferber etmek; işte komünist partilerinin yükümlülüğü budur.

Provokasyona karşı mücadele, herşeyden önce parti içinde gizlilik için mücadele etmektir. Bu alandaki ihmalkarlığa kararlı bir şekilde son verilmelidir. Gizlilik kurallarına uymayan, dikkatsizliğiyle tüm örgütü tehlikeye düşüren, devrimci değildir.

Böylesi kuralları basitçe ezberlemekle olmaz. Elbetteki kuşaklar boyu devrimcilerin bize bu alanda bıraktıkları deneyimleri dikkatle incelemek gerekir. Ama bu yetmez. Ara verilmeden devrimci çalışmanın günlük pratiğinden gizlilik öğrenilmelidir. Burada karşılıklı sıkı denetim gerekir. Küçük burjuva duygusallığa parti yaşantısında yer yoktur: Devrimci partide güven, yalnızca ve yalnızca örgütlü denetime dayanır.

Gizliliğin temel kurallarının zedelenmesi, aynen partinin siyasi çizgisinden sapma gibi cezalandırılmalıdır. Ancak bu şekilde, gizlilik en yüksek noktaya ulaştırılabilir.

Gevezeliğe karşı amansız savaş! Hem sözde legal, hem de illegal partilerin tüm üyeleri gevezeliğin devrimci dava açısından her an ihanete dönüşebilecek olan, doğrudan ve en kötü tahribat çalışmasıyla eş anlamlı olduğu konusunda açık olmalıdır. İflah olmaz gevezelere devrimci partide yer yoktur.

Provokasyona karşı başarılı mücadelenin temel ön koşulu, örgütün doğru bir şekilde inşa edilmesi, yasal ve yasadışı çalışma arasındaki doğru bağlantıdır. Bu, yasadışı partiler için özel bir öneme sahiptir. Yasadışı örgütün amaca uygun inşası, parti çalışmasının tek tek işlevlerinin akılcı dağılımı ve bağlantısı, hafiyelerin çalışmasını önemli ölçüde zorlaştırır. Lenin, ***"Sol Radikalizm"- Bir Çocukluk Hastalığı***'nda, provokatör Malinovski ile ilgili bölümde yasal ve yasadışı çalışma arasındaki bağın son derece büyük önemini vurgular. Şöyle der orada:

"En iyi ve en sadık yoldaşlarımızdan düzinelercesini ele verdi... Eğer daha büyük zararlar veremediyse bunun nedeni, bizde yasal ve yasadışı çalışma arasında doğru bir ilişkinin var olmasıydı... Malinovski bizim güvenimizi kazanmak için, Çarlık altında Menşevik oportünizme karşı mücadele yürütmeyi ve Bolşevizmin ilkelerinin propagandasını yapmayı bilen legal günlük gazeteleri yayınlamak için bize yardım etmek zorundaydı. Malinovski bir eliyle düzinelerle en iyi Bolşevik önderi sürgüne ve ölüme gönderirken, diğer eliyle yasal basın yoluyla onbinlerce yeni Bolşevik'i eğitmek için bize yardım etmek zorunda kaldı." ("Sol" Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Sol Yayınları, sayfa 41)

Tanınan provakatörlere karşı mücadeleye gelince, bununla ilgili herhalükarda şu söylenmelidir: Her ajan-provokatörün ortaya çıkarılması olayı, geniş kamuoyuna getirilmelidir. Nispeten yasal bir komünist partisinde geçen aşağıdaki gibi bir olaya kesinlikle izin verilmemelidir: Bu partinin bir örgütünde bir hafiye ortaya çıkarıldı ve partiden uzaklaştırıldı, ama kamuoyunun bundan haberdar edilmesi ihmal edildi. Ortaya çıkarılan hafiye, başka bir parti örgütüne sızdı ve tesadüfen bu şehre gelen bir yoldaş tarafından tanınıncaya kadar çalışmasını sessizce yürüttü. Ancak bundan sonra yoldaşa, bu hafiyelik olayı parti kamuoyuna açıklanmış olsaydı, bunun zarar veremeyeceği düşüncesi geldi.

Ortaya çıkarılan hafiyelerin kamuoyu önünde teşhir edilmediği böylesi bir "mücadele"nin gerçekte bir mücadele değil, hafiyeliğin gizli tutulması olduğu açık olması gerekir. Ancak ortaya çıkarılan her provokasyon olayı konusunda en geniş neşriyat ve bundan salt kendi partisini değil, tüm Komünist Enternasyonal'i haberdar etmekle, bir yandan düşman ajanlarının suçlarını gerçekten kanıtlamak ve diğer yandan partilere bu alandaki genel

deneyimleri değerlendirme olanağı vermek mümkündür.

Bütün partilerin ajan-provokatörlüğe karşı mücadeleyi tüm ciddiyetiyle ele almalarının zamanı gelmiştir. Burjuvazinin devrimci hareketi kanda boğmak, devrimci sınıfın öncüsünün elinden önderlerini almak için en umutsuzca çabalara giriştiği, kapitalist ülkelerde yüzlerce, binlerce devrimcinin sosyalizm için canlarını verdikleri bu gün, provokasyona karşı vurdumduymazlık doğrudan doğruya cinayettir. Katledilen onbinlerce Çin'li devrimciyi, faşist Polonya zindanlarında öldüresiye işkence edilen ya da darağaçlarına çekilen yüzlerce işçiyi ve köylüyü, Balkan ülkelerindeki siyasi polisin yüzlerce, binlerce kurbanını düşünmek, provokasyona karşı mücadelenin devrimci hareketin şu anki yakıcı bir sorunu olduğunu gözönüne getirmeye yeter.

Burjuvazinin bütün bu zalimlikleri, onu kaçınılmaz çöküşünden kurtaramayacaktır. Kapitalizmin azalan gücünü yeniden canlandırabilecek bir " mucize" yoktur.

Ama biz provokasyona karşı yorulmaz, çetin mücadele sorununu tüm boyutlarıyla ortaya koyar ve bunu emekçi kitlelerin kapitalizmin yıkılması için verdikleri tüm devrimci sınıf mücadelesine organik olarak bağlayabilirsek, burjuvazinin sınıf egemenliğinin çöküşünün tarihi saatini hızla yakınlaştırabiliriz."

("Komünist Enternasyonal" 1931 42. sayı, sayfa 1953-1962'den aktaran: Bolşevik Partizan Yayınları Çeviri Dizisi II, sayfa 39-42)

* * *

İşte komünistlerin ajan ve provokatörlere karşı mücadeleden anladıkları ve çıkardıkları derslerin bir bölümü böyledir. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli devrimci örgütler, bu noktadaki durumlarını bu terazide bir tartsınlar bakalım, bu noktadaki durumları nedir?! TKP(ML)'ye bakın! Aktarılan bölümdeki doğru düşüncelerin neresindeler? Yakınından bile geçmiyorlar!

Yukarıda anlatılanlardan çıkarılacak en önemli derslerden biri, ajan ve provokatörlere karşı mücadelede zararı en aza indirmenin en etkili yolunun, örgütü sağlam bir şekilde inşa etmek olduğudur. TKP(ML)'de durum kesinlikle bu değil. Bir tek örnek bile nasıl bir kafaya sahip olunduğunu göstermeye yeter de artar bile:

"... Özellikle örgüte sempatizan olarak sokulup hızlı bir şekilde parti içerisinde önemli bir konuma getirilmesi için devletin tüm olanakları bu tür unsurların hizmetine sunulur. Yakın geçmişte TKP(ML)'ye sızdırılan Engin Kaya hainine, devletin bizzat eylem yaptırarak Partiye güven verme çabası, ... Yine son süreçte TKP(ML) içinde ortaya çıkarılan Karşı-Devrimci Hücre elemanlarından Bayram Kocabozdoğan adlı polis sızmasının güvenirliliğini Partiye ispatlamak için Ümraniye Cezaevi önündeki polis ekibinin taratılması ..." (Partizan Sesi sayı 46, sayfa 16)

Engin Kaya hainine faşist devlet bizzat kendisi eylem yaptırıyor. Neden? Çünkü bu şekilde örgüte güven verilmiş oluyor. Ve böylece ajanın örgüt içinde terfisi sağlanmaya çalışılıyor!

Bütün bunlar ne demektir? Bu demektir ki, sözkonusu örgütün eylem anlayışında, örgütlü insanlarını değerlendirme, görevlendirme anlayışında ve giderek örgütlenme anlayışında sakatlıklar vardır. Faşist devlet bu zaafı biliyor ve bundan yararlanıyor. Partiye güven vermek için polis ekibi taranması! İşte değişmesi gereken kafalar bu kafalardır. Bu kafalar değişmedikçe kimin ne yaptığı, ne yapacağı belli olmaz...

Yukarıdaki yazıda görüldüğü gibi, Komintern'in ajan-provokatörlere karşı mücadeleden çıkardığı en önemli derslerden biri, sağlam bir illegal örgütlenme gerekliliğiyle ilgilidir. Komintern haklı olarak, *"provokasyona karşı mücadele, her şeyden önce parti içinde gizlilik için mücadele etmektir"* diyor. Sağlam bir illegal örgütte bir ajanın verebileceği zarar, onun örgütlü olduğu alanla sınırlı kalır.

Komintern, *"gevezeliğe karşı savaş"*, *"legalle illegalin bağının doğru kurulması"*nı provokasyona karşı savaşımın kuralları olarak getiriyor. Gerçekten de eğer gevezelik engellense, herkes ancak kendi işi için mutlak gerekli bilgi dışında örgütsel bilgi edinemese, bir ajanın örgüte verebileceği zarar iyice sınırlanır. Bir bilgi ortaya çıktığında, bunun nereden çıktığı kolaylıkla bulunup ispatlanabilir. Legalle illegalin bağı doğru kurulsa, bir ajanın örgüte verebileceği zarar azalır vb.

İşte bütün bu noktalarda, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinde büyük hastalıklar var.

Oportünist örgütler illegal örgütlenmeyi de bilmiyorlar. Örgütlerinin adı illegal ama, örgüt esasta illegal değil. Bir ajan, bir örgüte sızdığında geniş bilgiler edinme imkanlarına sahip olabiliyor. Örgüt, ajanın varlığını tespit ettiğinde çalışmalarını en az zararla yürütebilme manevra ve yeteneğinde değil. Evet hatta ajan olarak tespit ettiği unsurları gerektiğinde kullanabilme, onları yanıltabilme durumunda bir örgütlenme mekanizmasına sahip değil. Ajanın tespitinden itibaren örgütün durumunu en az zararla kurtarabilecek düzenlemeyi yapmanın imkanı ortadan kalkmıştır.

Kısacası, var olan örgütlenme ajan tarafından büyük çapta bilinmektedir ve bu durumu kurtarmanın imkanı yoktur. Çünkü örgütlenmenin kendisi sakattır. Durum bu olunca, saflar, ajanın ortadan kaldırılmasıyla "temizleniyor"! Böyle yaklaşmak saçmalıktır. Bir ajan eğer gerçekten geniş bilgilere sahipse, bu bilgileri kendisine saklamak için ajanlık yapmaz. Bunları tüm detaylarıyla faşist devlete verir. Bu demektir ki, örgüt içindeki ajan kadar, onu kullanan polis örgütü de, örgüt hakkında bilgiye sahiptir. Bu durumda ajanı ortadan kaldırmakla örgüte yönelik tehlikeler ortadan kaldırılamaz.

Ajanlara karşı mücadelede, onların öldürülmesi esas yöntem değildir, olamaz. Açığa çıkmış/çıkarılmış bir ajanın burjuvaziye hizmet (ajanlık yoluyla) imkanı ortadan kalkmış demektir.

Bu noktadan itibaren öldürme, kendini korumanın bir aracı, verilebilecek zararı aza indirmenin bir aracı vb. değil; yalnızca bir cezalandırma aracıdır. Kuşkusuz, böyle bir cezalandırma da ilke olarak reddedilmez. Karşı olduğumuz bu değil. Ajanlara karşı mücadelede, öldürmenin esas yöntemmiş gibi görülüp gösterilmesi, öyle uygulanmasıdır.

Bu tavır, ajanlık suçlamalarının çok kolaylıkla yapılabildiği ve bunun için ispat/delil istenmediği ve bu suçlamaların bir dizi halde siyasi hasımları karalamak için uluorta yapıldığı ortamla birleştirildiğinde, ortaya gayet sağlıksız bir durum çıkmaktadır...

Bu durumu değiştirmenin bir yolu da, ajanlara karşı mücadelede **esas yöntem**in, tespit edilmiş ajanların kitleler içinde teşhiri yöntemi olduğunun kabulüdür; ve evet, bu alanda da, Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimlerinden öğrenmektir!

3.10.1996 ▲

Devrimciler arasında şiddet, karşıdevrime hizmettir!

Kemal Yazar'ın katlini nefretle kınıyoruz!

BİR devrimci daha karşıdevrimci, kalleşçe bir saldırıda katledildi!

KP/İÖ adlı teşkilatın kadrolarından biri olan Kemal Yazar, 27 Ağustos 1996'da, Almanya'nın Duisburg kentinde, içinde bulunduğu araç kırmızı ışıkta durduğunda, başından kurşunlanarak haince öldürüldü...

Kemal Yazar'ın öldürülmesi, açık karşıdevrimci bir eylemdir.

Uzun bir süredir, ayrıldığı MLKP'nin silahlı saldırılarının hedefi olan KP/İÖ, yaptığı açıklamalarda, bu cinayeti işleyenin *"MLKP çeteleri"* olduğunu ilan etti. Daha önce KP/İÖ'ye yönelik bir dizi karşıdevrimci saldırı eyleminin faili olan MLKP; şimdiye dek, bu son cinayeti açıkça üzerlenmedi, sessizlikle geçiştirmeye çalıştı!

Biz Bolşevikler, Kemal Yazar'ın öldürülme eyleminin hakim sınıflara, karşıdevrime yarayan, karşıdevrimci bir eylem olarak mahkum ediyor, nefretle kınıyor ve bu eylemi açıkça kınamayanların, sessizlikle geçiştirmeye çalışanların da sorumlu olduğunu ilan ediyoruz.

Kendine devrimci diyen tüm örgütler, bu eyleme tavır almalıdır! Bunu yapmayan, katillere suç ortaklığı yapmaktadır!

Devrimcilerarası şiddet, hakim sınıflara yarayan, onlar tarafından kışkırtılan bir edimdir. Bugüne dek devrimci hareket onlarca kaybı, örgütlerarası çatışmalarda vermiştir. Bu, devrim adına büyük bir yüzkarası, devrimcileri emekçilerden tecrit eden bir rezilliktir!

Biz, bir kez daha, bütün devrimci grupları sorumluluğa, devrimciler

KEMAL YAZAR' IN KATLEDİLİŞİNİ NEFRETLE KINIYORUZ !

Devrimciler, Arkadaşlar,

Devrim için mücadelede yitirdiklerimiz kervanına bir yenisi daha eklendi. Kemal Yazar! Aldığımız bilgilere göre, Kemal Yazar' ı katledenler ne faşist devletin resmi ve sivil beslemeleri, ne de emperyalist burjuvazinin polisi. Kendilerine "devrimci", "Marksist- Leninist" olma yaftası takanlardı katilleri!

Kuzey Kürdistan - Türkiye devrimci hareketinin ve fakat sadece onun değil, uluslararası devrimci hareketin 'yeni' geleneğinde çokça örneklerini gördüğümüz bu olay; yani devrimcilerin "devrimci" geçinenlerce katledilmesi olayı, «devrimciler arası şiddetin» boyutu hakkında, «devrimle - karşı -devrim arasındaki çizginin» ne kadar birbirine yakın olduğu hakkında açık bilgi vermektedir.

Kemal Yazar' ın devrimci olmanın ötesinde «şuçu» neydi? Onu katledenlere göre Kemal Yazar sadece kendi saflarında devrimcilik yapabilirdi. Kendilerine ters düştüğü an ise herşeyden elini ayağını çekmeliydi. Gücünü ve yeteneklerini başka örgüt çatısı altında devrim için kullanmak, harekete geçirmek ona yasaktı. Kemal Yazar' ın «suçu» KP -İÖ saflarında yer almak ve bu cepheden devrime katkı sağlamanın ötesinde bir şey değildi.

Kemal Yazar, MLKP' den ayrılan KP - İÖ' nün ayrılığının yıldönümünde, bu bir yıllık süreçte yaşanan onlarca karşı-devrimci saldırının biri olan bir saldırıda öldürüldü. Devrimciler arası şiddet konusunda tüm devrimci örgütler, açık bir biçimde bu şiddeti ilkesel olarak redettiklerini, bu tür şiddetin devrime değil, karşı-devrime hizmet ettiğini açıklamadıkları sürece de bu ve benzeri çatışmalar ve ölümler yaşanacaktır. Devrimciler arası şiddeti redetmek bir yana onu meşrulaştıranlar, şiddet gündeme geldiğinde ona karşı açık tavır takınmayıp susanlar, şiddeti uygulayanlara karşı tavır almayıp onlarla işbirliği yapanlar da Kemal Yazar' ın katlinden sorumludurlar.

arasındaki sorunların çözümünde şiddetin ilke olarak reddedildiğinin birlikte açıklanmasına ve buna uygun bir pratik geliştirilmesine davet ediyoruz...

Devrimci örgütlerin içindeki tüm devrimci bireylere, devrimciler arasında şiddet yönünde hiçbir direktife uymama, bu yönde direktiflerin provokasyon olarak reddedilmesi çağrısını yapıyoruz!

Kemal Yazar'ın cenaze töreninin Duisburg'ta yapılan bölümünde, Partimizin yurtdışı örgütü adına aşağıda yayınladığımız bildiri okundu ve dağıtıldı. Biz, bu bildiride dikkat çekilen bir noktaya, özellikle vurgu yapmak istiyoruz. Orada **"intikamcılığın"** yanlış olduğuna dikkat çekilmektedir. Bu, çok doğru bir tavırdır!

Kemal'in katledilmesinden sonra, KP/İÖ GMK adına çıkarılan bildirilerde, yer yer çete örgütü olarak ilan edilen MLKP'ye karşı, karşı saldırı kışkırtması yapılmaktadır. 28.08.1996 tarihli bildirinin bir yerinde aynen şöyle deniyor:

"Kemal yoldaşı hain bir pusuda katleden MLKP önderleri ve piyonlarının kimler olduğunu çok iyi biliyoruz. İlk kurşunu sıkan ve ilk canı toprağa düşüren KP/İÖ olmadı. Ama KP/İÖ'nün papaz olmadığını bütün devrimciler ve halkımız bilmelidir. ŞİMDİYE KADAR SABIRLI DAVRANDIK VE DEVRİMCİ İLKELERDEN ASLA UZAKLAŞMADIK. AMA KP-İÖ MİLİTANLARI VE SEMPATİZANLARINA YÖNELEN KARŞI DEVRİMCİ EYLEMLER YANITSIZ KALMAYACAK MUTLAKA AYNI DÜZEYDE KARŞILIĞI VERİLECEKTİR. BU KÖR DÖĞÜŞÜNÜ BAŞLATAN MLKP ÖNDERLİĞİ OLDU VE BUNUN SONUÇLARINI KABUL EDENLER DE YİNE MLKP ÖNDERLİĞİ OLACAKTIR."

Burada açıkça, bundan böyle *"MLKP önderliğinin başlattığı kördöğüşü"*ne *"aynı düzeyde"* katılınacağı ilan edilmekte, açıkça MLKP önderlerine yönelik öldürme tehditleri savrulmaktadır...

Devrimci olanın, "kördöğüşüne" girmek, karşıdevrimci olduğunu tespit ettiği eylemlere "aynen" yanıt vermek ve benzeri gibi bir tavrı olamaz. Burada söylenenler, ilk andaki kızgınlık ve acıyla söylenmiş sözler bile olsa, devrimcilerin böyle bir tavra hakkı yoktur. Çünkü böylesi tavırlar, devrimci saflarda polisin, karşıdevrimin kolaylıkla at oynatmasına imkan veren tavırlardır!

Biz, yıllardan beri söyledik, yine de söylüyoruz: Saldırıya uğrayan her devrimci, saldırı anında kendini bütün araçlarla savunma hakkına sahiptir. Saldıran, karşıdevrimci eylem içindedir; yaptığını devrim adına bile yapsa, bu böyledir!

Saldırı ertesinde, saldıranlara karşı, karşı saldırı eylemleri düzenlemek (devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde) sadece intikamcılıktır ve kesinlikle reddedilmelidir...

Devrimciler arasında şiddete son verecek olan tek tavır budur!

01.10.1996 ▲

Kemal Yazar' ın ölümü, sadece KP-İÖ' nü değil, tüm devrimcileri ilgilendiren bir sorundur. Kemal' in katledilmesinin acısını hepimiz yüreklerimizde taşıyoruz. Ancak buna rağmen sorunu intikamcı bir biçimde ele almamak, bu karşı devrimci eylemi yapanların seviyesine, siz seviyesizliğine anlayın, inmemek gerek. Acımız büyük olsa da böyle davranılmak zorundadır. «Kana kan - İntikam», Kemal' in uğruna yaşamını koyduğu ideallere, devrime terstir. Bu böyle biline!

Kemal' i öldürenleri teşhir ve tecrit etmek, onları en azından karşı devrimci saldırılarını durduruncaya kadar tüm devrimci platformlardan dıştalamak günün açınılmaz görevidir. Bunu yapmayan her örgüt ve kişi bu saldırıları ve devrimcilerin katledilmesini onaylıyor demektir.

Kemal' in katledilmesinin acısını mücadeleye dönüştürelim! Onun anısını yaşatmanın biricik yolu, bıraktığı yerden mücadelesini sürdürmektir!

Kahrolsun 'devrimcilik' adına karşı-devrimci eylemleri yapanlar ve kışkırtanlar!
Kemal Yazar ölümsüzdür!
Devrimciler arası şiddete hayır!
Devrimciler arası şiddeti ilkesel olarak red ve mahkum edelim!

Bolşevik Parti
Kuzey Kürdistan/Türkiye
Yurtdışı

29.08.1996

Kürt sorununda "diyalog" tartışmaları ve bazı gelişmeler...

KÜRT sorununun barışçıl çözümünü savunanlar içinde öne çıkan HADEP, *"aydınlara çağrı"*da bulundu. HADEP Brüksel Dayanışma Bürosu tarafından yapılan çağrıda şunlar savunuldu:

"Cezaevlerinde bir trajediye dönüşen ölümleri önlemek için sayın Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli ve değerli arkadaşlarını göstermiş oldukları insani çabalardan dolayı kutluyor, aynı şekilde «ben insanım, ben demokratım, devrimciyim, ben yurdumu seviyorum» diyen herkesin Kürdistan'da akmakta olan kanın durdurulması konusunda da aynı duyarlılığı göstermelerini, milyonların adına bekliyor, bu konuda kendilerine gerekli desteği sunmaya hazır olduğumuzu açık yüreklilikle ifade ediyoruz." (Özgür Politika, 1 Ağustos 1996)

HADEP'in bu çağrıyı yapmasının ardından, basında, **"Barış, Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi"** sözcüsü ve islamcı yazar İsmail Nacar'ın, 29 Temmuz ve 2 Ağustos tarihlerinde Başbakan Necmettin Erbakan'la görüştüğü haberi yayınlandı.

Bu haberin yayınlanmasıyla *"diyalog"* tartışmaları da yoğunlaştı. İ. Nacar, Başbakan'a Kürt sorununda, sorunun çözümüne ilişkin hazırladığı bir dosyayı verdiği ve *"Başbakan'ın, şimdilik ne yapılabileceğini"* araştırdığı bilgisini gazetelere veriyordu. İ. Nacar şunları da söylüyordu:

"Bu vesile ile tartışmaya açılacak olan Kürt sorununun çözümüne ilişkin, tüm siyasi partilerin parti farkı gözetmeden, «ben yaptım, sen yaptın» tartışmasına girmeden, ülkenin en temel sorununa elbirliği ile çözüm aramaları gerekir." (Özgür Politika, 5 Ağustos 1996)

İ. Nacar'ın Başbakanla konuşmasını ve *"diyalog"* istemlerini en başta HADEP, ÖDP, DBP, İHD, HAK-İŞ vb. örgütler olumlu olarak değerlendirip, bu konuda İ. Nacar'a destek verdiler.

Ölüm oruçlarının son bulması için arabulucular içinde yer alan RP İstanbul Milletvekili M. Başeğmez, *"Akan kanın durdurulması, cezaevi sorununun çözümünden daha kolaydır."* diyordu.

Kürt sorununun çözümünü düzen sınırları çerçevesinde düşünenler, bu konuda umutlanmaya başladı. Fakat çok geçmeden bu umutları suya düştü.

Başbakan'ın İ. Nacar'la görüştüğü haberi basına yansıyınca, hakim sınıfların değişik temsilcileri de bu konuda tavır takındı. Sözkonusu tavırlarda "şahinler"le "güvercinler"in görüşleri çatıştı ve "şahinler" bir kez daha galip geldi.

Hakim sınıf temsilcilerinin tavırlarında öne çıkan bazı görüşler şöyledir:

"RP'nin Doğu ve Güneydoğu'ya yönelik girişimleri söz konusu, bunlar hükümette konuşulan, görüşülen ve müşterek karara varılan hususlardır. Biz tabii ki destekliyoruz. Kim istemez ki Doğu ve Güneydoğu'da terör sona ersin, kan ortadan kalksın."

"PKK ile dolaylı yoldan, farzı mahal birileri araya girse, PKK'ye silah bıraktırsa, bundan Türkiye'nin ne zararı var? Türkiye'nin kârı var, menfaati var. Ayrıca bu kan kaybı da bir an önce önlenmiş olur."

(DYP Genel Başkan Yardımcısı M. Gölhan; 6 Ağustos 1996 tarihli gazetelerden.)

Erbakan'ın İ. Nacar'la görüştüğü haberi yayınlandıktan sonra DYP'den yükselen bu ses, aslında bu iş sadece RP'nin işi değil, bu, hükümet tarafından ortak bir biçimde ele alınan bir sorundur görüşünü dile getirip, bu sorunda şampiyonluğu RP'ye kaptırmamak içindir. Gölhan'ın tavrına benzer bir tavrı da Sağlık Bakanı Yıldırım Akbulut takındı.

Ne zamanki MGK'dan bu tartışmadan hoşnut olunmadığı yönünde sesler yükseldi, o andan itibaren DYP dönüş yaptı. Bunun sonucu olarak da DYP Genel Başkanı Çiller, Gölhan'ın söylediklerinin doğru olmadığını, sözkonusu konuda hükümette bir şeyin konuşulmadığını, partilerin programı değil, hükümet protokolünün geçerli olduğunu ve protokolde de böyle bir şeyin olmadığını açıkladı.

Hakim sınıf temsilcileri, ağız birliği yaparak PKK ile dolaylı da olsa bir diyaloğun savunulmasını *"vatana ihanet"* olarak değerlendirip karşı çıktılar. Bunlardan bazıları şöyledir:

"Devlet eşkiya ile konuşmaz. Hele hele kan akarken hiçbir biçimde yapmaz bunu." ***(Çiller)***

"Bölücü eşkiya ile devlet pazarlık yapmaz, böyle bir pazarlık sözkonusu olamaz." ***(Milli Savunma Bakanı T. Tayan)***

"Terörün temsilcileri ile devlet diyalog kurma eğilimine girdi. Örtülü söylemler kullanılsa da bu pazarlıktır." ***(Ecevit)***

"Bu olay ülkenin bölünmesine rı[?] göstermenin ilk sinyali olarak kabul edilecektir. (...) devlet ve millete ihanettir." ***(MHP açıklaması)***

"Terör örgütü ile pazarlık olmaz." ***(CHP)*** vb. vb..

(7 Ağustos tarihli gazetelerden)

Hepsinin ortak noktası, *"devlet eşkiya ile pazarlık yapmaz"* anlayışıdır. Bu anlayış, Kürt sorununun "diyalog"la çözülmesini isteyenlerin de esas anlayışıdır.

Aradaki ayrılık bu konuda değildir. Ayrılık, sorunun **"askeri"** ya da **"siyasi"** olarak çözümü noktasındadır. Sorunun "siyasi" çözümünden yana olanların "diyalog" için önkoşulu, PKK'nın silahları bırakmasıdır. Bu da *"sivil toplum örgütü"* dedikleri kesimler aracılığıyla yapılmak istenmektedir. Yani, resmi devlet temsilcilerinin PKK ile "diyalog" kurması, bunlar tarafından da şimdilik savunulma-

maktadır. Böylesi bir tavra PKK da hazırdır. PKK, her ne kadar Kürt sorununun çözümünün muhatabının kendisi olduğunu savunsa da, *"siyasi diyaloğun"*, pazarlıkların ille de kendisiyle yapılması gerektiği görüşünü savunmamaktadır. Örneğin Türk devletinin görevlendirdiği temsilcilerle PKK'nın onay verdiği şu ya da bu temsilciyle pazarlıkların yapılmasına PKK karşı değildir.

Sözkonusu bu tartışmalar yürürken, MGK Genel Sekreteri Org. İlhan Kılıç Başbakan Erbakan'la ve yanına Jandarma Genel Komutanı Org. Teoman Koman'ı da alarak Milli Savunma Bakanı T. Tayan'la görüşmeler yaptı. Erbakan, Çankaya'ya çıkıp, Cumhurbaşkanı Demirel'le görüşmesi sonrasında, gazetecilere yaptığı açıklamayla bu tartışmaya bir anlamda nokta koydu. Erbakan şunları açıkladı:

"Bu haberlerin hepsi gerçeklerden ve ciddi araştırmalardan yoksun haberlerdir. Biz terörle mücadeleden hiçbir şekilde taviz vermeyiz, terörle masaya oturmayız, kimseye bu konuda taviz vermeyiz. Türkiye'nin tek vatan, tek bayrak ve üniter devlet anlayışından vazgeçmesi mümkün değildir." (7 Ağustos tarihinde yaptığı açıklamadan)

Haberlerin doğru olmadığına ispat olarak Erbakan Hoca şunları belirtmektedir:

"Biz bu görüşmeleri Sayın Orgeneralle başbaşa yapıyoruz. Kim nereden bilecek bizim ne konuştuğumuzu." (aynı yerde)

Evet, gerçekten de Orgeneralle başbaşa ne konuştuklarını kimse bilmiyor... Bilinen şudur ki, MGK'nın uyarısıyla Erbakan geri adım atmıştır!

Diğer yanıyla, gelecek seçimler döneminde *"ben bu sorunu çözmek istedim bırakmadılar, bana oy verin, tek başıma hükümete gelirsem bu sorunu çözerim"* demenin de yolunu hazırlamaktadır.

RP'nin Kürt sorununda öngördüğü çözüm ise, din kardeşliği temelinde ele alınan bir çözümdür. Bunun somut anlamı şudur: Kürt sorunu, ulusal sorun yoktur. *"Ülkemizin Doğu ve Güneydoğu'sunda çatışmalar"* vardır. Bu "çatışmalar" da islam dini temelinde *"din kardeşliği"* sağlanarak ortadan kaldırılmalıdır. Böylece RP, ulusal sorunun varlığını reddetmektedir. İşte İ. Nacar'ın "diyalog" çalışmalarının ardındaki çözüm ve A. Öcalan'ın Erbakan'a mektubunda, hazır olduğunu söylediği "islami çözüm" de böyle bir çözümdür. Aşağıda bu konuya ayrıca değineceğiz.

Hakim sınıf temsilcileri arasındaki tartışma böyle noktalanırken, HADEP, İHD, Mazlum-Der vb. örgütler *"diyalog komitesi"* nin oluşturulması için çağrılar yaptılar ve bunun için çalışmalarda bulundular, bulunuyorlar.

HADEP'in, cezaevlerindeki ölüm orucunun son bulmasından sonra "aydınlar"a çağrı yapması bağlamında, Zülfü Livaneli'nin tavrı ilginçtir. RP İstanbul Milletvekili M. Başeğmez'in Kürt sorununun çözümünün *"cezaevi sorunundan daha kolaydır"* tavrının tersine, Z. Livaneli şu tavrı takındı:

"Güneydoğu sorunu gibi, 20 bin insanımızın canını almış bir savaşı, diplomasi yoluyla sona erdirmek, öyle kolay bir şey değil.

Çok uzun, sabırlı, becerikli ve mutlak gizli ilişkiler ister.

Bu konudaki en çarpıcı örnek İsrail-Filistin anlaşmasıdır." (8 Ağustos 1996, Milliyet)

Sorunun kolay çözülmeyeceği doğrudur. Fakat burada iki temel sorun vardır. Birincisi, çözülmesi gereken sorunun adı bile doğru konmuyor. Kürdistan kavramı bu sanatçı-yazarın lügatında yoktur. İkincisi, Z. Livaneli bu sorunda, *"mutlak gizli ilişkiler"* in varolmasını savunmaktadır. Yani pazarlıklar yapılacaksa eğer, o zaman gizli kapaklı yapılmalıdır.

Birkaç gün süren "diyalog" tartışması sonrasında, Kürt sorununun çözümü konusunda *"şahinler"* in hâlâ hakim olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Fakat buna rağmen *"güvercinler"* de giderek çoğalmaktadır. Kürt sorununun "siyasi çözüm"ü giderek daha fazla dile getirilmektedir.

Bu tartışmaların ertesinde, MED-TV'nin yeniden yayına başlaması ve PKK'nın 1984 15 Ağustos'unda başlattığı silahlı mücadelenin yıldönümü nedeniyle PKK Genel Başkanı A. Öcalan, MED-TV'de bazı açıklamalarda bulundu...

A. ÖCALAN'DAN ERBAKAN'A "AÇIK MEKTUP" VE BAZI TAVIRLARI

MED-TV'de gazeteci Günay Aslan'ın yönettiği açık oturuma telefonla katılan A. Öcalan, değişik gazetecilerin sorularını yanıtladı.

Sözkonusu tavrı, Milliyet, Evrensel, Özgür Politika gibi günlük gazeteler tarafından yayınlandı. En geniş tavrı Özgür Politika aktardığı için, esas olarak bu gazetedeki tavra dayanarak soruna değineceğiz.

Sözkonusu açık oturumda, kendisine yönelen *"Erbakan'a mektup gönderdiniz mi?"* sorusuna A. Öcalan, *"Yollamadım, ama bir çağrı yapayım. Bu mesajın yanıtını da hızla istiyorum." (Milliyet, 17 Ağustos)* diyerek, Erbakan'a *"sözlü mektup"* yolladı.

Daha önce Mesut Yılmaz'a ve değişik emperyalist devlet Başkan ve Başbakan'larına göndermiş olduğu mektupların varlığı bilindiğinde, A. Öcalan'ın Erbakan'a mektup göndermesi, bu bağlamda yeni olan bir şey değildir.

Kürt sorununun "siyasi çözüm"ü için *"diyalog kapısının açılması"* nı talep etmesi de yeni bir şey değildir. Bu yönlü talep ve tavırlar, PKK'nın andaki siyasetiyle TC'nin siyaseti değişmediği ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Kürt ulusunun ulusal mücadelesi devam ettiği sürece varlığını koruyacak, her "yeni" ortamda yinelenecektir de.

A. Öcalan'ın Erbakan'a mektubunda bir anlamda yeni olan şey, A. Öcalan'ın diplomaside de açıkça dini söylemlere başvurmasıdır. Kuşkusuz, bunda önemli rol oynayan, mektuba muhatap olan Erbakan'ın konumudur. A. Öcalan'ın muhatap olduğu kişilerin konumuna göre tavır takındığı da bilinen bir olgudur. Günübirlik, pragmatik tavırlar takınmak, burjuva milliyetçiliğinin doğal sonucu olan burjuva politikasının ürünüdür.

İşte bu burjuva politikası, A. Öcalan'ı şu görüşleri savunmaya götürmüştür:

"Müslüman kardeşliğinden dem vuran siz sayın Müslüman kardeşimiz Erbakan. Bizden ne istiyorsunuz? Cesurca ve açıkça isteyin. Bir müslüman kardeşiniz olarak halkımızın çok ciddi insani, islami ve objektif reddedilmez kimlik sorunları, hakları vardır. Bunlara saygıyla yaklaşmanızı buyurursanız, bizi de bu konuda kendinize destek olmaya çağırırsanız, biz sizin Başbakanlığınız döneminde silah kullanmamaya varız. İslami çözüm için üzerimize düşeni yerine getirmeye de varız. Yeter ki bizi de bir Müslüman din kardeşi olarak kabul edin. Kürt halkını da bu vesileyle bir Müslüman halk olarak kabul edin ve onlara islami çözümü layık görün.(...)

Dünyadaki tüm zulümlere karşı çıkıyorsunuz. Bu Kürtlerin üzerindeki zulme ne zaman karşı çıkacaksınız? Yoksa takiyye mi yapacaksınız? Müs-

lümanlık bu takiyye'yi kaldırır mı, kabul eder mi? Lütfen vazgeçin bu tutumunuzdan.

Bir İslam kardeşiniz olarak gerçekten makul talepleri saygıyla karşılamaya varım. Ve sizin hükmünüzün de daha adil ve güçlü bir biçimde gelişmesini istiyorum. Hatta sizi sıkıştıran, tasfiye etmek isteyen çevrelere karşı da demokrasi de, İslamın özünde bu vardır. İnsan haklarında, halkların kardeşliğine saygı da vardır.

Bu anlamda çözüm için sizlerden diyalog adımı bekliyorum. Bunun için sizlerden cesur bir iki adım atmanızı, ister dolaylı, ister direkt bazı arabulucuları devreye sokmalarını diliyorum." (Özgür Politika, 17 Ağustos 1996)

A. Öcalan'ın bu tavrı hakkında kuşkusuz söylenecek çok şey var. Fakat biz kendimizi sorunun özüyle sınırlamaktan yanayız. Nedir sorunun özü? Kürt sorununun "siyasi çözüm"ü için islam dinine dayanmak, ***"islami çözüm"***ü savunmak ve RP ile işbirliğine çağrı yapmaktır.

PKK'nın, Kuzey Kürdistan'da RP'nin dini temeldeki gelişmesine karşı da dine oynaması, **"Kürdistan İslam Hareketi"** kurması ve islam tarihinde Türklerin yağmacı olduğu, gerçek islamı temsil etmedikleri görüşlerini savunduğu olgudur. Bu savunu içinde Erbakan da diğer TC devletinin savunucuları gibi, düşman konumundaydı. Son genel seçimler öncesinde, HADEP'in RP ile işbirliği yapması önerisi yapılmasına rağmen, dini savunma bağlamında RP, Kuzey Kürdistan'da PKK'nın rakip ilan ettiği bir partidir.

RP hükümete geldikten sonra, A. Öcalan, Kürt sorununda birşeyler elde edebilmek için, Erbakan'ın *"müslüman kardeşi"* oluvermektedir. Öyle ki, *"kardeşi"* oluverdiği Erbakan bile bunu anlayamadığını şöyle dile getirmektedir:

"APO, daha ziyade komünist, ateist fikirleri savunmuştur, şimdi islami çözümden nasıl bahsediyor, anlamak mümkün değil." (Özgür Politika, 19 Ağustos 1996)

Erbakan gibi dün söylediğinin bugün tam tersini savunan birinin, bu burjuva politikasını nasıl anlamadığını da biz anlayamadık doğrusu...

Burada önemli olan da zaten Erbakan'ın anlayıp anlamaması değil; A. Öcalan'ın Kürt ulusunun kurtuluşu adına "islami çözüm"ü savunmasıdır.

A. Öcalan'a göre RP, *"Dünyadaki tüm zulümlere karşı"* çıkıyor. Sadece Kürtleri unutmuş... İslamın *"özünde"* insan haklarına, halkların kardeşliğine *"saygı"* varmış? vb. vb.. Ulusal sorunu dini birlik temelinde "çözme"ye hazır olan A. Öcalan, islama methiyeler dizmekte, övmekte ve bu temelde de RP'ye, Kürt sorununa sahip çıkmadığı için sitem etmektedir.

RP'nin dünyadaki tüm zulümlere karşı çıktığı koca bir yalandır. Dünyadaki tüm zulümlere karşı çıkmasını bir kenara bırakın, RP, zulümden yanadır. RP'nin siyasi yönü bilindiğinde, şeriatın iktidar olduğu İran'daki zulümleri gözönüne getirmek, RP'nin de nasıl bir zulümden yana olduğunu görmeye yeterlidir.

RP'nin dünyadaki tüm zulümlere karşı olduğunu savunmak, somut olarak şeriatın zulmünü savunmak ve temize çıkarmaktır. A. Öcalan'ın RP'ye önerdiği destek de bu zulme verilen bir destektir.

Bu çerçevede savunulan "islami çözüm", bir yanıyla islamın *"adil hükmü"*nü savunma temelinde islamın övülmesi iken; diğer yanıyla da Kürt ulusunun ulusal sorununun bu temelde çözülebileceğinin savunusudur.

PKK, gelinen yerde "bu sorun çözülsün de nasıl çözülürse çözülsün" yaklaşımına sahiptir. Düzendışı bir çözüm istenmediğine göre, bu tavır doğaldır da. Sorunun düğümlendiği nokta da burasıdır. Düzeniçi bir "çözüm", Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunu sağlayabilir mi?

Bu soruya, sadece olumsuz cevap verilebilir: Hayır. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu, faşist Türk devletinin varlığı şartlarında, anayasal düzenlemelerle –bu, islami renklere de bürünse– mümkün değildir. Resmi dilin Türkçe olduğu, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kullanmasının koşullarının olmadığı ve nasıl yaşayacağına Kürt ulusunun kendisinin, özgürce karar veremediği koşullarda, ulusal kurtuluştan bahsedilemez.

A. Öcalan, bir yandan "islami çözüm" ve siyasi çözümü savunurken, diğer yandan da uyarıda bulunup tehdit savurmaktadır:

"Bunun fırsat ve olanaklarını sıkı sıkıya değerlendirmenizi, benim üzerime de daha fazla gelmemenizi istiyorum. Daha fazla gelirseniz savaş şiddetlenecektir. Ve kesinlikle oyunun en önemli kurbanlarından birisi de siz olacaksınız. Sizi uyarıyorum." (aynı yerde)

Erbakan'a mektupta A. Öcalan, işte bunları savunmaktadır. Konuşmasının diğer bölümlerinde ise, A. Öcalan, Kürt sorununun çözümü konusunda ve özellikle "ateşkes" için muhataplarının olmadığını açıkladıktan sonra, RP hakkında şunları söylemektedir:

"Refah Partisi içinde özel savaşa, Olağanüstü hale, yine askeri sözde çözüm yoluna inanmayan bir sürü kesim var. Sorunun çözümünün demokratik, siyasal tarzına karşı olmayanlar var." (aynı yerde)

Ve yukarıda değindiğimiz "diyalog" tartışması hakkında ise şunları söylemektedir:

"Doğrudur, bize kadar çeşitli yollarla gelinmek istendi, ama daha önceki örneklerde olduğu gibi yine sindirildiler. Unutmamak gerekir, Türkiye'de barışın, siyasal diyalogun, cesur girişimcileri yoktur. Biz bunları beklerdik." (aynı yerde)

İ. Nacar'ın Erbakan'la görüşmesi sonrasındaki tartışmaların şimdilik, PKK ile dolaylı da olsa devlet tarafından görevlendirilen birileri üzerinden "diyalog" olamayacağı biçiminde sonuçlanması, A. Öcalan'ın önümüzdeki dönem için tavır takınmasını da beraberinde getirdi.

"Ateşkes" için muhatap olmadığı ve "diyalog" tartışmalarının PKK istemi açısından olumsuz yönde sonuçlanması durumuna atıfta bulunduktan sonra, A. Öcalan şu açıklamayı yapmaktadır:

"Açık belirteyim ki biz tüm hazırlıklarımızı, bu savaş yılı dolayısıyla, amaçlarımıza her türlü yöntemle yürüyecek kadar geliştirdik. Ama tekrar çağrı yapacağım: Biz hükümetin uygun bir biçimde demokrasi ve siyasal diyalog yolunu açık tutmasını istiyoruz. (...) Önümüzdeki günlerle birlikte, fırtınalı bir sürece gireceğiz. Bu fırtınada da ne Refah kalır, ne şu, ne bu kalır. Ama ben hala bir beklenti içindeyim." (aynı yerde)

A. Öcalan'ın burada bahsettiği çağrı, Erbakan'a açık mektubudur. Yani çağrısını yaptı, bir gün mühlet verip cevap istedi. Bu arada Erbakan ise yurtdışı gezisindeydi ve *"böyle şeyleri muhatap almamız mümkün değildir"* diye tavır takındı. Cevap, bilindiği gibi olumsuz oldu. Cevabın böyle olacağı, önceden de bilinen bir şeydi!

Böylece 15 Aralık 1995 tarihinden itibaren PKK tarafından ilan edilen tek taraflı "ateşkes", sekiz ayını doldurduktan sonra, PKK tarafından resmen bitirildi.

"Ateşkes" konusunda söylenenlere

geçmeden önce bir iki noktaya değinmek gerekiyor.

Birinci sorun, A. Öcalan'ın durum tespiti adına yaptığı şu tespittedir:

"Unutmayalım ki, Türkiye'nin etrafı her zamankinden daha fazla tehditlerle doludur. Bunlar aktifleşip karşı kuvvete dönüşecektir. Türk halkı, ulusu bundan zarar görecektir." (aynı yerde)

Burada A. Öcalan dolaylı olarak Türk devletine akıl vermektedir. Faşist Türk devletinin hakim sınıfları, emekçi kitleleri şoven duygularla eğitmek, *"vatan, millet, bayrak"* sloganları ardında tutmak ve değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini engellemek için, her zaman *"Türkiye'nin çevresinin düşman ülkelerle sarıldığı"* tespitine başvurmuştur, başvurmaktadır. A. Öcalan'ın yaptığı tespit de, hakim sınıfların bu alandaki siyasetine destek vermektedir.

A. Öcalan konuştuğu kişilerin siyasi kimliğine göre tavır belirlediği gibi, muhatap olan ülke ya da devlete göre de tavır takınmaktadır. Rusya'yla ilişki kurmak sözkonusu olduğunda, A. Öcalan Türkiye'nin Rusya'yı tehdit ettiğini savunur. Türkiye sözkonusu olunca, diğer ülkelerle ilişkilere ters davranmamak için isim vermeden bu sefer de Türkiye'yi tehdit eden güçlerden bahsetmektedir. Neresinden bakılırsa bakılsın, A. Öcalan'ın tavrı tüm çıplaklığıyla burjuva politikasıdır.

İkinci sorun ise, PKK'nın TC'den ne talep ettiğine yöneliktir. Bu konuda şunlar söylenmektedir:

"Defalarca şunu vurguladım: Eğer söyledikleri gibi Türkiye'yi bölecek, parçalayacak bir tavrımız varsa, bütün ordu güçleri ellerindedir. İstedikleri gibi vermeyebilirler. Eğer demokrasiyi eşitliği, birliği istemezsek (bizi son derece anti-demokratik ve parseolojik görüyorlar), o zaman yine üzerimize tüm ordu güçleriyle gelebilirler. ***Biz hatta Kürdistan'dan orduların çekilmesini de talep etmedik. Bizim talebimiz; çok önemli sorunlar vardır ve bunlar kesinlikle siyasal tartışmayı gerektiriyor. Eğer halklarımızı ikna etmezsek, çözüm yollarımız sağlıklı bulunmazsa, demokratik tarzda tehdit edinmeyi de peşinen kabul ediyoruz.***

Tek bir kurşun sıkmayacağız, diyoruz bu arada. Çok açık, öyle TC'yi veya toprağı bölecek bir askeri kuvvetimiz yok. Mevcut kuvvetimiz sadece ve sadece ulusal kimliğimizi, demokratik haklarımızı ne kadar verecekler, bunun beklentisi içindir. Bunun varlık gücüdür.(...)"

"İstediğimiz sınırlı mütevazi insan hakları, demokrasi talepleridir. (...) Açıkça tekrar söylüyorum; yalnızca siyasi diyalog yolu açılsın, tek bir fişek de atılmayacaktır bizde." *(abç) (aynı yerde)*

Altını çizdiğimiz yerde A. Öcalan'ın dile getirdiği talepler, PKK'nın daha önce savunduğu "federasyon, otonomi" vb. taleplerinin bile gerisindedir. Daha önceleri savunulan "bağımsız Kürdistan" talebi, yerini "federasyon, otonomi" vb. taleplere bırakmıştı. Gelinen yerdeyse "federasyon, otonomi" vb. talepler, yerlerini *"siyasal tartışma gerektiği"* talebine bırakmıştır.

Böylece PKK, adım adım düzeniçi talepleri, mücadelesinin merkezine oturtmuş oldu. Gelinen yer, 1993 Mart ayında ilen edilen tek taraflı "ateşkes" döneminin de gerisindedir.

Bu alıntıda altı çizilen yerde, A. Öcalan, diplomasi adına aslında teslimiyeti ilan etmektedir. Kendilerinin gücü konusunda tavır takınırken, bu yaklaşım daha da açık ortaya çıkmaktadır. Burada A. Öcalan, demokratik hakların elde edilmesi için bile mücadele hedefine sahip değildir. O'na göre PKK'nın gücü, TC'nin ne kadar demokratik haklar vereceğinin beklentisi ve varlık gücüdür. Kuşkusuz bu tavrın bir diğer yanı da var. Gelinen yerde PKK'nın mücadele hedefinden ve taleplerinden bu kadar geri bir konuma gelmesi, burjuva milliyetçiliğinin bir sonucudur. Faşist Türk devletinin *"siyasi diyalog yolunu açması"*, PKK'nın *"tek bir fişek"* bile atmaması sonucunu verecektir. Gelinen yer budur. Savunulan şey budur.

Faşist Türk devletini yıkma hedefini terkeden bir siyasetin, varolan devlet sınırları çerçevesinde elde edebileceği kadar hak için mücadele etmesi doğal bir sonuçtur. Türk devletini bu siyasetle yıkmaları, parçalamaları gerçekten de mümkün değildir.

Tek taraflı "ateşkes"in rolünü tamamladığı ve sonuç itibarıyla "ateşkes"in karşılıklı olmadığı şartlarda, bunun bir şey ifade etmediğini açıklarken, A. Öcalan "ateşkes"e son vermelerinin gerekçesini şöyle açıklamaktadır:

"Bize dayatılan, ısrarla sürdürülmek istenen bu savaşın anlamsız olduğunu, sonuç getirmediğini ve hükümeti de boşa çıkaracağını, çıkardığını kanıtlamak, siyasi çözümün kaçınılmaz olduğunu bir kez daha vurgulamak için ve karşılıklı ateşkes sonucuna ulaşılıncaya kadar yeni bir eylemlilik sürecini önemli görmekteyiz." (aynı yerde)

Yani Türk devletini, bu savaşın anlamsız olduğuna ve siyasi çözümün gerekliliğine ikna etmek için gerilla eylemlerine başvurulmak istenmektedir. Savaşın tek amacı budur. Karşılıklı "ateşkes" sağlanana kadar da bu siyaset devam edecek...

"Ateşkes"e son vermelerini aslında istemediğini, ama mecbur kaldıklarını anlatan A. Öcalan, şunları da söylemektedir:

"Dolayısıyla bunun doğru olmadığını, sahiplerine hiçbir şey kazandırmayacağını göstermek için zor da olsa, istemediğimiz bir yöntem de olsa yeni gerilla sürecini başlatacağız." (aynı yerde)

Evet, gelinen yer burasıdır. PKK, A. Öcalan'ın da açıkladığı gibi, aslında savaşa son vermekten yanadır. Ama faşist Türk devleti "siyasi diyalog" yolunu açmadığı için savaşmak zorunda kalmaktadırlar.

PKK'NIN ELİNDEKİ ASKERLER SORUNU

Bu konudaki gelişmeler, esas olarak İ. Nacar'ın Erbakan'la konuşması sonrasında ortaya çıkan "diyalog" tartışmalarıyla beraber başladı.

Erbakan-Nacar görüşmesinin mimarı olarak tanınan RP Van Milletvekili Fetullah Erbaş, bir grup ***"esir asker"*** ailesiyle birlikte, 5 Ağustos 1996 tarihinde TBMM'de bir basın toplantısı yaptı. Bu toplantıda Erbaş, PKK'ya atıfta bulunarak, şu çağrıyı yaptı:

"Bu annelerin ızdırabına son versinler, bu askerleri iade etsinler. İyi niyetlerini göstersinler. Sorunu barışçı yollarla çözmek istiyorlarsa bu yavruları annelerine teslim etsinler." (Evrensel, 6 Ağustos 1996)

"Diyalog" tartışmaları sürerken bu sorun da işlenmeye çalışıldı. Erbakan'ın 7 Ağustos'ta resmi tavrıyla bir anlamda sonuçlanan "diyalog" tartışmasının tersine, "esir asker"ler sorunu gündemde kaldı.

A. Öcalan'ın yukarıda değindiğimiz MED-TV'deki açıklamalarında, bu konuda kendisine sorulan soruya cevaben takındığı tavır sonrasında işler giderek hızlandı. A. Öcalan'ın bu konudaki tavrı şöyledir:

"Bu askerlerin ailelerinin, karargahımıza kadar gidip, askerlerle görüşebileceğini belirtmek istiyorum. Bunun için Türk hükümeti izin versin ve Güney'e yönelik bombardımanlar da dursun. Aileler emniyetli bir biçimde gitsin ve çocuklarını görsünler." (Özgür Politika, 17 Ağustos 1996)

Bu açıklamadan sonra, devletin kendi askerlerine sahip çıkmadığını ve askerleri kime teslim etmeleri gerektiğini sorup, *"Bu devletin bir yetkilisi gelsin, «biz bu askeri sizden istiyoruz» desin. Ama «sizi savaş tarafı olarak kabul etmiyoruz. Dolayısıyla Türk askeri asla esir olmaz» diyorlar." (aynı yerde)* tespitini yapmaktadır.

Böylece PKK, "esir asker"ler kartını, TC'nin PKK'yı savaş tarafı olarak kabul etmesi için elde tutmaktadır. Faşist Türk devletinin anda, resmi olarak PKK ile görüşmeyeceğini bildiği için, A. Öcalan arabulucu talep etmektedir. Bu konudaki tavrı şöyledir:

"Biz bunları er geç kendilerine ulaştıracağız. Bu arada arabulucular devreye girsin. Girsinler önce haberini görsünler, biraz telefonlaşma olabilir. Bu yüzden ciddi bazı arabulucular devreye girebilir." (aynı yerde)

A. Öcalan'ın bu tavrı sonrasında RP'li F. Erbaş'ın başını çektiği İHD ve Mazlum-Der'in desteklediği ***"esir askerler için heyet"*** çalışmasına başladı ve heyet kuruldu da. Sözkonusu heyet, RP Van Milletvekili F. Erbaş, RP Diyarbakır Milletvekili Haşim Haşimi, İHD Genel Başkanı Akın Birdal, Mazlum-Der Genel Başkan Yardımcısı İhsan Aslan ve "esir asker" ailelerinden oluşuyordu.

Sözkonusu heyet, PKK kampına gitmeden önce ERNK bir açıklama yaparak, "esir asker"lerin serbest bırakılmayacağını ilan etti. Serbest bırakılmamasına sebep olarak da, A. Öcalan'ın Erbakan'a mektubuna atıfta bulunularak şunlar gösteriliyordu:

"Başta Erbakan ve yardımcılarının yaklaşımları seviyesiz ve olumsuz olmuştur. Bunun da ötesinde yaptıkları açıklamalarda «dinsiz, imansız» gibi ithamlar, teslim olmaya yönelik çağrılar, süreci provoke eden beyanlar verilmiştir. Aynı zamanda sorunun çözümüne hizmet etmeyen bu tür seviyesiz üsluplar yanında Parti Genel Başkanlığımızı direkt hedef alan saldırılarını arttırma girişimleri, bırakmayı düşündüğümüz esir askerlerin teslimini ertelemeye sebep olmuştur." (Özgür Politika, 25 Ağustos 1996)

ERNK'nın bu açıklaması karşısında, sözkonusu heyetin başını çeken F. Erbaş, alınan kararın bir kez daha gözden geçirilip değiştirilmesi talebinde bulundu ve heyet Güney Kürdistan'a gitti. 27 Ağustos'ta ARGK kampına giden heyet, ARGK Ana Karargah Komutanlarından Murat Karayılan ve Rıza Altun'la görüşmede bulundu. Bu görüşme sonucunda "esir asker"lerin şimdilik serbest bırakılmayacağı açıklandı. Sözkonusu açıklama, yine ARGK Komutanı olarak belirtilen Duran Kalkan tarafından yapıldı ve şunlar söylendi:

"Ancak bizde misafir olan askerleri teslim edebilmemiz için gereken koşullar henüz olgunlaşmamıştır. Bu nedenle misafir arkadaşlarımız bizde bir süre daha konuk kalacaklardır. Kendilerini uzak olmayan bir tarihte mutlaka serbest bırakacağız. Serbest bırakma işlemi de kampımıza kadar bizi ziyarete gelen değerli heyet üyelerine yapılacaktır." (Özgür Politika, 31 Ağustos 1996)

A. Öcalan'ın tavrına değinirken söylediğimiz, PKK'nın "esir asker" kartını, TC'nin PKK'yı savaş tarafı olarak kabul etmesi için elde tuttuğu tespiti bu tavırla bir kez daha onaylanmaktadır. Bu tavra göre, "esir asker"lerin serbest bırakılması için, bir heyet daha beklenmektedir. Böylece sorunun gündemde daha fazla kalması sağlanmaktadır.

Heyet, "esir asker"leri almadan Türkiye'ye döndü. Bu arada heyetle birlikte Güney Kürdistan'a giden "esir asker" aileleri geri dönmeyip, PKK kampında kaldılar.

Heyet oluşurken ve pasaport alırken sorun çıkarmayan TC devleti, heyetin başını çekenlerin geri dönmesi sonrasında, hemen *"yasal işlemlere"* başvurdu.

F. Erbaş'ın milletvekili olmasından dolayı varolan dokunulmazlığı, tutuklanmasını engelledi. İHD Genel Başkanı Akın Birdal ve Mazlum-Der Genel Başkan Yardımcısı İhsan Aslan sorgulanmak için önce gözlem altına alındılar, birkaç gün emniyette kaldıktan sonra, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Bu girişim konusunda da "diyalog" tartışmasında olduğu gibi faşist Türk devletinin "şahin" savunucuları, heyetin yaptıklarına değişik biçimlerde sözlü ve yazılı saldırılarda bulundular.

Tartışmalar hâlâ devam ediyor. F. Erbaş'ın dokunulmazlığının kaldırılması için fezleke hazırlamakta olan Ankara DGM Başsavcısı Nuh Mete Yüksel'in görevinden alınması ise, bu tartışmanın başka boyutlarda yürümesine yol açacağa benziyor.

Bu tartışmanın sonucu ne olursa olsun, ortaya çıkan yeni bir durum vardır: F. Erbaş şahsında TBMM'nin bir milletvekili, PKK'nın kampına gitmiş ve PKK ile görüşmede bulunmuştur. Hakim sınıflar, *"eğer bir Yunanlı Milletvekili, PKK kampına gidip, senin Milletvekilin gitti ben niye gitmeyeyim dediğinde, ne cevap verilecek?"* korkusu içinde tavır takınmaktadırlar.

Erbakan-Nacar görüşmesinin de mimarı olan F. Erbaş'ın tavrı, her ne kadar *"kişi olarak bu işi yaptı"* dense de, RP içinde *"siyasi diyalog"* isteyenlerin varlığını göstermektedir. Bu, aynı zamanda, gerek RP ve gerekse de DYP içinde bu konuda, gizli kapaklı bir çatışmanın yürüdüğüne işaret etmektedir.

Diyalog tartışmaları, esir askerler sorunu ve TC'nin bu yaz yurtdışında Kürt sorunu bağlamında yaptığı iki gizli toplantı ve PKK'ya göre daha "ılımlı" Kürt örgütlerine yönelik çalışmaları vb. gelişmeler gözönüne alındığında, TC'nin yavaş yavaş "siyasi çözüm" yönünde adım atmaya başladığı tespit edilebilir. TC, esas olarak bu sorunu PKK'sız çözmekten yanadır. PKK ise sorunun çözümü için muhatabın kendisi olduğunu söylemekte ve TC'nin sorunu, PKK ile çözmesini istemektedir.

Önümüzdeki dönemde de bir yanda savaş sürecek, diğer yanda ise Kürt sorununun "siyasi çözüm"ü için diplomasiye devam edilecektir. Mücadele, PKK'nın reformist ve milliyetçi çizgisi temelinde yürüdüğü sürece de sorunun özünde bir şey değişmeyecektir. Sonuçta, zamanı belli olmayan, ancak süreç içinde İsrail-Filistin örneğindekine benzer bir gelişme olasılığı vardır.

Faşist Türk devletini yıkmak, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlamak için tek yol, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği temelinde verilecek ortak mücadele, **devrim mücadelesidir**.

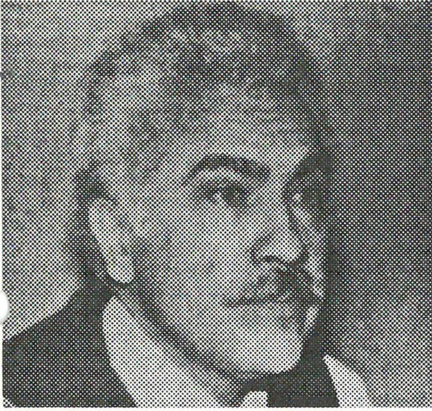
Faşist Türk devletini yıkmak için devrimci mücadeleyi ve savaşımı yükseltmek; düzen içi çözümlere, TC ile anlaşma taleplerine verilecek tek doğru yanıttır.

8 Eylül 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan)

Devrim düşmanı İşçi Partisi'nin Saddam sevdası üzerine...

✓ Güney Kürdistan'da Barzani'nin Saddam'la işbirliği yapıp, Erbil kentini ele geçirmeleri sonrasında, 3 Eylül'de ABD emperyalizminin Irak'ı bombalamasının hemen ardından, İşçi Partisi Amerika'yı protesto etme adına; Irak'tan, yani faşist Saddam'dan yana tavır takınan ilk örgüt oldu.



✓ Perinçek için Güney Kürdistan yok, Irak vardır. Kürt ulusu yok, Kürt halkı ve örgütleri vardır. Bu Türk şovenisti, "misak-ı milli"yi savunma kaygısıyla, Güney Kürdistan'ı Irak toprakları olarak göstermektedir. Böyle yapmasa, o zaman Kuzey Kürdistan'ı Türkiye'nin toprağı olarak gösteremez. Gösterse de inandırıcı olamaz.

ÜLKEMİZDE "Üç Dünya Teorisi"nin savunucularından olan "Aydınlık"çılar, Rus sosyalemperyalizminin çöküşünden sonra, antiemperyalizmi yeniden antiAmerikancılığa indirgeyerek, sözde antiemperyalist mücadele savunuculuğuna soyundular.

İşçi Partisi'nin son yıllardaki tavırlarına bakıldığında antiemperyalizmin ABD'ye ve İMF'ye karşı olmak olarak gösterildiği ve bunun *"Türkiye'nin esas gündemi"* olduğunu savundukları, çok açık bir biçimde görülmektedir.

Bunun en son örneği, devrimcilerin cezaevlerindeki açlık grevleri sürecinde yaşandı. Cezaevlerindeki ölüm oruçlarında, 12 devrimcinin yaşamını yitirdiği bir ortamda; bu işçi ve emekçi düşmanları, cezaevleri sorununun Türkiye'nin gündemine **"neoliberal sol"** tarafından suni olarak dayatılan bir gündem olduğunu savundular.

Bunun şampiyonluğunu İşçi Partisi'nin yapmış olması, bu konuda bunların yalnız olduğu anlamına gelmemektedir. *"Emeğin gündemi başka"* diye tavır takınanlardan biri de İşçi Partisi'yle yarış içinde olan Emek Partisi olmuştur.

Ölüm oruçlarının son bulması ertesinde, devrimci örgütler, ölüm sınırına gelen tutsakların hayatta kalıp kalmayacağının kaygısını yaşarken, EP, İP, SİP, ÖDP, HADEP ve DBP *"Türkiye Gündemi ve Sol Partiler"* adı altında Ankara'da bir panel düzenlediler.

Sözkonusu panelde EP ve İP, esas olarak aynı kulvarda olduklarını, gündem konusunda takındıkları tavırla ortaya koydular. EP henüz utangaç... Fakat İP, özüne uygun davranıp herşeyini ortaya sermektedir...



İP Genel Başkan Yardımcısı Hasan Yalçın, sözkonusu panelde, ana gündem maddesinin "bağımsızlık" olduğuna dikkat çektikten sonra, *"Amerikaya karşı çıkmanın, sınıf mücadelesinin mihenk taşı" (Evrensel, 31 Temmuz 1996)* olduğunu söyledi.

Hasan Yalçın devamla kimlerle işbirliği yapabileceklerini ise şöyle açıkladı:

"Bağımsızlıktan medet uman herkesle birlikte olacağız. DSP ile de, CHP ile de. Bugün, bağımsızlık ve laiklik cephesini örmek için solun güçbirliğine ihtiyaç vardır." (aynı yerde)

Emperyalizme karşı mücadele etmeyi, kemalizmin, faşist Türk devletinin savunusu olarak görüp gösterenlerin, bugün faşistliği açıkça ortaya çıkan Ecevit'in DSP'siyle birlikten yana olması doğaldır da. Bu ama, bir olguyu da açıkça göstermektedir: İşçi Partisi'nin hangi saflarda olduğunu. Sorun, bunu kitlelere göstermek, kavratmaktır.

Sınıf mücadelesinin mihenk taşının ABD'ye karşı çıkmak olduğunu savunan bu devrim düşmanlarına, Türkiye'nin *"bağımsızlığı"* uğruna ne kadar mücadele ettiklerini gösterebilmeleri için, Eylül ayı başında yeni bir olanak doğdu.

Güney Kürdistan'da Barzani'nin Saddam'la işbirliği yapıp, Erbil kentini ele geçirmeleri sonrasında, 3 Eylül'de ABD emperyalizminin Irak'ı bombalamasının hemen ardından, İşçi Partisi Amerika'yı protesto etme adına; Irak'tan, yani faşist Saddam'dan yana tavır takınan ilk örgüt oldu.

3 Eylül'de, İP'nin İstanbul İl Örgütü tarafından, ABD Konsolosluğu önünde, ABD bayrağı yakılarak, bir basın toplantısı yapıldı ve Amerika'nın Irak'a saldırısı protesto edildi. Sözkonusu eylemde atılan temel sloganlardan biri, *"Türkiye-Irak kardeştir, Amerika kalleştir!"* sloganıydı.

Bu işçi sınıfı ve devrim düşmanlarından, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kardeşliğini savunmaları zaten beklenemez. Bu sloganla bir kez daha gerçek yüzlerini göstermektedirler.

Bu iki devletin "kardeşliği", kardeşlikten bahsedilecekse eğer, o da her iki devlet düzeninin de faşist olmasıdır. Faşist olma bağlamında ikisi de aynıdır. İşte İşçi Partisi'nin savunma konumunda olduğu bu iki devletin niteliği budur. Sonuç itibariyle İP, ABD emperyalizmine karşı gelme adına, faşist devletleri ve bunların kardeşliğinin savunuculuğu konumundadır.

İP'nin Irak'ı savunmasının temel güdüsü, *"Türkiye'nin savunulması"*dır. Bu görüş, en açık şekliyle İP Genel Sekreteri M. Bedri Gültekin'in 4 Eylül'de, ABD Ankara Büyükelçiliği önünde yapılan basın toplantısındaki konuşmasında ortaya çıkmıştır. Sözkonusu konuşmasında M. Bedri Gültekin aynen şöyle demektedir:

"Irak'a yönelik ABD saldırısını nefretle protesto ediyoruz. ***Bugün Irak halkının yanında yer almak, Türkiye'yi savunmaktır.*** *" (abç) (Aydınlık sayı 481, sayfa 8)*

Faşist devletin yavuz savunucuları, *"Türkiye'yi savunmak"* için Irak'tan yana tavır takınmaktadırlar. Bu tavrın kimler tarafından sevinçle karşılandığına da bakarsak, İP'nin karşıdevrimci yüzünü görmek, bir o kadar kolaylaşacaktır.

5 Eylül'de İP İzmir İl Örgütü, *"Amerika defol!"* başlıklı bir bildiri dağıtır. Bu haberi veren "Aydınlık", şunları yazmaktadır:

"Eylem sonrasında Parti telefonları, destek mesajlarıyla bir an bile durmadı. ***Arayanların büyük çoğunluğu Refah Partili olduklarını söylüyor*** *(abç) ve uğradıkları hayal kırıklığını anlatıyorlardı. Hemen hepsi İşçi Partisi'ni ziyaret sözü verdi. Bazıları da, üye olacaklarını bildirdi." (aynı yerde)*

"Aydınlık"ın sevinerek verdiği bu haber, aslında sosyalist geçinen İP ile RP'yi seçen seçmen arasında onca önemli bir farkın olmadığını gösteriyor. İP'nin takındığı bu tavır, sosyalist olma iddiasında olanlar için sevindirici değil, yüzkarası bir tavır olmalıdır.

İP, eğer bu bildirisiyle RP'lileri etkileyip kazanıyorsa, bu, RP'lilerin "devrimcileştiği"ni değil, İP'nin sözkonusu RP'lilerin seviyesine düştüğünü gösterir. Bu somutta İP, dinci faşistlerin istemlerine hitap etmemiş olsa, dini bütün faşistler *"hayal kırıklığına"* uğrayıp sevinerek, İP'e telefon etmezlerdi.

Evet İP, dincilerden de hızlı davranarak, Irak'ın faşist Saddam rejiminden yana tavır takınmıştır. Dinci faşistler, Cuma namazından çıktıktan sonra protesto eylemi yaparak, *"uğradıkları hayal kırıklığını"* bir nebze de olsa gidermeye çalıştılar.

İşçi Partisi'nin Başkanı D. Perinçek ise, "Aydınlık"ın *"Başyazı"*sında konu hakkında tavır takındı. Bu devrim düşmanı, Türk şovenistinin gerçek yüzünü kitlelere göstermek için, sözkonusu yazıdaki bazı görüşleri aktarmak gerekiyor. Barzani-Saddam işbirliği hakkında Perinçek şöyle tavır takınıyor:

"Irak Kürdistan Demokrat Partisi (IKDP), Kuzey Irak'taki Kürt halkının en yaygın ve en köklü örgütüdür. Bu örgütle birlikte Kürt toplumunun ağırlıklı kesimi, Irak ile aynı safa girmektedir. Bu olay, Körfez Savaşı'nda yeni bir aşamaya girdiğimizi belirliyor.

Evet, Körfez Savaşı bitmemişti. O nedenle savaşın son galibi de henüz belli değildi. Barzani önderliğindeki KDP'nin Irak'la yan yana gelmesi, savaşın seyri içinde çok önemli bir gelişmedir. Hatta denebilir ki, tarihsel önemde bir olaydır. Bu gelişme, yalnız Irak açısından değil, Ortadoğu ve Türkiye açısından da önemlidir." (sayfa 3)

Perinçek, Irak'ın Kuveyt'i işgal ettiği dönem takındığı tavrı, öz olarak aynen savunmaktadır. Barzani'nin Saddam'la işbirliği yapmasını, olumlu bir gelişme olarak değerlendiriyor. Çünkü, Perinçek'e göre bu işbirliği ABD'ye karşıdır. ABD'ye karşı olmak ise, eşittir antiemperyalist olmak! İşte somut olarak bu devrim düşmanlarının antiemperyalist olmaktan anladıkları şey budur.

Bu anlayış, Körfez Savaşı döneminde "Aydınlık"çıların Saddam'dan yana tavır takınması biçiminde kendisini gösterdi. O dönem takındığımız tavırda, bu devrim düşmanlarının tavrını şu şekilde eleştirmiştik:

"İşte dünyaya sınıf bakış açısıyla değil, karşıdevrimci üç dünya teorisinin yaklaşımıyla bakmanın sonucu budur. ABD emperyalizmine karşı olsun da nasıl olursa olsun! Dün «iki süper güce» ve hepsinden önce de «Rusya'ya» karşı olmaktı devrimcilik! (...) şimdi ABD'ye karşı olmak «devrimcilik» oldu. Kendi ülkesinde halkların celladı olan kanlı faşist bir diktatörün –o, ABD ile kapıştığı zaman ve bu gerekçeyle– desteklenmesi "devrimcilik" oldu. Kafa aynı kafa! Değişen şey laf! Bay Perinçek'in yeri Saddamların, Demirellerin, Evrenlerin yanıdır. «Güneyli bilinci» dediği bilinç, bunların bilincidir! Proletaryaya sınıflar üzeri bir «Güneyli bilinci» değil; kendi sınıfının sosyalist-komünist bilinci gereklidir."

"... Her şeyden önce de «Kuzey-Güney» çelişmesi, sınıf karşıtlıklarını çıkış noktası alacak yerde, sınıf karşıtlıklarını gözlerden gizleyen ülke gruplarını çıkış noktası almaktadır.

Bu kafada olanların, burjuva muhalefetin kuyruğunda devleti değil, Özal'ı karşısına alan bir «Savaşa hayır!» kampanyası yürütmesinde şaşırtıcı hiçbir şey yoktur. Karşı-devrimci üç dünyacılık, her zaman yaptığını yapmaktadır. Çıkış noktası, hakim sınıfların çeşitli partileri gibi «ulusal çıkarlar», «Türkiye'nin çıkarları» –yani Türkçesi bugünkü emperyalizmin uşağı hakim sınıfların ve onların faşist devletinin çıkarları– olan bu icazetli «sosyalist»lerimiz, bu legal «Marksist»lerimiz andaki durumda Orta Doğu'da «Türkiye'nin ABD yanında savaşa girmesi macera» olacağı gerekçesi ile savaşa karşı çıkmaktadır." (Bolşevik Partizan sayı 62, sayfa 33)

Burada söylediklerimiz, bu devrim düşmanları için bugün de aynen geçerlidir.

İşçi ve emekçilerin çıkarları açısından bakıldığında, ABD emperyalistleri gibi, Saddam ve Barzani de sınıf düşmanlarıdır. Yaklaşımları Körfez Savaşı dönemindeki yaklaşım olduğu için, Perinçek ve İP bu sınıf düşmanlarından birine karşı, diğer sınıf düşmanlarından yana tavır takınmaktadır. İşçi ve emekçiler için, şu ya da bu düşmandan yana tavır takınmak diye bir tavır sözkonusu olamaz. Büyük düşman, küçük düşman, ne olursa olsun, hepsi düşmandır. Bunların birinden yana tavır takınmak da, işçi ve emekçi düşmanlığıdır. Perinçek ve partisinin konumu da budur.

Bunun dışında, Perinçek için Güney Kürdistan yok, Irak vardır. Kürt ulusu yok, Kürt halkı ve örgütleri vardır. Bu Türk şovenisti, "misak-ı milli"yi savunma kaygısıyla, Güney Kürdistan'ı Irak toprakları olarak göstermektedir. Böyle yapmasa, o zaman Kuzey Kürdistan'ı Türkiye'nin toprağı olarak gösteremez. Gösterse de inandırıcı olamaz. Kendi mantığı içinde tutarlıdır bu devrim düşmanı. Kürt sorununun çözümü konusunda yaptığı öneri şöyledir:

"Türkiye halkının çıkarı, Irak yönetimi ile Kürt halkının barışçı bir çözüm bulmasındadır. İşte bu çözümün koşulları oluşmaktadır."

"Evet, Irak'ın Kürt örgütleri birbiriyle anlaşmalıdır ama ABD'nin güdümünde değil, bölge ülkelerinin safında ve Irak'ın bütünlüğü içinde. Bölge ülkelerine düşen hayati sorumluluk ise, Kürtlerin demokratik haklarının gerçekleşmesidir. Bu, bütün halkların meselesidir. Kürt meselesi, aynı zamanda Türk meselesidir, Arap meselesidir ve Fars meselesidir. Emperyalizme karşı başka bir seçenek bulunmuyor." (aynı yerde)

"Üç Dünya Teorisi"nin ve Türk şovenizminin Kürt sorununa çözüm olarak önerdiği şey Kürtlerin, Irak, İran ve Türkiye'nin toprak bütünlüğü içinde demokratik haklarına sahip olması ve bunun barışçı bir biçimde çözülmesidir. İş(birlik)çi Partisi'nin ufkunda, devlete karşı mücadele diye bir sorun yoktur. Kürtleri ulus olmaktan çıkarıp halka indirgedikten sonra, "misak-ı milli"nin savunulması böyle olmaktadır.

Kısaca özetlersek, Perinçek Kürtlere; faşist devletlerle barış içinde yaşayın, sizin demokratik haklarınız var, bunlar için sizi ezenlere karşı mücadele etmeyin; eğer siz bu haklar için bu devletlere karşı mücadele ederseniz, o zaman emperyalizme hizmet edersiniz; oysa: *"Ulusal sorun, emperyalizme karşı mücadele sorunudur. Kürt sorunu da emperyalizme karşı mücadeleyle çözülür." (aynı yerde)*; emperyalizme karşı mücadeleyse Türk, Irak, İran ve diğer bölge devletleriyle birlikte, ABD emperyalizmine karşı mücadeledir; sizin çıkarınız bu devletlerle birlikte ABD emperyalizmine karşı mücadele etmektir... çağrıları yapıyor!

İşte bu karşı devrimcinin antiemperyalist mücadeleden anladığı budur. Böylece Türk, Irak, İran devletlerine karşı mücadele ortadan kaldırılmaktadır.

Faşist devlete karşı mücadeleyi bir kenara bırakmanın bir diğer yolu da, devletin çıkarlarıyla halkın çıkarlarını bir ve aynı göstermek ve andaki faşist devletin –Türk devletinin–, halkın çıkarlarını savunabileceği görüşünü savunmaktır.

Bu konuda Perinçek şunları savunmaktadır:

"Türkiye, ancak ABD denetimi dışına çıkarak kendi halkının çıkarlarını savunabilir."

"Türkiye halkının çıkarı, ABD emperyalizmine göğüs geren Irak'la ve onu yanlız bırakmayan Kürt halkıyla birliktedir. Türkiye'de ülke ekonomisini savunan bir hükümet olsa, hiç olmazsa bugün doğan koşullarda Irak'a ambargoyu tanımadığını ilan eder..." (aynı yerde)

Perinçek'e göre sorun, varolan kapitalist sistemin, faşist devletin kendisinden kaynaklanan birşey değildir. Sorun, sadece *"Türkiye'nin ekonomisini düşünmeyen, ABD'ye bağımlı olan hükümet"* sorunudur. Durum böyle olduğuna göre, Türkiye'de İP hükümet etse, ülkenin tüm sorunları ne güzel çözülürdü... Böylece Perinçek, devlete akıl vermektedir.

Ayrıca, varsayalım ki Türkiye, ABD denetimi dışına çıktı. Peki diğer emperyalistler ne olacak? "Üç Dünya Teorisi" savunucularına göre, "süper güç" olmayan böylesi devletler zaten müttefiktir... Perinçek ve İş(birlik)çi Partisi'nin antiemperyalizmi işte böyle bir "antiemperyalist"liktir.

Yukarıda, Hasan Yalçın'dan aktardığımız alıntıda savunulan DSP ve CHP ile birlik sorunu, Perinçek tarafından da dile getirilmekte ve faşist Ecevit'in Irak'la ilgili tavrı olumlu bir tavır olarak gösterilmektedir. Perinçek, palavracılığını sergilediği tavır içinde şunları da savunmaktadır:

"İşçi Partisi'nin büyük bir parti olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Emek Partisi de, kendisinden beklendiği gibi emekçi halkın özlemleri doğrultusunda tavır aldı. Demokratik Sol Parti, bir süre önce Irak'ı ABD'nin yanına çeken çözüm arayışını seslendirmişti ve bombardımanın ilk gününde bu arayışa uygun olarak, "danışıklı dövüş" sanısına kapıldı. Ne var ki, daha sonra olumlu bir tavır göstererek, ABD güdümü dışına çıkılmasını savundu.

Türkiye halkının yüzde 95'inin eğilimi, İşçi Partisi ve Emek Partisi yönündedir. Diğer büyük denen partilere bakıyorsunuz, Batı işbirlikçiliği onları geniş ölçüde zehirlemiş bulunuyor. Hele "milliyetçiyim" diyen MHP, her kritik olayda Amerikan milliyetçiliğinin kuyruğundadır." (aynı yerde)

DSP'nin tavrını olumlu bir tavır olarak gören Perinçek, palavracılığının yanısıra MHP'nin milliyetçi, faşist özüne uygun davranmamasına sitem etmesi de doğaldır.

Perinçek'in Emek Partisi'ne övgüsü ise, sadece ve sadece EP'nin nasıl bir parti olduğuna, nasıl bir parti haline geldiğine işaret eder.

Bolşevizmin öncülüğünde örgütlenecek olan işçi sınıfı ve tüm emekçilerin, faşist Türk devletini yıkacağı, Perinçek ve İP gibi devrim düşmanlarının defterini düreceği günler elbet gelecektir...

Düzen savunucularının gerçek yüzünü işçi ve emekçilere göstermek için iş başına!

11 Eylül 1996 ▲

Kadın gruplarında eğitim çalışması ve sorunlar... – II –



Bolşevik Partizan sayı 105'te kadın gruplarında eğitimde kullanılacak yöntemler, zorluklarımız ve eğitim çalışması nasıl yapılmalı sorunlarını ele almıştık...

Bu yazımızda, mevcut eğitim malzemeleri hakkında bilgi vermek ve hangi konuda hangi kaynaklara başvurulabileceği konusunda önerilerimizi sunmak istiyoruz. Bu, her iki makale üzerine tartışmaların sonuçlarınının bize en kısa zamanda iletileceğini ümit ediyoruz. Bu şekilde, sorunu daha derinlemesine ele almamız mümkün olacaktır.

Eğitim malzemesi ve Marksizm-Leninizm temelinde, kadınların kurtuluşu sorununundа uygun bir eğitim programının hazırlanmasında önce şu soruna değinmek istiyoruz: Kadın sorunu tabii ki, çok çeşitli konu ve temel sorunu kapsamaktadır. Bu nedenle, önce konuları belirli bir sisteme koymak gerekmektedir. Aşağıda biz bunu yapmaya çalıştık. Belirli konular tespit ederek, konuya ilişkin çeşitli yazılar içinden eğitim malzemesi olarak en uygun bulduklarımızı önerdik.

Kadın sorunu üzerine eğitim

Bu noktada önce, Marksizm-Leninizmin klasiklerinin kadın sorununa ilişkin, bu sorunu tüm yönleriyle ele alıp inceleyen kapsamlı bir eserinin olmadığını belirtelim. Örneğin, sendika sorunu ya da devlet ve devrim konularında olduğu gibi, önemli bir konunun ele alınıp incelendiği ve soruna ilişkin ilkesel pozisyonların ortaya konduğu Marksist-Leninist temel eserleri mevcuttur. Benzer bir eser kadın sorununda yoktur. Kadın sorunu, çok çeşitli yönleriyle, farklı bağlamlarda klasiklerin çeşitli metinlerinde, konuşmalarında vb. yer almaktadır. Dolayısıyla onların soruna ilişkin görüşleri, çok çeşitli eserlere serpiştirilmiş bir biçimdedir ve bunların her birinde belirli bir bakış açısıyla tavır takınılmaktadır. Kadın sorununda derli toplu bir eser yoktur. Biz bunu olgu tespiti olarak söylüyoruz. Yoksa eleştiri olarak değil! Evet klasiklerimizin bu konuda derli toplu bir eseri yoktur, fakat August Bebel ve Klara Zetkin gibi komünistlerin kadın sorununa ilişkin temel ve kapsamlı yazıları mevcut.

1) Kadın sorunu nedir? Marksizm-Leninizm'in temel pozisyonları

Bu noktada meselenin özü, kapitalizm ve emperyalizmde emekle sermaye arasındaki çelişmenin temel çelişme olduğunu ortaya koyan Marksizm'in, kadın sorununu devrimin temel sorunlarından biri olarak ele aldığını ortaya koymaktır.

Sorun, kadınların baskı altında tutulmasının, bu temel çelişmeyle bağının kavranması, kadınların baskı altında tutulmasının pederşahi egemenliğin temel direklerinden biri olduğunun kavranmasıdır. Komünist kadın hareketinin ezilen ve sömürülen işçi kadınların sınıf hareketi olduğunu, fakat bu hareketin tüm kadın cinsini kurtarma hedefini güttüğünün görülmesidir. Komünist Partisinin kadınların ezilmesine karşı mücadeleyi ve kadınların kurtuluşu için mücadeleyi genel sınıf mücadelesinin bir parçası olarak yürüttüğünün/yürütmesi gerektiğinin kavranmasıdır.

Bu noktalarda, Klara Zetkin'in ***"Günümüzde Kadın İşçiler Sorunu ve Kadın Sorunu"*** *(C. Zetkin, Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar, sayfa 9, İnter Yayınları)* genel bir özet sunmaktadır. Ancak 40 sayfalık bu metin oldukça uzundur. Klara Zetkin'in İnter Yayınları'nın ***"Kadın Sorunu Üzerine"*** adlı derlemesinde yeralan bir diğer yazısı da, ***"Komünist Partisi ve Kadın Sorunu"*** *(age, sayfa 282)*, soruna temel bir yaklaşım getiriyor. Ancak bu yazıda sorunun bir yönüne, kadın örgütlenmesinin siyasi sorunlarına ağırlık veriliyor. Bu metin de 30 sayfadan fazladır ve dolayısıyla her iki metin de az buçuk temel bilgilere sahip ve siyasi metinleri okumaya alışkın kadın gruplarında eğitim için uygundur (bu bağlamda Klara Zetkin'in dilinin çoğu kez anlaşılması zor, ağır bir dil olduğunu bilmek gerek).

Marksizm'in temel pozisyonlarıyla daha yeni tanışan kadınlar için, ***"Komünist Manifesto"***'dan 4 sayfalık parça *(Kadın Sorunu Üzerine, Marks, Engels, Lenin, Stalin, Komintern ve C. Zetkin, İnter Yayınları, sayfa 9)* ve Lenin'in 1921'de Kadınlar Günü dolayısıyla yaptığı konuşma *(aynı kitap, sayfa 63)* bir başlangıç olarak uygundur.

2) Kadın sorununda tarihsel gelişme

Kadın sorununun ortaya çıkışı ve toplumsal önemi üzerine iki temel eser mevcuttur. Bunlardan biri Be-

bel'in *"Kadın ve Sosyalizm"*'i ve ikincisi Engels'in *"Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni"* adlı eseridir. Her ikisi de, okuması ve anlaşılması pek kolay olmayan ağır teorik eserdir. Ancak bunları incelemeye bir defa başlandığında, elden bırakmak da istemez insan, özellikle Bebel'in kitabı böyle. Her iki kitap da eğitim malzemesi olarak kullanmaya pek yatkın değildir, çünkü çok uzun ve detaylı.

Kadın arkadaşlar bu kitabı okuyup incelemek istediklerinde, ama metni anlamakta zorlandıklarında, yönlendirici yoldaş kitabın geneli hakkında bilgi vermeli ve en önemli bölümlerin hangileri olduğunu belirtmelidir. Kitap bu şekilde tanıtıldığında, bu tek tek kadın arkadaşları kitabı okumaya ve bireysel olarak incelemeye heveslendireebilir. Var olan sorunlar üzerine ise birlikte, kadın grubunda tartışılabilinir. Ama dediğimiz gibi, kitaplar kadın grubunda eğitim malzemesi olarak kullanılmaya pek uygun değildir. ***Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni*** eserinin eğitimine bir ön hazırlık olarak, ***Kadın Sorunu Üzerine, Marks-Engels...*** *(İnter Yayınları)* kitabında yayınlanan parça ve ***Kadın Sorunu Üzerine Yazılar*** *(Dönüşüm Yayınları)* kitabında yayınlanan ***Eğitim Notları***'nın incelenmesi ele alınabilir.

3) Üç değişik kadın hareketi

Bu noktada genel bilgi olarak Klara Zetkin'in üç yazısı iyi bir başlangıç olabilir. Sözkonusu makaleler Klara Zetkin'in Kadın sorunu üzerine Seçme Yazılarının derlendiği kitapta yeralan ***"Burjuva Kadın Hareketi, Sosyal-Demokrat Kadın Hareketi ve Komünist Kadın Hareketi"*** adlı makalelerdir *(İnter Yayınları, age, sayfa 97 ve devamı).*

Bu yazılarda, Kadın Sorununa ilişkin Marksist-Leninist temel pozisyonlar kadın hareketinin gelişmesi temelinde ele alınmaktadır. Bunlar, üç ayrı makale olarak yazılmış olduğundan, birkaç toplantıya yayılarak işlenebilir. Sözkonusu bu üç makalenin eğitim sonuçları da mevcuttur. Bu eğitim sonuçları, Dönüşüm Yayınlarının ***Kadın Sorunu Üzerine Yazılar*** adlı derlemesinde yeralmaktadır: ***"Clara Zetkin'in üç kadın hareketini değerlendirmesi üzerine"*** *(age, III. Bölüm, sayfa 134)*

4) Sovyetler Birliği'nde kadın sorununun çözümü

Bu konunun önemi, onun sosyalist toplumda kadının kurtuluşunun hedefleri ve yolu hakkında bize geniş bilgi sunmasında yatmaktadır. Günlük ajitasyon ve propagandamızda, pratik faaliyetlerimizde proleter kadınları Sosyalizm'in gerekliliği ve üstünlüğü noktasında ikna etmek istediğimizde, bu sorun merkezde duracaktır. Kapitalist sistemin kötü olduğu, baskı ve sömürünün katlanılmaz olduğu vb. noktasında anlaşmak kolaylıkla mümkündür. Bu noktadan itibaren önemli olan sorun, alternatif sorunudur.

Bir dönem proletarya diktatörlüğün egemen olduğu tüm sosyalist ülkelerdeki yenilgi, bugün emperyalizme ideolojik ve siyasi olarak zafer kazandırdığından, bugün her zamankinden daha fazla Sosyalizm'in kazanımlarını öne çıkarmak zorundayız. Sosyalizmin kadın sorunundaki hedeflerini, görevlerini ve kazanımlarını somut olarak savunmak zorundayız. Bu noktada, en fazla ve en kapsamlı malzeme, Sovyetler Birliği pratiğiyle ilgili olduğundan, öncelikle ona dayanıyoruz.

Bu noktada, konuya başlangıç olarak C. Zetkin'in ***"Kadınlar Lenin'e ne Borçludur"*** *(C. Zetkin, Seçme Yazılar, sayfa 155, İnter Yayınları)* adlı yazısını öneriyoruz.

Bu metin de uzun geldiğinde, çok daha kısa olan, ancak ilkesel olanı ortaya koyan Lenin makalelerinin incelenmesi uygun olur: ***"Sovyet Cumhuriyeti'nde Proleter Kadın Hareketinin Görevleri Üzerine"*** *(Kadın Sorunu Üzerine, Marks-Engels..., sayfa 46)* ve ***"Sovyet iktidarı ve kadınların durumu"*** *(aynı kitap, sayfa 54)* Her iki makale gruplarda birlikte okuma ve incelemeye de gayet uygun makalelerdir.

Bunun ötesinde ***"Sovyetler Birliği'nde Kadınların Kurtuluşu"*** adlı iki ciltten oluşun kitap mevcuttur. İkinci cilt sayfa 63 ve devamında yayınlanan belgede (***Sovyetler Birliğinde Kadın – Bir Söyleşi***) iki kadın işçi arasında konuşma şeklinde sosyalizmin üstünlüğü çok açık ve ikna edici bir biçimde verilmekte ve burjuvazinin antipropagandası geri çevrilmektedir. Bu söyleşi de kadın gruplarında birlikte okuma (roller paylaşılarak) ve tartışmaya gayet uygundur.

Sorun hakkında bilgileri derinleştirmek için ciltlerin okunmasını öneririz. Ancak bu teorik eser, her kadın grubunda baştan sona birlikte incelenmeye yatkın değildir. Genel hakkında bir bilgiye sahip olmak için kadın gruplarında tek tek bölümlerin sonuçlarının birlikte okunması ve kitabın tümünü inceleyen yönlendirici yoldaşın tek tek bölümler hakkında tamamlayıcı bilgiler vermesi şeklinde bir yöntem izlenebilir.

5) Komünist Kadın Hareketinin görevleri

Bu noktada, her şeyden önce Komünist Enternasyonal'in deneyimlerinden öğrenmek önemlidir. Bu konuda çıkış noktası, kadın sorununda Komünist örgütlenme nasıl olmalıdır sorusudur. Buna bağlı olarak, neden ve nasıl bir özel kadın örgütlenmesi, kadın örgütlenmesiyle genel parti örgütlenmesi arasındaki ilişki nasıl olmalıdır soruları ele alınır. Ve nihayet, bugün Komünist kadın hareketini yaratılmasında hangi görevleri sahibiz konusunu içerir.

Kadın grupları, Komünist Dünya Hareketi'nin ilgili konudaki pozisyonlarını öğrenmek istediklerinde, başvurulacak en uygun kaynak, bu konuda ortaya konan yönergelerdir. Sözkonusu belge, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin Kadınlar Arasında Çalışmaya İlişkin Dördüncü Uluslararası Danışma Konferansı'nda kabul edilen ***"Komünist Partilerin Kadınlar Arasında Çalışma Aygıtlarının İnşası İçin Yönergeler"***'dir. *("Sosyalist Kadın Hareketi İçin", sayfa 59-67, Dönüşüm Yayınları)*

Uzun zamandır birlikte çalışanlardan oluşan ve Komünist Enternasyonal'in, kadın hareketinin örgütlenme

sorunlarına ilişkin gelişmesini daha derinlemesine incelemek isteyen kadın gruplarında *"Sosyalist Kadın Hareketi İçin"* *(Dönüşüm Yayınları)* adlı kitapta yer alan incelemenin tamamının tartışılması iyi olur. Fakat bu da gerçekten çok detaylı (kısmen biraz kuru teorik bilgi) geniş çaplı bir incelemedir ve her kadın grubunda mutlaka incelenmek zorunda değildir. Eğitim malzemesi olarak kullanılmaya da pek uygun değildir. Bunu bireysel olarak incelemek ve bu inceleme sonucunda var olan soruları ve problemleri kadın grubunda tartışmak gereklidir.



Bugün, Komünist kadın hareketinin yaratılmasında görevlerimiz konusuyla ilgili olarak *"Kadın Sorunu Üzerine Yazılar"* *(Dönüşüm Yayınları)*, adlı kitabın üçüncü Bölümünde yeralan yazılar (1-3 nolu yazılar) önemlidir ve tartışmalarda çıkış noktası olarak alınabilir. Aynı kitapta temel siyasi görevlerimiz kısa ve net bir biçimde *8 Mart Enternasyonal Proleter Kadınlar Günü* adlı makalede *(sayfa 25-40)* ortaya konmaktadır.

6) Özel öneme sahip siyasi konular? Diğer önemli siyasi sorunlar erkek egemenliği ve cins baskısı

Bu konuyla ilgili olarak Sosyalist Kadın Hareketi İçin adlı kitapta yer alan *"Komünistler Bekaret Bekçisi Değildir"* *(sayfa 86)* ve kitabın ikinci bölümünde, *"Cinsiyetçi baskılara karşı"* başlıklı bölümünde yeralan makalelerin tümü, kadın gruplarında inceleme ve tartışmaya gayet yatkındır.

Tabii ki burada tek tek konular üzerine yoğunlaşma şeklinde bir yöntem de izlenebilir, örneğin kadınlara yönelik şiddet sorunu ya da mesela bekaret sorunu konu olarak alınabilir ve bununla ilgili tüm makaleler incelenebilir.

Oportünistlerin kadın sorunundaki tavırları

Bu noktada esas mesele, oportünist örgütlerin kadın sorunundaki yaklaşım ve pozisyonları hakkında bir bilgiye sahip olmaktır. *Kadın Sorunu Üzerine Yazılar* *(Dönüşüm Yayınları)* adlı kitabın *"Kadın Sorununda yanlış görüşlerle ideolojik mücadele"* bölümünde *(sayfa 197-224)*, bu konuya ilişkin bazı tartışma metinleri mevcuttur. Orada yeralan değerlendirmeler, gerçi geneli itibariyle halen geçerlidir, ancak ilgili oportünist örgütlerin güncel tavırları da tartışmalara çekilmek zorundadır.

Tartışmaları canlı kılmak için, oportünist örgütlerin güncel siyasi tavırlarını izlemek ve tartışma içine çekmek gereklidir. Bu tabii ki, örgütlerin kadın sorununa ilişkin özel yayınları için de geçerlidir, örneğin *Emekçi Kadın Bülteni.*

Feminizm hakkında değerlendirme

Her komünist hareket, feminizmle ideolojik hesaplaşmasını yürütmek zorundadır. Feminizmin temel pozisyonlarını ve onun çeşitli renk ve akımları hakkında bir ilk bilgiye sahip olmak için *"Feminizim Üzerine"* adlı makale *(Kadın Sorunu Üzerine Yazılar, Dönüşüm Yayınları, sayfa 228-240)* uygundur.

Burada da ama, ideolojik-siyasi farklılığı gösteren güncel tavırları da tartışmaya çekmek önemlidir, bunun için örneğin *Pazartesi* dergisine bakmak gereklidir, onların aktüel siyasi tavırlarının somut eleştirisi temelinde ideolojik-siyasi farklılığımız ortaya konmalıdır.

Kürtaj sorunu

Bu konuda komünistlerin kapitalizm şartlarında olduğu kadar Sosyalizm şartlarındaki tavırlarının ne olduğunun anlaşılması önemlidir. Bu noktada, Sovyet devletinin belgeleri mevcuttur ve *Sovyetler Birliği'nde Kadınların Kurtuluşu* kitabında *"Sovyet devletinin sosyalist nüfus politikası"* bölümünde bu konuda tavır takınılmaktadır. *(Cilt 1, sayfa 356-387)*

Kadın gruplarında Marksizm-Leninizm'in temellerinin eğitimi

Bu konuyla ilgili olarak çeşitli yayınlarda çeşitli kez önerilerde bulunduk. Burada tekrar toplu şekilde değinmek istiyoruz. Her kadın grubu, kendi ilgisi ve ihtiyaçlarına göre hangi metni inceleyeceğini tespit etmelidir. Kadın gruplarında, Marksizm-Leninizm'in temellerine ilişkin bir eğitim, ancak çok kaba hatlarıyla gerçekleştirilebilir.

Tek tek kadınlarda bu yönde eğitim isteği olduğunda, onların sempatizan komitelerde örgütlenmesi ya da ayrı eğitim grubu çerçevesinde bu ihtiyacın giderilmesi yolu seçilmelidir. Kadın gruplarında ise eğitim, siyasi tartışma ve eylem arasında doğru bir denge kurulmaya çalışmak zorundadır.

Bu noktada temel eser, ***Komünist Manifesto***'dur. Bu eser, tüm önsözleriyle birlikte önce her kadın tarafından okunmalı, daha sonra grup içinde bölüm bölüm ele alınarak tartışılmalıdır.

Çeşitli sorunlar

Bunların dışında, kadın sorununa ilişkin daha bir sürü literatür mevcuttur. Biz bunlar içinden Aleksandra Kollontai, ***Birçok Hayat Yaşadım*** *(İnter Yayınları)*, ***Kadınların Özgürlüğü*** *(Düşünen Adam Yayınları)*, ***Sevgi Yolları***'nı sayıyoruz.

Yeni oluşmuş bir kadın grubuna biz kısa yazılar öneririz.

Şunu tekrar belirtelim, biz burada kadın sorununda temel eğitim için malzemeleri saydık. Bunun dışında, sendikalarda çalışma noktasında olduğu gibi, daha bir dizi konuda malzeme vardır, bunlara burada değinmedik.

3.10.1996 ▲

Merkezi Kadın Komisyonu

3 Ekim: "Almanya'nın Birliği Günü"(*)

KUTLANACAK BİR ŞEY YOK! SOSYALİST BİR CUMHURİYET İÇİN MÜCADELEYE ATILALIM!

Emperyalist büyük güç Almanya bayram yapıyor... Eski Doğu Almanya'yı (Alman Demokratik Cumhuriyeti) yutmasının 6. yılında hakim sınıflar yine kutlamalar düzenliyor. Merkezi gösteri bu yıl Münih'te yapılıyor. Devletin, siyasetin, ekonominin "seçkin" kişileri bu Ekim'de de yine birbirlerinin sırtlarını sıvazlayıp, Almanya'nın ne kadar kısa süre içinde yine "eski büyüklüğüne" kavuştuğu konusunda birbirlerini kutlayacaklar. "Birliğin mimarı" olarak adlandırılan başbakan bu kez kutlamalara katılmayacak, yine de kutlamaların onun "ruhuna" uygun olacağı bellidir. Bu arada kendisi İrlanda'nın Dublin kentinde "Alman Birliği" üzerine bilinen ahkâmlarını kesecek. Hakim sınıflar bayram yapıyor! Biz bu cumhuriyette yaşayan değişik milliyetlerden emekçiler için ise 3 Ekim bayram günü değil. Bizim açımızdan kutlanacak bir şey yok bu günde. Tersine hakim sınıfların kutlamalarını rahatsız etmek için, başka bir cumhuriyet, sosyalist bir cumhuriyet uğruna mücadele için yeter sebep var!



3 Ekim, birçok yerde "kutlanırken" bazı şehirlerde de Almanya'nın birliği protesto edildi. Resimdeki pankartta şunlar yazılı: "Protesto! Direniş! Grev!

Büyük Güç Almanya asker adımlarıyla yürüyor... "Alman ordusu hiçbir zaman Balkanlara gitmeyecek." 1995'de hükümet adına bu söyleniyordu. Bu lafların üzerinden bir yıl geçmeden, Alman ordusu Bosna'da konuşlandırıldı. Emperyalist "Almanya Federal Cumhuriyeti" dişine tırnağına kadar silahlanıyor. O aynı zamanda en büyük silah tüccarlarından biridir, silah ihracı konusunda dünya üçüncüsüdür. Bugünkü Alman ordusu Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'nda insanlığa büyük felaketler getiren "imparatorluk ordusu" ve Hitler'in ordusunun militarist geleneğinin sürdürücüsüdür. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk kez 1996 da "asker yemini" Berlin'de kamuoyu önünde düzenlenen bir gösteri ile yapıldı.

Büyük güç Almanya "yayılıyor"... O intikamcılığını açıkça sürdürüyor. Südet Almanlarının Çek Cumhuriyeti'nin topraklarının neredeyse yarısı üzerindeki hak iddialarının garantörü Almanya! Polonya'dan hummalı bir şekilde toprak satın alınıyor. Ukrayna'da "Volga Almanları" Alman devleti tarafından finanse ediliyor. "Sürülmüşler Dernekleri"nin intikamcı toplantılarına artık yalnızca açık intikamcı siyasetçiler değil, Yeşillerin önde gelenlerinden Bayan Vollmer gibileri de katılıyor. Fransa'da Alsas bölgesinde veya Arjantin'de olduğu gibi, her alanda var olan "Sadık Alman Halk Grupları" parasal olarak destekleniyor, bunların propaganda faaliyetleri güçlendiriliyor. Sınırlar yine sorgulanmaya başlanıyor.

Büyük güç Almanya emperyalisttir... Tekelci Alman sermayesi yalnızca Almanya'daki işçi sınıfının

---

(*) Daha önceki sayılarımızda tanıtımını yaptığımız, Almanya'da çıkan "Trotz Alledem!" (Herşeye Rağmen!) adlı gazetenin, bize iletilen ikinci sayısında, Türkçe yayınlanan bildiriyi okurlarımıza sunuyoruz.

sömürmekle kalmıyor, o dünyanın her yanında emperyalizme bağımlı ülkelerin doğal kaynaklarını ve emekçilerini iliğine kadar sömürüyor. Örneğin, Filipinler'in Manila kentinde tekstil işçilerine verilen boğaz tokluğu ücreti, ya da Brezilya'da VW tekelinde çalışan bir otomobil işçisinin boğaz tokluğu ücreti, Alman tekelci sermayasi için ekstra kârdır. Alman emperyalistlerinin de propogandasını yaptığı "Yeni Dünya Düzeni" örneğin Vietnam'dan Gana'ya, Brezilya'dan, Romanya'ya çocuk emeğinin sömürülmesidir, kadın ve çocuk ticaretidir, kadın ve çocukların fuhuş sektöründe bir meta olarak alınıp satılmasıdır.

Büyük güç Almanya dünya hegemonyası için dalaşıyor... Almanya, emperyalist dünyada yalnız değil. Rakipleri olan bir dizi diğer emperyalist büyük güçle –ABD, İngiltere, Fransa vb. ile–, dünya hegemonyası konusunda dalaşıyor. Almanya Avrupa Birliği'nde (Kohl, "Almanya Avrupa'nın temel direğidir." diyor!) hakim güç konumunda. O, siyasi ve ekonomik hakimiyetini şimdi askeri alandaki hakimiyetle de tamamlamak için çabalıyor. Kuşkusuz Almanya bugün AB'ndeki rakipleri İngiltere ve Fransa'yı bütünüyle dıştalayacak durumda değil, fakat bir çok kez onlara sınırlarını gösterdi. Onların arasındaki dalaş, gerçekte dünya hegemonyası dalaşı. Çin'de, İran'da,Türkiye'de, Şili'de, Slovakya'da... her alanda, dünyanın hemen bütün bağımlı ülkelerinde Alman sermayesi cirit atıyor. Almanya bu ülkelerdeki hakim olan gerici, bir çok halde faşist sistemleri destekliyor. Bu ülkelerin gizli polisleri ve askerleri Almanya'da da eğitim görüyorlar,"yetiştiriliyorlar". Amaç Almanya'nın yüce(!) ihracat çıkarlarının korunması! Süren bölgesel gerici savaşlarda da (Örneğin eski Yugoslavya'daki savaşta olduğu gibi) sorun emperyalist büyük güçler açısından etki alanlarının yeniden tespitinden başka bir şey değildir.

Büyük güç Almanya kendini daha da sağlamlaştırıyor... Bunun için Almanya'daki işçi ve hizmetlilerin sömürüsü yoğunlaştırılıyor. Özellikle eski Doğu Almanya'da sermaye tam bir "temizlik" yapıyor. Rasyonalizasyon, artan kitlesel işsizlik, iş saatlerinin arttırılması, ücret düşüşü, cumartesi/pazar işinin yeniden gündeme getirilmesi, sigorta kesintilerinin sürekli yükseltilmesi, emeklilik yaş haddinin yukarıya çekilmesi... bunların hepsi kapitalizmin güncel görüntüleri. Göçmen işçiler, Avrupa'nın diğer ülkelerinden getirilen "geçici-ödünç" işçiler ve ezilenler içinde en ezilen olan kadın emekçiler, bütün bu gelişmelerden iki kez, üç kez etkileniyor. Emperyalist Almanya'da konutsuzluk, yoksullaşma, pederşahi baskı, sefillik hızla artıyor.

Büyük güç Almanya içte faşistleşmeyi ilerletiyor... O örneğin daha önce zaten iyice sınırlandırılmış olan sığınma hakkını pratikte bütünüyle ortadan kaldırıyor. Şimdi pratikte geçerli olan şiar şudur: "Siyasi takibat altında olanlar Almanyadan sürülürler." PKK gibi örgütlerin yasaklanma yoluyla kriminalize edilmesi, göstericilere karşı polis terörü, bireysel haberleşme özgürlüğünün ortadan kaldırılması, devrimci anti-faşist grupların kriminalize edilmesi vb. bugün Almanya'nın gündemindedir. Irkçı saldırı ve cinayetler, en son Lübeck örneğinde görüldüğü gibi hasıraltı edilmeye, saldırıların kurbanlarına maledilmeye çalışılmaktadır. Yargı kurumları naziler konusunda hemen hiç bir kovuşturma yapmamaktadır. Nazi grupları "pis işleri" yaparken, medya ve devlet kurumları da hazırlık ve eylem sonrası düzenleme işlerini yapmaktadır.

Büyük güç Almanya'nın tarihi kuşkusuz Doğu Almanya'nın yutulması ile başlamıyor. PDS'den (PDS = Demokratik Sosyalizm Partisi, Eski DOğu Almanya'da egemen parti konumunda olan revizyonist "Sosyalist Birlik Partisi" –SED– nin devamı olan parti / ÇN), Jusos'lara (Jusos= Genç Sosyalistler, Almanya Sosyal Demokrat Partisi –SPD–'nin gençlik örgütü. / ÇN) kadar bir çok güç Alman militarizmi ve intikamcılığının sanki birdenbire, birleşme ile birlikte ortaya çıktığını anlatıyorlar. Onlar bunu derken kastettikleri tabii ki yalnızca hükümet partisi olan CDU/CSU (Alman Hristiyan Demokrat/Hristiyan Birlik Partisi)'nun siyasetleridir. Bu yaklaşım kökten yanlıştır ve Alman emperyalizmin gerçek yüzünü gözlerden gizlemeye hizmet etmektedir. Alman emperyalizmi İkinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmış bir büyük güçtü. Fakat Stalin daha 1944 de şu tespitleri yapıyordu: "Tarih, Almanya'nın yenilginin sonuçlarından kurtulabilmesi ve yeniden eski gücüne kavuşabilmesi için 20-30 yıl gibi kısa bir zaman diliminin yeterli olduğunu göstermiştir." Gerçekten de böyle oldu. Militarizm, intikamcılık, dünya hegemonyası için dalaş Alman emperyalizmi için yeni olan şeyler değildir. Bunlar, Alman emperyalizminin 19. yüzyılda oluştuğu dönemlerden beri onun temel özellikleridir. Bu büyük gücün efendileri, Alman finans kapitali dün olduğu gibi bugün de Krupps, BASF, Thyssen, Deutsche Bank, Bayrische Hypotheken und Wechselbank vb. gibi tekellerin şahsında somutlaşmaktadır. Büyük güç Almanya'nın yenik çıktığı İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki yeniden yükselişi Almanya'nın bölünmesi, para reformu ve ordunun yeniden silahlandırılması ile başladı. Ve bu yeniden yükseliş 1989'da sosyal-emperyalist, bürokratik eski ADC'nin iflası sonrası Batı Alman emperyalizmi tarafından yutulmasına kadar adım adım gelişti. Böylece büyük güç Almanya'nın kanayan bir yarası kapandı. Almanya'nın Doğu Alman toprakları yeniden ilhak edildi. Fakat bu büyük güç bununla yetinmeyecektir.



DÜZENE KARŞI SAVAŞIM! SOSYALİST DEVRİM İÇİN- BİRİCİK ALTERNATİF BUDUR!

Direniş ve protesto yetmez... 3 Ekim'de bir çok kişi Münih'teki "Birlik Gösterileri"ni protesto edecek. Bu konuda bir dizi çağrı ve protesto açıklamaları var. "Birliğin ikili karekteri"ni keşfeden, yani onda olumlu bir yan da bulan MLPD (Almanya ML Partisi, milliyetçi-oportunist bir örgüt / ÇN) neyse ki kural dışı bir görüntü. Fakat bunlar tam da ML adına konuştukları için oportunizmleri çok tehlikelidir ve kararlılıkla geri çevrilmesi gerekir. Protesto çağrıları haklı olarak Alman emperyalizminin siyasetinin bir dizi sonuçlarını teşhir ediyor. Fakat alternatif bu çağrılarda yok.

Bizim uğruna mücadele ettiğimiz alternatif ne? Biz protesto ediyoruz, militarizme, ırkçılığa, erkek egemenliğine karşı direniş örgütlüyoruz, peki ama bunların yerine ne istiyoruz? Bu konuda cevap ya suskunluk oluyor, ya da genel bir "sömürü ve baskıya karşı olmak" çerçevesi içinde takılıp kalıyor. 3 Ekim için dağıtılan "Kutlanacak bir şey yok ve fakat direniş için yeter sebep var" başlıklı merkezi çağrıda bu bile yok! Aslında en önemli olanın, alternatifin adlandırılmamış olmasında şaşılacak bir şey de yoktur. İmzacılara bakalım : PDS'den, Birlik 90/Yeşiller'e, DKP'den (DKP=Alman Komünist Partisi. Revizyonist Parti / ÇN) Jusos'lara; KAZ'dan (KAZ=Komünist İşçi Gazetesi, ML olma iddiasında oportunist bir grubun gazetesi / ÇN) Stuttgart Otonom Grubu'na kadar hemen tüm 'sol' akımlar bu çağrının altına imzayı basmış. Çağrıya damgasını vuran akım, parlamentarist PDS-Yeşiller ikilisidir. Onlar her şeyin parlamenter çerçevede kalmasının gözcüsüdürler. Onların alternatifi bellidir: Bizi seçin! Biz de bu sistemlerin en iyisinde var olan kimi kötülükleri törpüleyelim! Fakat sisteme dokundurmayız. Biz bu sistem üzerinde duruyoruz! Onların yaklaşımı bu! Bu sistemle köklü sorunu olanlar, "Sisteme karşı mücadele" diyenler, kendilerini bu sahtekarlardan ayırmak zorundadır. Bu yapılmadığı sürece gerçek güç odaklarına karşı ve burjuva devletine karşı doğru bir mücadele yürütülemez. Onların görevi emekçi yığınları sisteme bağlamaktan başka bir şey değildir. Onlar, "ırkçılığa karşı" göçmen yasaları yoluyla "mücadele"den söz ettiklerinde sahtekarlık yapıyorlar. Onlar, zorunlu askerlik yerine, "meslek ordusu" savunduklarında sahtekarlık yapıyorlar. Onlar PDS'in yaptığı gibi sosyalist demokrasiden söz edip, eski DAC'nin sosyal-faşist sistemini kastettiklerinde sahtekarlık yapıyorlar.



Sosyalizm için, sosyalist devrim için mücadele... Bir çoğunun bu sözleri duyduğunda "yine eski teraneler" diyen itirazlarını duyar gibi oluyoruz. "Sosyalizm çöktü. Aslında fikir olarak iyi de, pratikte yürümüyor." Ya da "Biz devlet istemiyoruz, biz mutlak özgürlük istiyoruz, her türlü devlet yapısını red ediyoruz." yönlü anarşist ve otonom itirazları duyuyoruz. Kuşkusuz, Sovyetler Birliği'nde 1956'da yapılan 20. Parti Kongresi sonrası sosyalizmin çöküşü, bütün Doğu Avrupa devletlerinde paralel yaşanan yozlaşma, karşı-devrimin Çin'de ve Arnavutluk'ta kazandığı zaferler sonrasında, hayal kırıklığına uğrayıp "o kadar mücadele ne getirdi? Yine karşı-devrim, yine emperyalizm hakim" diyenler olabilir. Peki ama binlerce yıllık sömürü sisteminin, sömürü toplumlarının o kadar kısa sürede yenileceğini, o kadar kolay aşılacağını kim söyledi? 50 yıl insanlık tarihi içinde nedir?

Rusya'da Sosyalist Ekim Devrimi ve sosyalist inşa deneyimleri hiç kimsenin yok edemeyeceği kazanımlardır. Gerek başarılar, zaferler, gerekse yenilgilerin tümü enternasyonal işçi sınıfı hareketi tarihinin parçasıdırlar. Biz hepsinden öğrenmeliyiz! Marksizm-Leninizmin temel öğretisi olan emperyalist dünya sisteminin barbarlığa götürdüğü tezinin doğruluğu her gün pratikte yaşanıyor. Her gün artan sömürü, sefalet, yoksulluk, yaşam temellerinin mahvı insanlığı barbarlığa götürüyor. Bu o kadar açık ki, örneğin doğal kaynakların mahvı, her gün açlıktan ölen onbinlerce insan karşısında bir çok burjuva ideologu bile "yeni reçeteler" aramak zorunda kalıyor. Bu yüzden,

Sisteme karşı mücadele demek, gerçekte onun temellerine karşı mücadele, mali sermayeye karşı mücadele demektir. "Bu sermaye ortak mülkiyete, toplumun tüm üyelerinin ortam mülkiyetine dönüştürüldüğünde" (Komünist Manifesto'dan) sınıfsal niteliğini yitirir. "Burjuva toplumunda canlı emek, birikmiş (ölü) emeği çoğaltmak için bir araçtan başka bir şey değildir. Komünist toplumda birikmiş emek yalnızca işçilerin yaşama sürecini genişletmek, zenginleştirmek, ilerletmek için bir araçtır." "Komünizm hiç kimsenin elinden toplumsal zenginlikten yararlanma gücünü almaz, o yalnızca, toplumsal zenginliğin kullanılması yoluyla başkalarının emeğinin köleleştirilmesi imkanını ortadan kaldırır." (Komünist Manifesto'dan). Komünist topluma ancak sosyalist devrimden geçerek ilerlenir. Sosyalist devrim mali sermayenin devletini bütün kurumları ile, en başta onun silahlı gücü ordusu olmak üzere, paramparça eder ve proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirir. Proleter devlet üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırır ve "herkes yeteneğine göre, herkese katkısına göre" ilkesini gerçekleştirir. Toplumda egemen hale gelen emekçiler en geniş demokrasiyi gerçekleştirir, bunu yaparken eski sömürücülerin direnişini de şiddetle bastırır.

Ya sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş - Alternatif budur! Emperyalist büyük güç Almanya'ya karşı sınıf mücadelesini geliştirmek, bugün bütün komünistlerin önüne Almanya'da Bolşevik bir partinin yaratılması için çalışmak görevini koyuyor. Yürüyen mücadelelere komünistçe müdahele, bu mücadeleler içine proleter devrim düşünce ve yolunun taşınması ve işçilerin örgütlenmesi günün görevidir. Görev sosyalizmi yeniden harekete geçirici bir güç, bir çare arayan emekçiler için alternatif haline getirmektir.

Ekim 1996 ▲

Burjuvazinin ırkçı, milliyetçi bayrağının karşısına, proletaryanın enternasyonalist kızıl bayrağıyla çıkılmalıdır!

Kıbrıs'da kopartılan fırtınada, Güney Kıbrıs Cumhuriyeti ve Yunanistan hakim sınıflarının tavırları, Türk hakim sınıflarının tavırlarından farklı değildir. Onlar da Türk hakim sınıfları gibi, *"iç istikrar için dış düşman"* politikasına dört elle sarılmaktadırlar.

Hangi ülkenin burjuvazisi olursa olsun, içteki krizi aşmak için kullandığı taktiklerden biri de, dışta saldırganlık, milliyetçiliğin kışkırtılması temelinde emekçi yığınların kandırılması, *"ortak milli hedefler!"* temelinde birleştirilmesidir. Bu siyaset eski Yugoslavya'da, Çeçenistan'da, Afganistan'da, İran, Irak ve dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi, birbirleriyle bir alıp veremedikleri olmayan değişik milletlerden emekçilerin haksız savaşlarda birbirlerine kırdırılmasıdır.

Ekonomik ve siyasi kriz içindeki Türk hakim sınıfları için, Kıbrıs'ta patlak veren olaylar, milliyetçiliğin körüklenmesi, dikkatlerin "ortak milli menfaatler"e çekilmesi çabalarına ortam yaratmıştır. Bu ortamda yoğunlaşan propagandanın içeriği, *"milli menfaatler, ulusal birlik, toplumsal uzlaşma"* temelinde yükselmektedir. Egemen sınıflar, iktidarlarını ayakta tutabilmek için, emekçileri kendi milliyetçi bayrakları altında toplamaya çalışmaktadırlar.

Türk hakim sınıflarının *"iç istikrar için dış düşman ihtiyacı"* şovenist politikaları, ülke içinde sorunların derinleşmesi, sosyal, sınıfsal ve ulusal çelişkilerin saklanamayacak boyutlara ulaşmasından dolayıdır. Geniş emekçi yığınların giderek artan hoşnutsuzluklarının burjuvazi aleyhine gelişmesini, tepkilerin devlete ve sisteme yönelmesini engelleme çabalarıdır. Amaç, hoşnutsuzlukların ve tepkilerin milliyetçilik zehiriyle başka yönlere kanalize edilmesi, boğulmasıdır.

Türk hakim sınıflarının şovenist politikaları ve dışa karşı girişecekleri her askeri harekat gerici, karşı-devrimci bir saldırganlık olarak mahkum edilmelidir. Bu harekete katılmaya zorlanan emekçiler, düşmanın ülke içinde olduğunu, hakim sınıfların faşist düzeninin emekçilerin başdüşmanı olduğunu, silahların bu düşmana çevrilmesi gerektiğini bilmelidirler.

1974'ten beri Kıbrıs'ta dil, din, ulus temelinde aralarına sınır çizilen Kıbrıslı emekçilerin gerçek kurtuluşlarının yolu, işgalci güçlerin adadan kovulmasından geçmektedir. Kıbrıslı emekçilerin kurtuluşunun yolu, bölünmekten değil, hem kendi sömürücülerine, hem de bu sömürücülerin ardında duran Türk ve Yunan sermayesine, hem de tüm bu asalak sömürücü sınıfları destekleyen dünya emperyalist sistemine karşı verilecek tutarlı mücadeleden geçmektedir.

Ayrım ve birlik çizgileri dil, din, ulus farklarına göre değil, sınıf farklarına göre çekilmelidir.

Kıbrıslı emekçilerin hedefi; kendi sömürücülerinin peşine takılarak Kıbrıs'ta kendi ulusunun hakim olması için milliyetçi ve ırkçı temelde mücadele değil, emekçilerin iktidarda olduğu bir Kıbrıs için mücadele olmak zorundadır...

Kahrolsun burjuvazinin ırkçı, milliyetçi bayrağı!

Yaşasın proletaryanın enternasyonalist kızıl bayrağı!

20 Ağustos 1996 ▲

Bolşevik Partizan Taraftarları

Fransa

Geçtiğimiz dönemde çeşitli alanlarda ve eylemlerde, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) taraftarlarının açlık grevleri, ölüm oruçları, 1 Eylül "Dünya Barış Günü", RP-DYP koalisyon hükümetinin kuruluşu, Sivas katliamının yıldönümü dolayısıyla hazırlayıp geniş olarak dağıttıkları pul ve bildirilerden bazılarını yayınlıyoruz.

DAHA DÜN 12 DEVRİMCİNİN ZİNDANLARDA ÖLMESİNDEN SORUMLU OLAN FAŞİST DEVLET, BUGÜN DİYARBAKIR ZİNDANLARINDA 10 PKK'LIYI KATLETTİ!
BU DEVLET VAROLDUKÇA BU GİBİ KATLİAMLAR OLACAKTIR!

ÇÖZÜM; TÜM MİLLİYETLERDEN İŞÇİ SINIFI VE KÖYLÜLERİN BOLŞEVİK PARTİ ÖNDERLİĞİNDE FAŞİST DEVLETİ YIKARAK, YERİNE İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARINI VE SOSYALİZMİ KURMASINDAN GEÇER!
YA BARBARLIK,YA SOSYALİZM
BOLŞEVİK PARTİ

KATLİAM

Faşizmin zindanlarında devrimci tutsaklar katlediliyor.En temel demokratik ve sosyal hakları için gittikleri ölüm oruçları hakim sınıflar tarafından verilmiyor, tersine tutsaklar haklarının kısıtlanacağı ile tehdit edilmektedir. 300 'e yakın devrimci tutuklunun 2.5 aya yaklaşan ölüm orucunda 8 devrimci tutuklu öldü, birçoğuda ölüm sınırında bulunmaktadır. Devrimci tutsakların ölümünden faşist devlet sorumludur. Bu ölüm orucunda da faşist devletin ve burjuva sınıfının tavrı şunu gösteriyor.Bu düzen sürdükçe faşizmin zindanları devrimci ve komünistlerle doldurulacaktır. 8 devrimci tutuklunun açlık grevinde ölmesi ve daha onlarcasının ölüm sınırına gelmiş olması, ezen sınıflar için önemli görülmüyor. Döktükleri sahte gözyaşlarıdır. Bu katliamların bir daha yaşanmaması ve devrimcilerin zindanlara atılmamasının gerçek tek bir yolu vardır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerinede sömürücü sınıfların diktatörlüğü olan faşist devleti siddete dayanan bir devrimle yıkmaktır. İşçi sınıfı önderliğinde bu düzen devrimle yıkılıp, sosyalizm kurulmadkça işçi sınıfının, emekçilerin, devrimci tutsakların hiç bir temel sorunu çözülmeyecektir. İşçi sınıfı BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde örgütlenip mücadele ettiğinde gerçek kurtuluşa varacaktır.Ölen devrimci tutsaklar mücadelemizde yaşayacaktır. Katliamın hesabı faşist devletin yıkılması, yerine işçilerin ve kölülerin iktidarının kurulmasıyla sorulacaktır.
YA FAŞİZM YA DEVRİM, YA BARBARLIK
YA SOSYALİZM. BOLŞEVİK PARTİ

1 EYLUL DUNYA BARIŞ GUNU:
NE EMPERYALİST SAVAŞ,
NE EMPERYALİST BARIŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SAVAŞLAR!
BOLŞEVİK PARTİ
KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ:
HEMEN SUSACAK SİLAHLAR VARSA; BURJUVAZİNİN SİLAHLARIDIR!
DEVRİM VE SOSYALİZM İÇİN SİLAHLAR SUSMASIN!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

1 EYLUL DUNYA BARIŞ GUNU:
FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARININ DEVLETİ SİLAHLI DEVRİMLE YOK EDİLMEDİKÇE;
NE AKAN KAN DURUR.
NE BARIŞ SAĞLANABİLİR!
BARIŞI SAĞLAMAK İÇİN SAVAŞ!
BOLŞEVİK PARTİ
KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

1 EYLUL DUNYA BARIS GUNU:
DEVRİM VE SOSYALİZM İLE GELECEK BARIŞ BOŞ HAYAL DEĞİL,
SÖMÜRÜCÜLERİN EGEMENLİĞİ ŞARTLARINDAKİ EMPERYALİST BARIŞ BOŞ HAYALDİR!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

1 EYLUL DUNYA BARIŞ GUNU:
TÜM SİLAHLARI TARİHİN ÇÖPLÜĞÜNE ATMAK İÇİN; TEPEDEN TIRNAĞA SİLAHLI OLAN BURJUVAZİYİ SİLAHLI DEVRİMLERLE TARİHİN ÇÖPLÜĞÜNE ATMAKTAN BAŞKA BİR YOL YOKTUR!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

KURULMASI GÜNDEMDE OLAN RP-DYP HÜKÜMETİ DE BU SİSTEMİN SAVUNUCUSUDUR. ÖNCEKİLERDEN HİÇ BİR FARKI YOKTUR. BUNLARIN DA YAPACAĞI ZAM, ZULÜM, İŞKENCE, İŞSİZLİK, GÖZALTINDA KAYBETME, KÜRT ULUSUNA KARŞI KATLİAM VE EMPERYALİZME UŞAKLIKTIR!

ÇÖZÜMÜ, BU DÜZENDE SAVUNAN VE ARAYAN HİÇ BİR PARTİYE GÜVENME! ÇÖZÜM, İŞÇİ SINIFININ KENDİ ELLERİNDEDİR! ÇÖZÜM, İŞÇİ SINIFININ BOLŞEVİK PARTİ SAFLARINDA ÖRGÜTLENEREK DEVRİM VE SOSYALİZM İÇİN MÜCADELE ETMEKTİR.

BOLŞEVİK PARTİ

SİVAS'TA 37 İNSANIN KATLEDİLMESİNDEN BURJUVALARIN FAŞİST DEVLETİ SORUMLUDUR.

HİÇ BİR YALAN BU GERÇEĞİ GİZLEYEMEZ.

SÖMÜRÜCÜLER, ÇIKARLARI İÇİN İŞÇİ SINIFINI,EMEKÇİLERİ VE HALKLARI BÖLMEYE ÇALIŞIYORLAR.

KATLİAMIN HESABI FAŞİST BURJUVA SİSTEMİNİN YIKILMASI, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARININ KURULMASIYLA SORULACAKTIR!
YA BARBARLIK,
YA SOSYALİZM

BOLŞEVİK PARTİ

DEVRİM MÜCADELESİNİ FAŞİZMİN ZİNDANLARINDA SÜRDÜREN DEVRİMCİLER! DEMOKRATİK HAKLARINIZ İÇİN AÇLIK GREVİNE GİDEREK VERDİĞİNİZ MÜCADELEYİ DESTEKLİYORUZ.
BU MÜCADELEDE DE ESAS GÖREV DEVRİM İÇİN MÜCADELEYİ ÖNE ALMAKTIR.

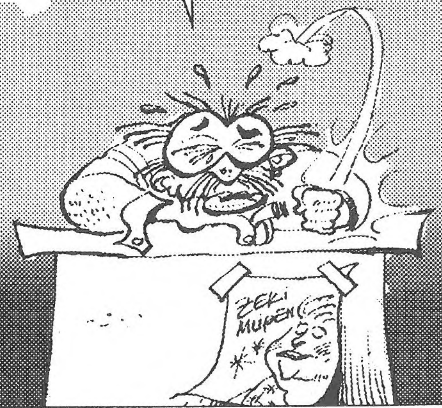
FAŞİZMİN ZİNDANLARINDAKİ DEVRİMCİLER!
FAŞİST ZİNDANLARI DA ORTADAN KALDIRACAK OLAN DEMOKRATİK DEVRİM VE SOSYALİZM İÇİN MÜCADELEDE ÖNDERLİK EDECEK BOLŞEVİK PARTİ SAFLARINDA ÖRGÜTLENİN!

BOLŞEVİK PARTİ

REV!ZYON!ST









İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Em li vira xaleke din diyar bikin: bi peymana Lozanê perçiqandina mavê çarenûsi yê gelê kurd helbet neheqiyeke dîroki ye. Û weke hevrê Lenîn bi wesîleke din dibêje, neheqîyê bê rewetin protesto kirin û di vî babetê de hem û çînên serdest şermandin, erka partiyên kumunîst in. Lê belê serraskirina neheqiyeke wisa kirina programa xwe dibe bêaqilî. Ji ber ko gelek mînakên neheqiyên dîrokî yên ku wesfê xwe yê mesela rojevê bûnê bi zû ve winda kirine hene. Nanê mahiyeteke weke "Pêşveçûna civakî û tekoşîna çînê raste rast kostekkirin". Ji ber vê komunîst nikarin bêaqîlî û basîretiya wê serrastkirin nîşan bikin. Sedema me ya bêlûkirina vê xalê, di danûsandina li ser pêşnimûna programê de daxwaza hevalekî ku herêma Kurdistanê yekkirinê têxe nava programê ye. Tevgera komunîst li Tirkiyê encax pirgirika netewî di nava tixûbên Tirkiyê de bi çareserkirina herî rast ve girêdan ve berpirsiyar e. Partiyên komunîst li Iran û Iraqê jî karibin pirsgirêka netewî gor welatê xwe bigêhêjînin çareserkirina herî rast, wê qet deger û giringiya neheqiya dîrokî nemîne. Temamiya Kurdistanê yekkirin xistina nava programa me yek jî ji vî alî de seqet e: Ev ne tiştekî ku em tayîn bikin. Ev tiştekî ku milletê Kurd bixwe tayîn bike ye. Em mafê çarenûsiya gelê Kurd ango mafê dewleteke cûda damezirandinê diparêzin. Em vî mavî didin gelê Kurd bi xwe an wê bikarbîne an neyne an jî wê berbi kîjan ali ve wê bikarbîne. Ji ber ku emê li ser vê xalê di mandê de hîn li ser bisekinin, em derbas dibin.

Di nava tixûbên Tirkiyê de yên ku bi peymana Lozanê hatine tespît kirinê, tevgera Kurd ya netewî berdewam kiriye. Car caran serhildan bûne. Ji vanan yên herî girîng di 1925 serhildana Sêx Said, 1928 de serhildana Agirî, 1930 serhildana Zîlan û 1938 de serhildana Dêrsimê ye. Li cem karekterên netewî yên van serhildanan yên feodalî jî hene: Begê feodal yên heta wî zemanî bi serê hukumranbûn, li ser destpêkirina tehdîtkirina vê hukumraniyê ji aliyê otorîteya navendî, ew bi vê otorîteye ve dikevên nakokîyê. Sedema esasî ya ku begên feodal diji otorîteya navendî serhildidin ev e. Daxwaziya burjuvaziya Kurd ya xwedanbûna bazara navxwe û bi daxwaza bi serê xwe hukumranbûna begên feodal li dijî otoriteya navend ya ku çînên serdest yên Tirk di destê xwe de digre bûne yek. Sedema ku girseyên fireh yên gundî beşdarî van tevgeran dibin jî zordestiya netewî ya bêhempa ye. Weke hevrê Stalin didexûyan politika zordestiya netewî:

"Bala tebaxên fireh yên gel ji meselên civakî dizîvirîne ser meselên netewî, berbê meselên «hevbeş» yên proleterya û bûrjûvazî. Ev jî, ji bo virên «berjewendiya harmonî» belav bikin, ji bo berjewendiya proletarya (û ya gundiyan) ya çîni por bikin, karkeran (û gundiyan) di aliyê manewî de bikin kole, herêma dest dide pêkaniye".

Van hemû sedeman begên feodal yên Kurd, bûrjûvaziya Kurd ya xort û ronakbîr, gundiyên Kurd, dijî bûrjûvazîya Tirk ya serdest ya dewleta nûh bûn, axên erdan û birokrasiya serdest ku bi wan re dimesiya, kir yek. Bûrjûvayên Tirk yên serdest yên dewleta nûh û axên erdan li her herêmê dest bi belavkirine nijadperestiyê û jîndarkirina wê kiribûn. Dîroke ji nû ve dinivîsin û teoriyeke nîjadperest û derewîn ku dibêje hemû netewe ji Tirkan çêbûne îcat kirine. Bingeha hemû zimanan jî Tirkî bûye(!) Teoriya rojziman ji bo vê îspat bike hat çêkirin. Tirk milletê efendî bûn (bi rastî "efendi" çînên serdest yên Tirk bûn): kêm netewe mecbûrî îtaata wan bûn. Bilî Tirkî peyvandina zimanekî din qedexe bû. Hemû mavên kêm milliyetan yên demokratîk hatibûn xespkirin, her ezîyet û neheqî ji wan re mubah bû. Yên kurd bi rengdêrên biçûkxistin dihatin binavkirin. Di navbera karker û gundiyên Tirkan de şovenîzma tirk dihat pêkanîn û di vê de kêm zêde hatibû biserketin. Rewşên awarte ku li temamî welêt pekdihatin li Rojhilat şiklekî bi qetmeri digirt. Herêma Kurda pir caran "herêma leşkerî ya qedexe" dihate îlan kirin. hwd. hwd. ...

Dûmahik Hêye



Dünyaya Yeni Ekimler gerek!

79 yıl sonra da Büyük Ekim Devrimi'nin öğretileri dünya proletaryası ve ezilen halklarının yolunu aydınlatıyor!

BOLŞEVİK PARTİZAN